XXVI. évfolyam, 19. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. május 7.

„A ZENE MINDENKIÉ"

Sajdik Ferenc rajza

KEDVES LUDAS!

ALKATRÉSZEK A LÁDÁBAN

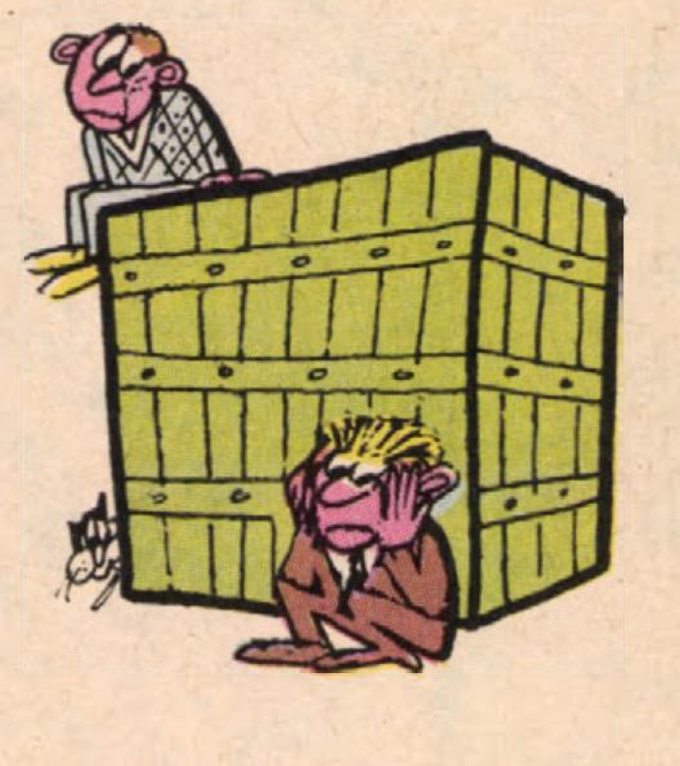
Lerobbant az egyetlen ZIL-kocsink. Alkatrészt hiába kerestünk hozzá. Vágtázó anyagbeszerzőnk végigpásztázta az egész terepet, sehol semmi.

Ekkor termelőszövetkezetünk agilis fiatal mérnöke gondolt egy merészet. Összeszedve orosz nyelvtudását, levelet írt a Szovjetunióba, a ZIL Művekhez, az ő segítségüket kérve, pontosan megjelölve, milyen alkatrészekre lenne szükségünk.

Pontosan egy hónap múlva a téesz értesítést kapott a magyarbólyi vasútállomásról, hogy ajándékcsomag érkezett a címünkre. Feladóhely: Moszkva. Tartalom: ZIL-alkatrészek.

Érthetően nagyon megörültünk a küldeménynek!

Ám az alkatrészek több mint egy hónappal a megérkezésük után is érintetlenül hevernek a kibontatlan ládában. A Vám- és Pénzügyőrség Országos Parancsnoksága ugyanis azóta sem hozott döntést: vessen-e ki vámot a csomagra, és ha igen, mennyit?

Legutóbbi levelükben azt kérték tőlünk, hogy nyújtsuk be a külföldi ajándékozó levelét, amely szerint a küldeményt ellenszolgáltatás nélkül küldte...

Ilyen levelet nem tudunk benyújtani, mert a ZIL-ben dolgozó szovjet elvtársak ilyet nem küldtek, bizonyára úgy gondolták, hogy nekünk nem papírra van szükségünk, hanem alkatrészre. És ebben tökéletesen igazuk van.

Jó lenne, ha a vámparancsnokság találna valami áthidaló megoldást, de minél előbb, hogy végre használhassuk is a régen várt, nagyon szükséges alkatrészeket, hogy vígan futhasson ezután a ZIL-kocsink.

Persze, azért most sem áll, mert ügyes szerelők és esztergályosok házilag készítettek egy pótalkatrészt, de az, ahogy Rajkin mondaná, nem áz igázi...

Béke Őre Mg. Tsz.
Lippó

RÉSZJEGY

Hat évig dolgoztam a Ruhatisztító Ktsz-ben, ahonnan tavaly februárban léptem ki. Annak idején egy havi fizetésemnek megfelelő értékű részjegyet vettem. Ezt az összeget, miután a szövetkezetből kiléptem, vissza kellett volna kapnom. Már *több mint egy éve munkahelyet változtattam*, a részjegy összegét még azóta sem kaptam meg. Először személyesen jártam el az ügyben a szövetkezet központjában. Akkor azt mondták: írásban kell kérnem a visszafizetést. Beadtam a kérelmet írásban is. Intézkedés ennek ellenére sem történt. A legutóbbi, sürgető levelemet is válasz nélkül hagyták.

Nem tudom, miért kell az engem jogosan megillető pénzért ennyit instanciáznom, és miért kell rá ilyen sokat várnom?

özv. Benkó Józsefné
Budapest

HOL AZ ÁLLVÁNY?

A sárvári Tinódi Gimnáziumban, április 18-án, a Diákköltők és Írók Országos Találkozója alkalmával, iskolai mintakönyvtárat akartak avatni, amelynek belső átépítési munkáira a város 200 000 Ft-ot fordított. A könyvtáravató ünnepségre megérkeztek a vendégek, köztük az Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum kiküldötte is, éppen csak a könyvtár új, megrendelt állványai nem érkeztek meg. A szállító, a Tanért Vállalat, március 26-án az állványokat feladta, a vasút viszont 23 nap alatt nem tudta azokat a helyszínre szállítani.

Valaki azt tanácsolta: autóval kell végigmenni az útvonalon, s minden állomáson érdeklődni, nem áll-e félretolva, mellékvágányon a vasúti kocsi az állványokkal. Ennél egyszerűbb lett volna apróhirdetésben kerestetni a vagont, s jutalmat ígérni a becsületes megtalálónak.

Jobb híján hát könyvállványok nélkül, jelképesen kellett a mintakönyvtárat felavatni.

Urbán László
járási könyvtárigazgató
Sárvár

NEM A BUBIV A HIBÁS

Április 16-i számunkban közöltük Pataki Ernő budapesti olvasónk levelét, amelyben arról panaszkodott, hogy a Zalaegerszegi Bútoripari Ktsz által gyártott, hibás garnitúráját a Budapesti Bútoripari Vállalat csak nagyon bonyolult feltételek mellett hajlandó kicserélni egy másikra.

Mint utólag kiderült, nem a Budapesti Bútoripari Vállalat (a BUBIV) ludas ebben az ügyben, olvasónk tévesen említette levelében a vállalat nevét. A panasz címzettje helyesen: a Bútorértékesítő Vállalat.

A BUBIV gazdasági igazgatója kérte szerkesztőségünket, hogy ezt a tévedést korrigáljuk. Kérésének készséggel teszünk eleget.

MOTOROS-KÁLVÁRIA

Tavaly októberben rendelést adtam fel a Volán Vállalat balatonalmádi kirendeltségén: kértem, hogy elromlott motorkerékpáromat Almádiból szállítsák fel a Csepel Motorkerékpárgyár szervizébe. Miután egy hónapig nem történt intézkedés az ügyben, novemberben ismét leutaztam Almádiba, és újból feladtam a megrendelést. Legkésőbb december 9-ig meg kellett volna érkeznie a motornak a szervizbe, mert ezen a napon lejárt a garanciális javítás ideje. Sajnos, motorkerékpáromat csak január 27-én kapták meg Csepelen, hosszú, viszontagságos hányódások után. Mint utóbb kiderült, december 12-én küldték el Almádiból, de a Volán kirendeltségén rosszul címezték meg a küldeményt, s emiatt hosszú ideig a Nyugati pályaudvaron vesztegelt, ahol 88 forint fekbért is felszámítottak érte. Január végén aztán valaki végre észrevette, hogy rajta van a motoron a helyes címzés is, amit a feladáskor én raktam rá, s akkor elküldték Csepelre.

A gyári szerviz nagyon méltányosan viselkedik, hajlandó garanciálisnak tekinteni a javítást, ha igazolom, hogy én még a határidő lejárta előtt feladtam azt címükre.

Ez ügyben személyesen eljártunk már Almádiban, a Volán-irodában és az AKÖV budapesti központjában. Ez utóbbi helyre írásban is beadtam a kérésemet. Sajnos, eredménytelenül. Ügyvédi felszólítást is küldettem már, sőt, kártérítési igényt is nyújtottam be a MÁV-hoz. Ez sem járt eredménnyel.

Nem tudom kitalálni, milyen módon sikerülhetne rávennem az AKÖV illetékeseit, hogy tegyék jóvá sorozatos mulasztásaikat?!

Cseke András
Bp. II., Fő u. 62.

ZONGORASZONÁTA HÁROM TÉTELBEN

Első tétel

M. J. hajdúdorogi fiatalember elmegy a helybeli „Bocskai” zenés eszpresszóba, szórakozni. A zongora rossz, zene nincs, zenés ár viszont van, M. J. szórakozás helyett csak bosszankodhat. Mérgében levelet ír a Ludas Matyinak.

A Ludas a levelet leközli.

Második tétel

A Hajdúdorogi Általános Fogyasztási és Értékesítő Szövetkezet elnöke és főkönyvelője méltatlankodva olvassa M. J. levelét a Ludasban. Azonnal papírt, írógépet, jogtanácsost ragadnak, s máris fogalmazzák a csattanós választ, miszerint:

A levélíró valótlant állít. Az ÁFÉSZ december 31-én nyitotta meg a Bocskai presszót, a zongora azóta mindig jó, zene minden este van, kivéve a hivatalos szünnapokat. Ez az állítás azért is nagyon sérelmes számunkra, mert ha igaz lenne, hogy akkor is zenés árakat számítottak, amikor nem volt zene, az árdrágításnak minősülne...

Harmadik tétel

A szerkesztőség már éppen készül nyomdába adni az ÁFÉSZ vezetőinek helyesbítő nyilatkozatát, amikor újabb levél érkezik a Ludas címére. Feladó: a Debreceni Járási Tanács kereskedelmi felügyelője. Tárgy: a hajdúdorogi Bocskai eszpresszóban, a Ludas Matyi közleménye nyomán megtartott vizsgálat.

Íme, negy mondat, szó szerint idézve, a kereskedelmi felügyelő leveléből:

„A vizsgálat alkalmával megállapítást nyert, hogy a közleményben foglaltak megfelelnek a valóságnak. 1970. március hó 4—12-ig az eszpresszóban zeneszolgáltatás nem volt, ennek ellenére a zenés felárat felszámították. A felelősök ellen a szabálysértési eljárást megindítottam. A zenés felár szabályellenes felszámításából eredő jogtalan haszon elvonása végett intézkedtem.”

Nem kell túlságosan vájtfülűnek lenni ahhoz, hogy megállapítsuk: a két válasz között nincs összhangzat.

Igazán kíváncsiak lennénk, hogy ezek után hogyan vélekedik az ügyről a hajdúdorogi ÁFÉSZ elnöke és főkönyvelője?

(r)

A CÍMZETT VÁLASZOL

Dr. Balázs Vilmos panaszával kapcsolatban közlöm, hogy a kaposvári 1. sz. postahivatal részéről sorozatos mulasztások történtek, ezért az érdekelt dolgozók ellen eljárok. Intézkedtem, hogy hasonló sajnálatos mulasztások a jövőben lehetőleg ne ismétlődjenek meg.

Kántor Sándor igazgató h.
Postaigazgatóság, Pécs

Igor Vilmos olvasójuk panaszt tett amiatt, hogy a komáromi vasútállomáson végzett alkalmi rakodómunkáért nem kapta meg a bérét. Megállapítottuk, hogy a panasz jogos. Intézkedtünk, hogy olvasójuk a pénzt mielőbb megkapja. Ugyanakkor a 18. sz. AKÖV igazgatója fegyelmi eljárást indított a komáromi kirendeltség vezetője ellen, aki ebben az ügyben mulasztást követett el.

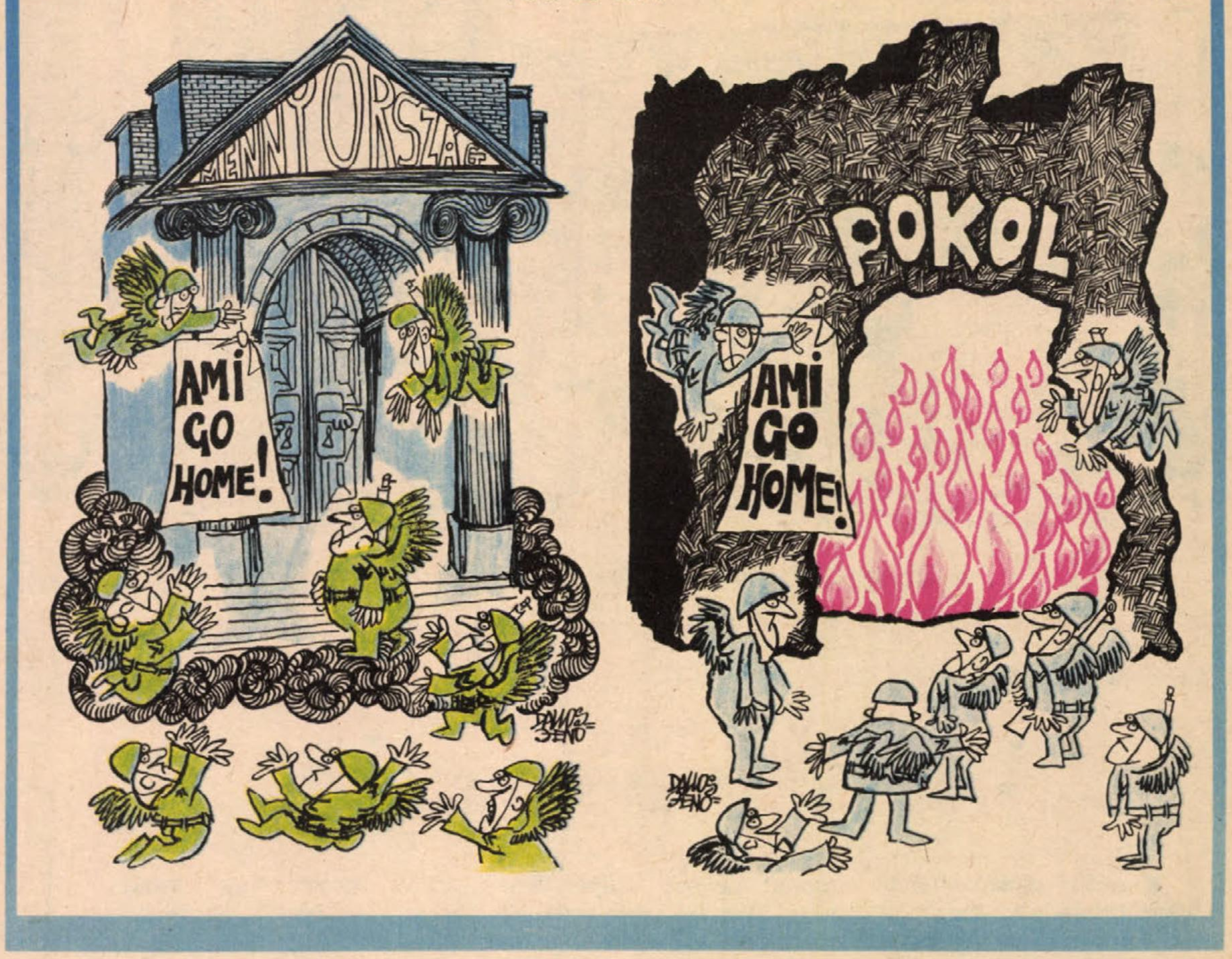
Dr. Sármássy Gábor oszt. vez.
Autóközlekedési Tröszt

A GONOSZ EMBER

FENT ÉS LENT

Dallos Jenő rajza

MIÉRT NEM LETTEM NAGY MŰVÉSZ?

Már zsenge ifjúkoromban úgy döntöttem, hogy nagy művész leszek. Ezért szorgosan tanulmányoztam a nagyok életrajzát. Ezek összegezéséből kiderült, hogy nagy művészelődeim általában sokat szenvedtek, megismerték a fájdalom, a megaláztatás, a nyomor pokoli kínjait, ettől nemesedett a lelkük, gazdagodott érzelemviláguk.

Szándékaim komolyságát jelzi, hogy elhatároztam: én is szenvedni fogok, végül is ennyi befektetést megér, hogy később egy nemzet, sőt, egy világ hever majd lábaim előtt, és még életemben érettségi tétel leszek.

Elköltöztem kétszobás összkomfortomból, és állandó lakásomul egy ligeti padot jelöltem ki. Nem mondom, kényelmetlen fekvés esett rajta, de a művészetért meg kell szenvedni. Hajnal felé az idő hűvösre fordult, és a hangyák is zavartak álmodozásomban. Később — éppen nagy regényem körvonalait rajzoltam fantáziám széles vásznára — egy rendőr is megzavart.

— Haza kéne már menni! — mondta.

— Nekem nincs hová hazamennem — feleltem elszántan.

— Hol lakik? — kérdezte türelmesen.

— Sehol.

— Mindenki lakik valahol — mondta és csak nagy sokára értettem meg vele, hogy én nem lakom, állásom sincs, barátaim, rokonaim sincsenek, és sem utóda, sem boldog őse nem vagyok senkinek...

Ekkor bekísért. Nem bántam. Bíztam benne, hogy a rendőrségen durván bánnak velem, megaláznak, bebörtönöznek. Lám, Oscar Wilde is ült, és egész helyre kis dolgozatot írt a readingi fegyházról.

Sajnos, nem csuktak le, durvaságról pedig szó sem volt. Egy tiszt beszélt a lelkemre, még aznap állást szereztek egy gyárban, és beutaltak egy munkásszállásra.

A gyárban kedvesen fogadtak. Már az első napon elbeszélgetett velem a KISZ-titkár, a szakszervezeti bizalmi és biztosítottak róla, hogy visszavezetnek a dolgos em-

berek társadalmába. Hogy ez könynyebben menjen, a szaktársak dolgoztak helyettem és kijárták, hogy az induláshoz a vállalat némi készpénzsegéllyel is járuljon hozzá.

A pénzt első este elittam, másnap nem mentem be a munkahelyemre, de természetesen megbocsátottak. Később egy elvált asszony vállalt gyámságot felettem. Hazavitt és dolgoznom sem kellett. Azt mondta, hogy szenteljem minden időmet a művészetnek, majd ő lesz a múzsám. Hiába mondtam neki, hogy szenvednem, nyomorognom kell, azt felelte, hogy az butaság, nézzem csak meg a mai nagyokat, egy sem szenved, hogy a nyomorukról ne is beszéljen.

Egy éjjel megszöktem. Nyakamba vettem az országot, mint annak idején Petőfi. De már az első faluban kihúztak a szalmakazalból. A kihallgató közegnek elmondtam, hogy be akarom csavarogni az országot. A közeg tervemet helyesnek tartotta, különösen amikor elmondtam, hogy a célom: élmények gyűjtése. De azt ajánlotta, hogy tegyem ezt az IBUSZ, vagy az Express utazási iroda segítségével, így kényelmesebb.

Természetesen nem álltam el a tervemtől. Folytattam az utam. Eldobtam cipőmet — mezítláb stílszerűbb a csavargás —, egy jókora vándorbotot törtem, ennek végén kis batyuban hordtam minden motyómat: egy gázöngyújtót és egy tranzisztoros rádiót. Amikor rám esteledett, bekopogtam egy faluszéli házba, hogy engedélyt kérjek a szénapadláson való alvásra. Kiderült, hogy a padláson a kidobott hálószoba-garnitúrát tárolják, de megengedték, hogy a vendégszobában aludjak. Amikor megtudták csavargásom célját, nagyon kedvesek lettek. Nemrégen egy filmes stáb, előtte a fiatal képzőművészek egy csoportja járt a faluban környezettanulmányon. Reggel a tanácselnök személyesen keltett és közölte, hogy délben fogadás lesz a tiszteletemre, hogy ne távozzam kedvezőtlen tapasztalatokkal a faluból.

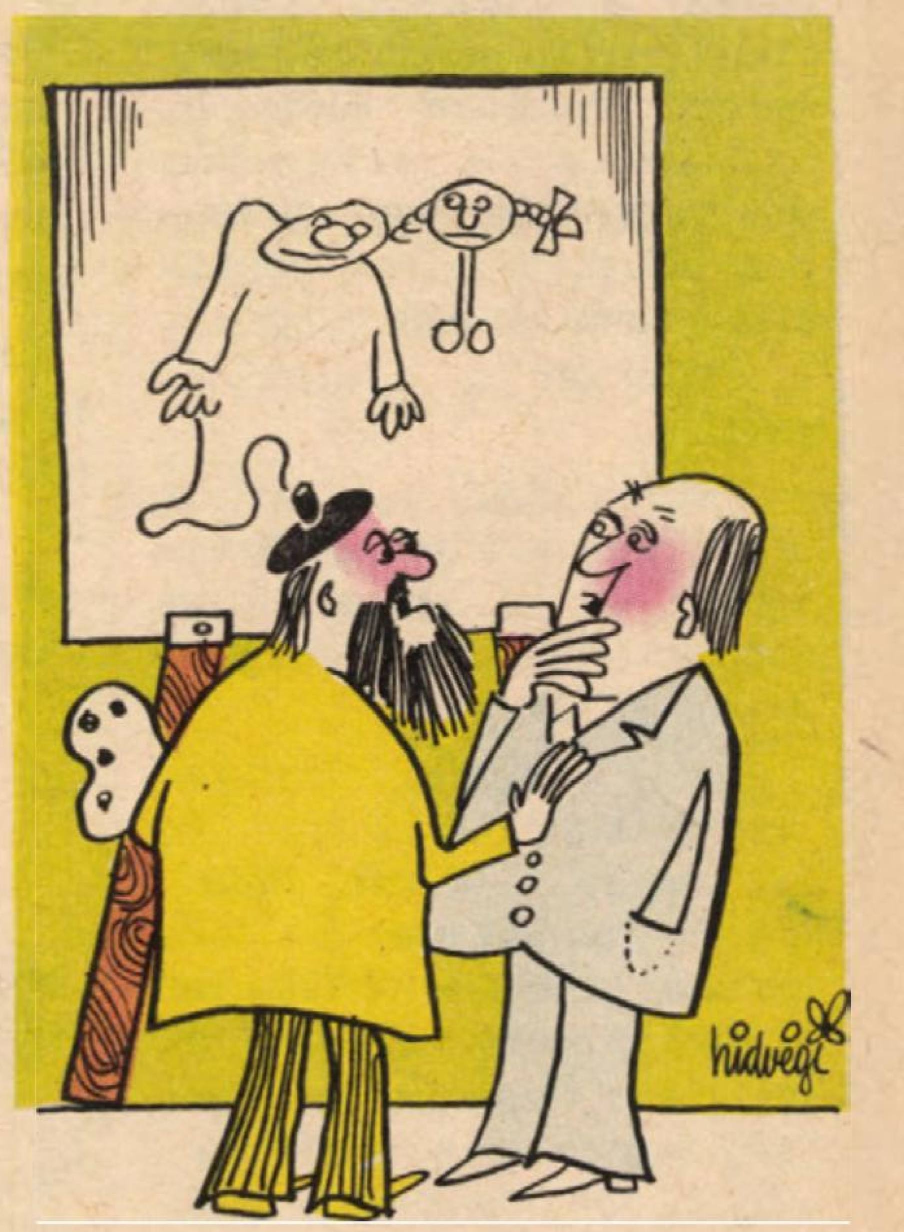
Egy ideig még kísérleteztem, de hasztalan. Nem hagytak szenvedni. Ezért nem lehettem én nagy művész. Nem ismertem meg a fájdalmak mélységeit, engem nem aláztak meg sosem, nem voltak hozzám gonoszok, állandóan a hónom alá nyúltak.

Bár most pokoli fájdalmam van, kezdem érezni a mellőzöttség, a részvétlenség kínját: a kocsiigénylésemet csak 1975-re akarják elfogadni...

Lehet, hogy mégis nagy művész leszek?

Ősz Ferenc

VALLOMÁS

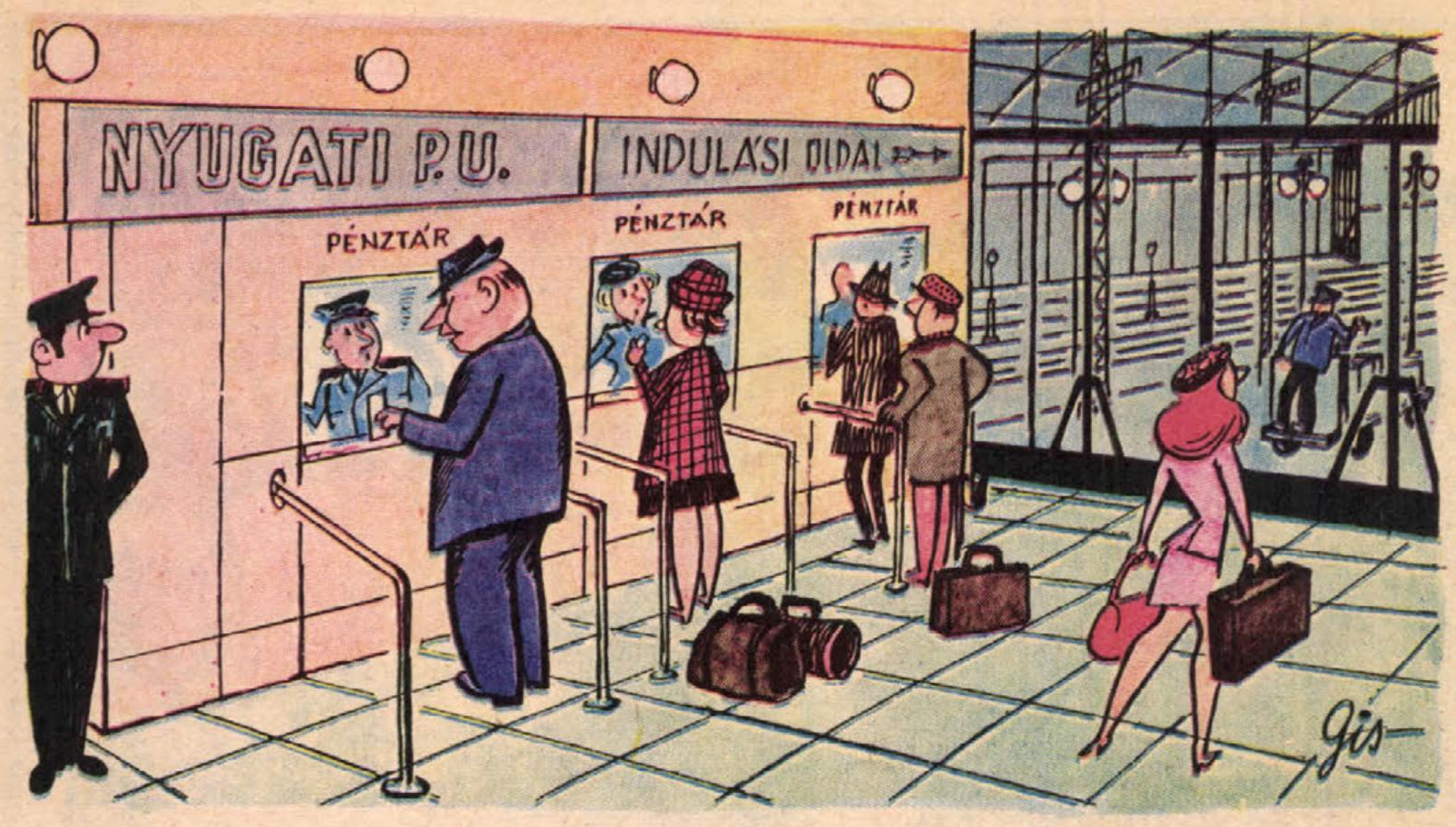

— Öregem, én nem vagyok modern, csak egyszerűen nem tudok festeni!

A LOCH NESS-I SZÖRNY ÉLETKORA

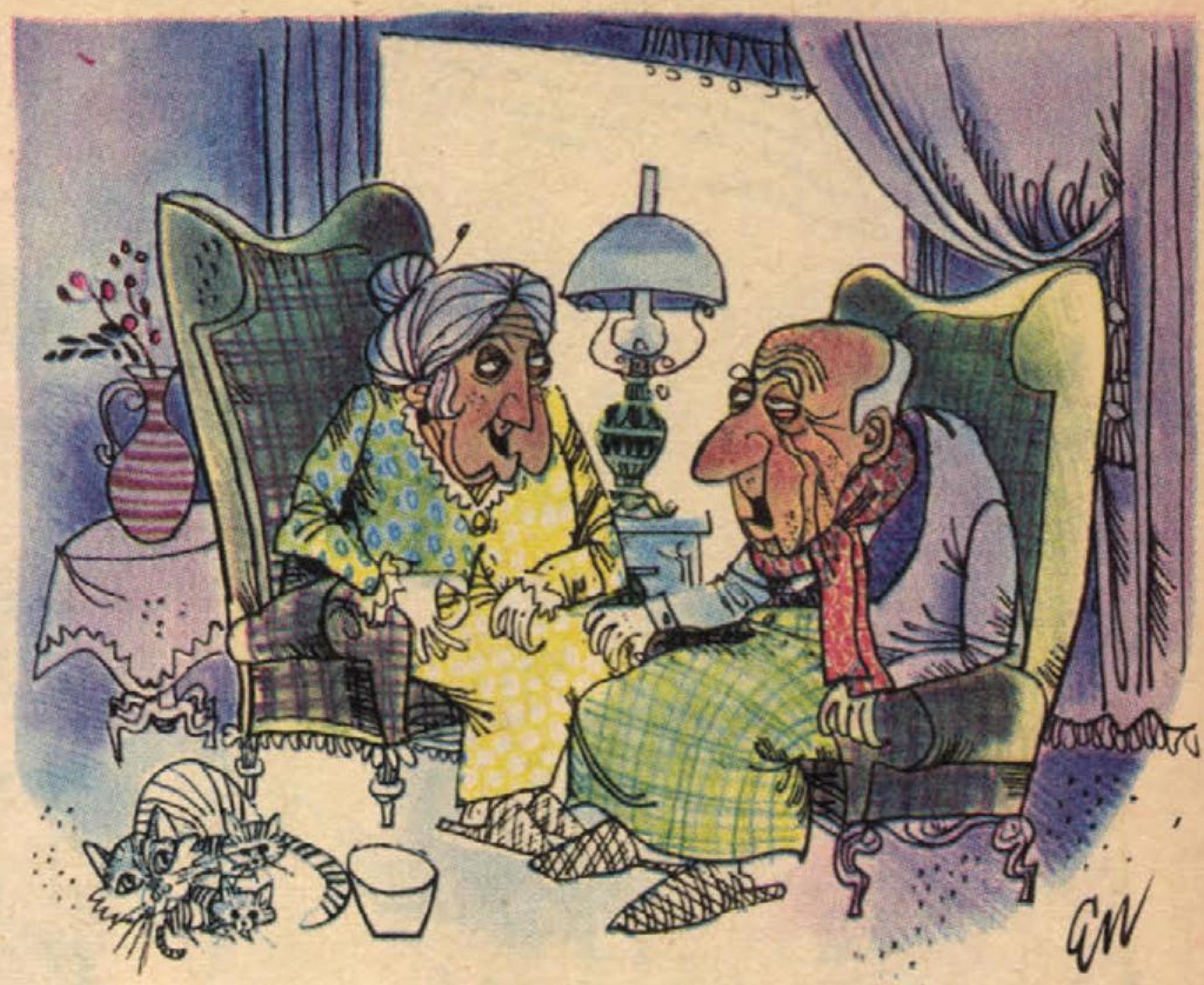
A londoni „Daily Mirror" egyik levélírója még a nyári idény előtt (amikor törvényszerűen „feltűnik" a Loch Ness-i szörny) megnyugtatja a skóciai nyaralókat, hogy nincs mit félniük a szörnyetegtől. Az illető már nagyon öreg lehet, több, mint 200 éves. Tudniillik már több mint 200 éve beszélnek róla, egykori „szemtanúk" éppen úgy, mint olyanok, akik hallomásból szereztek tudomást a szörnyről. „Milyen reszketeg, totyogó, rövidlátó, nagyothalló lehet már ez a szerencsétlen, agg szörnyeteg!..."

KÉNYELMES EMBER

– Egy hálókocsijegyet kérek Rákosrendezőig!

RÉGI SZÉP IDŐK

– De rég volt, Matildom, amikor még garázdaságért ültettek le...

ART BUCHWALD:

HOGYAN LŐTTEM AGYON A HŰTŐSZEKRÉNYEMET?

A „jóléti társadalmunk" árnyoldala, hogy az emberek minél kevesebb munkával, minél jobban szeretnének élni. Ilyen hajlamok különösen az elektromos és gázkészülékekkel foglalkozó emberekben találhatók. Sejtettem eddig is, hogy nem kopik fel az álluk, de hogy valójában miképpen élnek, arra egy péntek este jöttem rá. Akkor ugyanis bedöglött a hűtőszekrényem.

Gyorsan felhívtam azt a céget, ahol a frizsidert vásároltam, de élő, emberi hang helyett csupán egy magnószalag válaszolt:

„Itt a Nagyfej, Elektromos Készülékek Fűtés- és Légszabályozó Készítő Vállalat. Alkalmazottaink már hétvégi pihenőre tértek. Ha valami panasza támadt készülékével kapcsolatban, kérjük, hagyja meg címét, nevét, és még november vége előtt felkeressük!"

Vártam jó néhány napot, de senki nem jelentkezett. Ekkor újra tárcsáztam, és egy titkárnő vette fel a kagylót.

— Bedöglött a hűtőszekrényem. Kiküldene egy szerelőt?

Jóízű kacagást hallottam.

— Ma már senki sincs benn nálunk.

— Mi ebben a mulatságos? — kérdeztem. — Dehát még csak délután két óra van!

— Na és? A mi szerelőink hajnali kilenc óta talpon voltak, és ilyenkor már mindenki otthon van.

— Dehát ilyenkor még a bankok is nyitva vannak!

— A bankok nem olyan jól szervezettek, mint mi.

— Ne tréfáljon, kisasszony! Legyen kedves holnap reggelre egy szerelőt küldeni hozzám!

— A mi szerelőink nem járnak házhoz. Ha ön behozná a készüléket, akkor talán megnézhetnénk.

— Nekem óriási hűtőszekrényem van!

— Semmi baj. Akkor beírom, mondjuk, csütörtökre.

Csütörtökre béreltem egy hatalmas teherautót, és két barátom segítségével becipeltük a hűtő-monstrumot.

Egy fehér köpenyes hölgy fogadott.

— Ez az első látogatása nálunk? Harminc dollárt kapok, a további megbeszélések már csak huszonöt dollárba kerülnek. Adok önnek egy számot, és majd szólítjuk.

Fél egykor szólították a számomat.

Egy szerelőhöz vezettek. Éppen a tőzsdeügynökével beszélt telefonon.

— Ejnye, Joe, megmondtam, hogy tízezer darab IBM-részvényt vegyen, és ne ITT-t. Hívjon majd vissza!

Megkopogtatták a hűtőszekrényem falát, majd rövid szünet után megszólalt:

— Buchwald úr, az ön készüléke nagyon beteg.

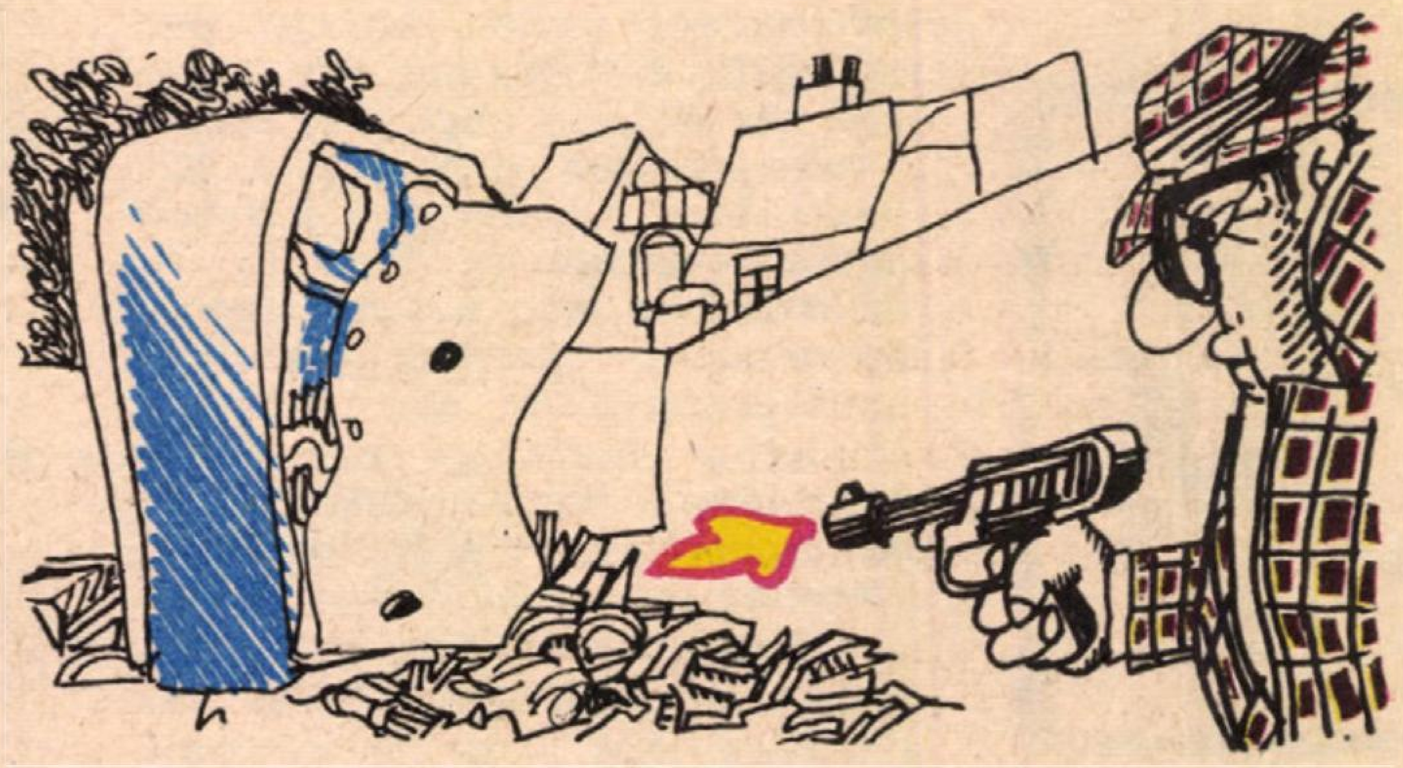
— Tudom. Csináljon vele valamit.

— Az egyetlen specialistánk, aki ismeri ezt a márkát, éppen nyári szabadságra ment a jachtjával Európába.

— Semmi remény?

Megcsóválta a fejét.

— Bár előbb hívott volna bennünket...

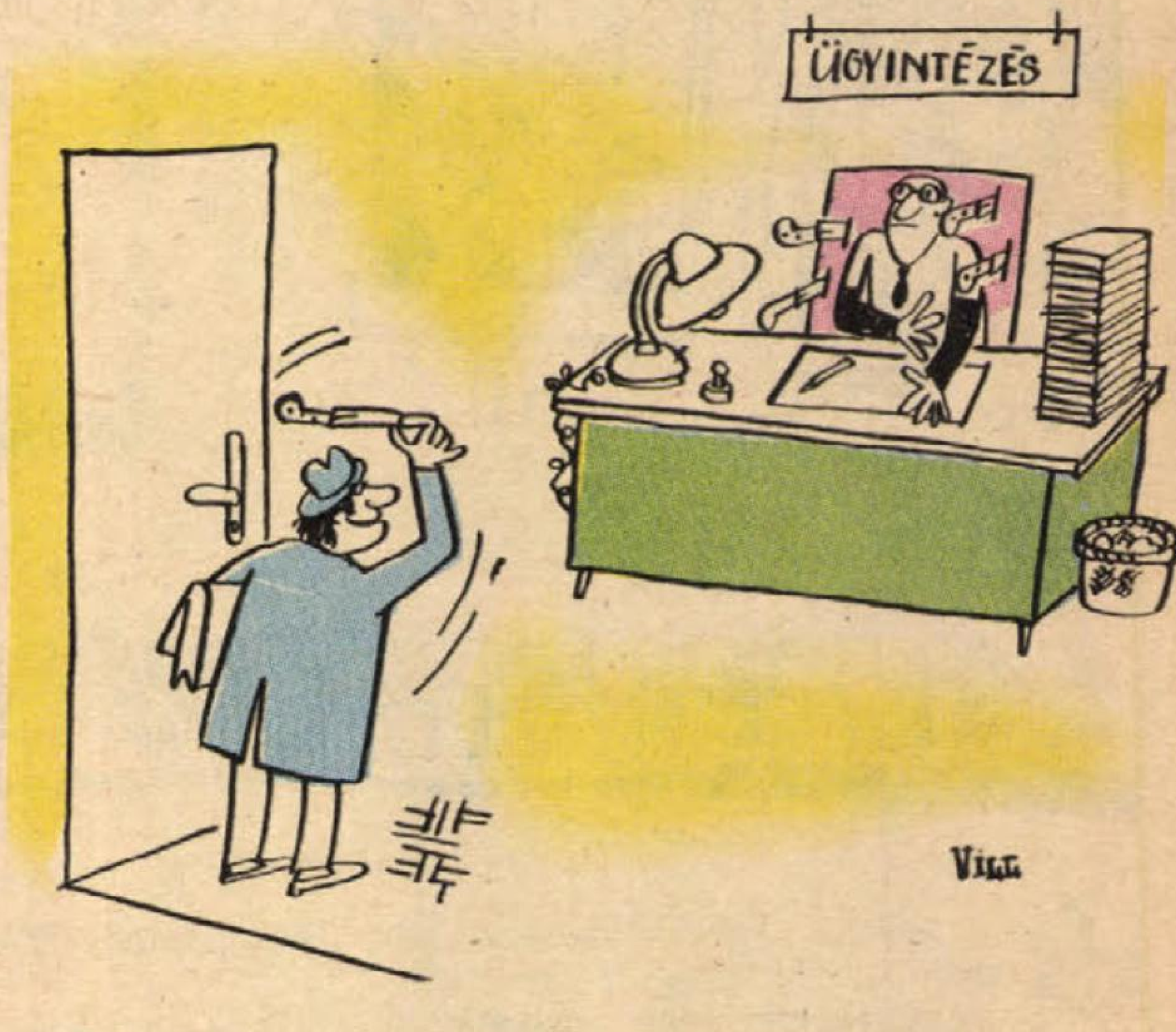

Visszaszállíttattam a hűtőszekrényt, és kidobtam a hátsó udvarra.

Éjszaka — amikor a gyermekek már békésen aludtak — kimentem az udvarba, és két golyót eresztettem a hűtőszekrénybe. A néhai forró vizes bojlerem mellé hantoltam el, amely az elmúlt télen lehelte ki a lelkét, amikor a gázszerelő nem jött el.

(Angolból fordította: Tardos Péter)

RÁMENŐS ÜGYFÉL

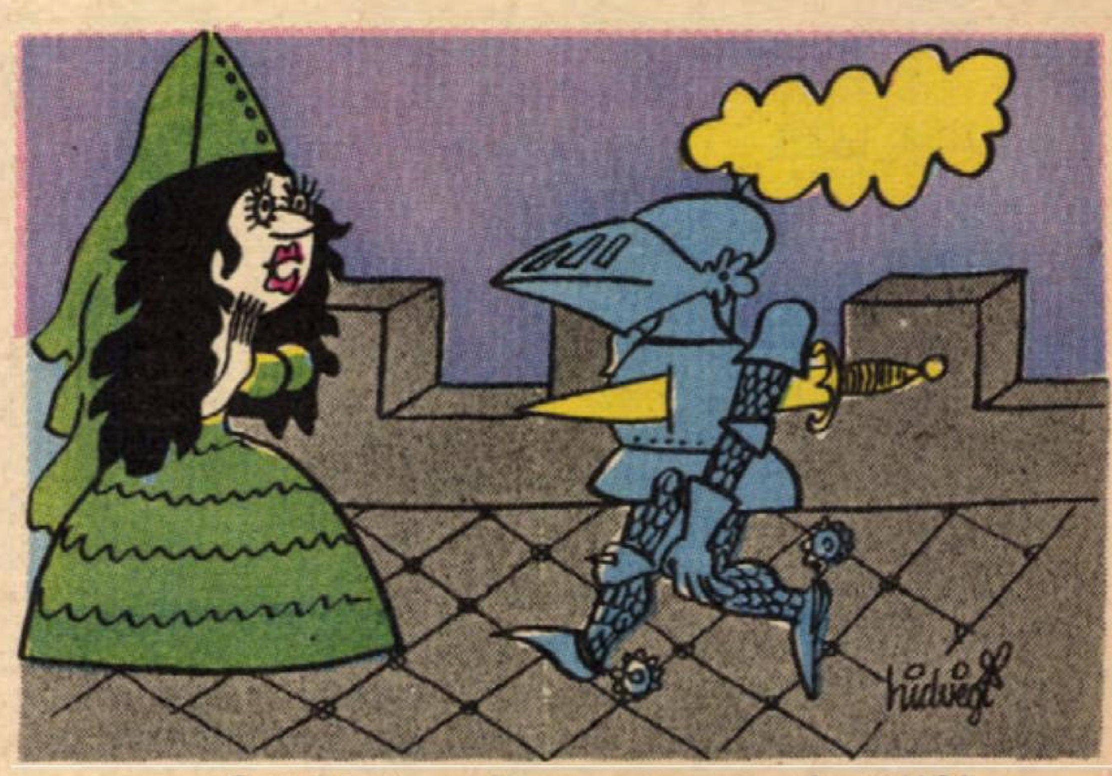

RITKA JÁRAT

– Tudja maga, hogy néz ki egy autóbusz?

KÖZÉPKOR

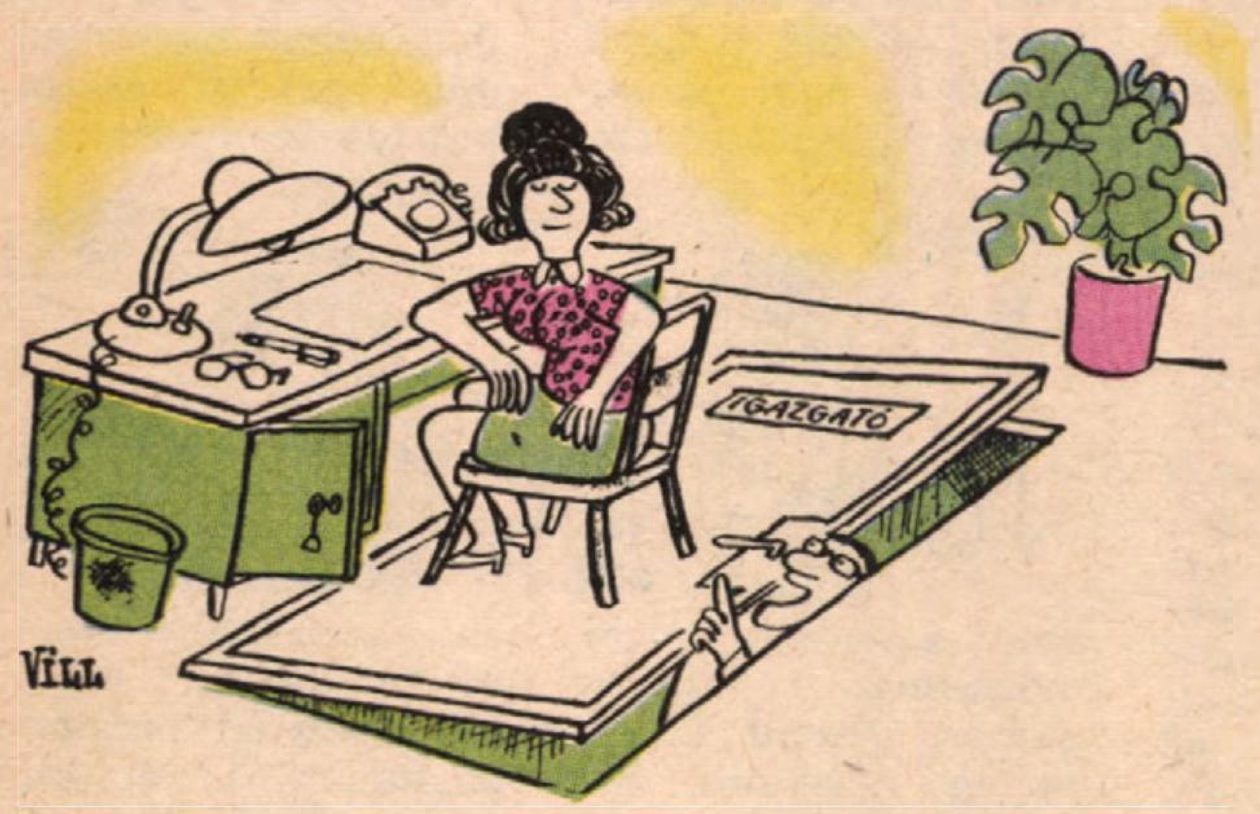

– Gottfried, már megint vitatkoztál?!

JOGDÍJAKBÓL ÉLŐ CSALÁD

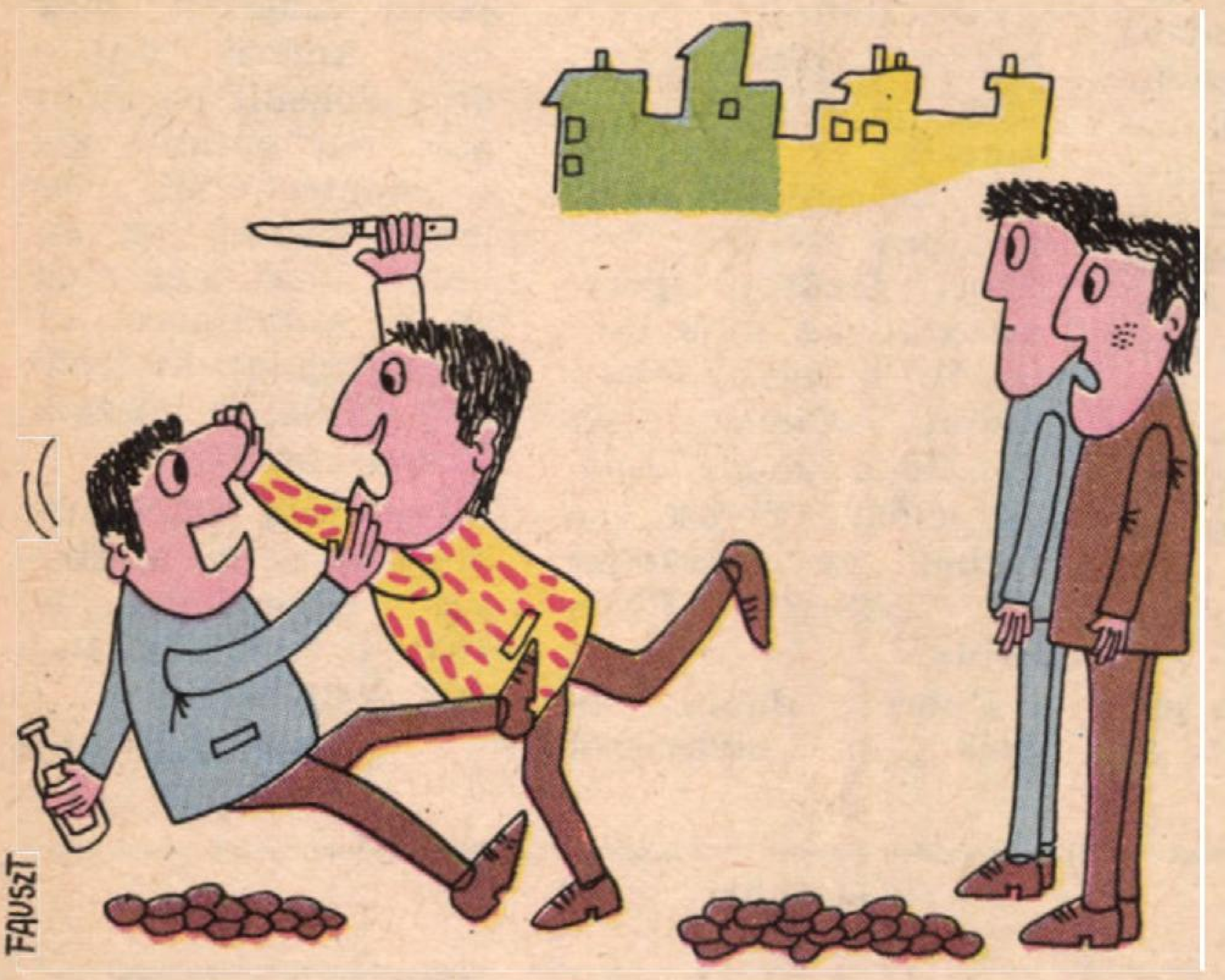

NEHEZEN MEGKÖZELÍTHETŐ FŐNÖK

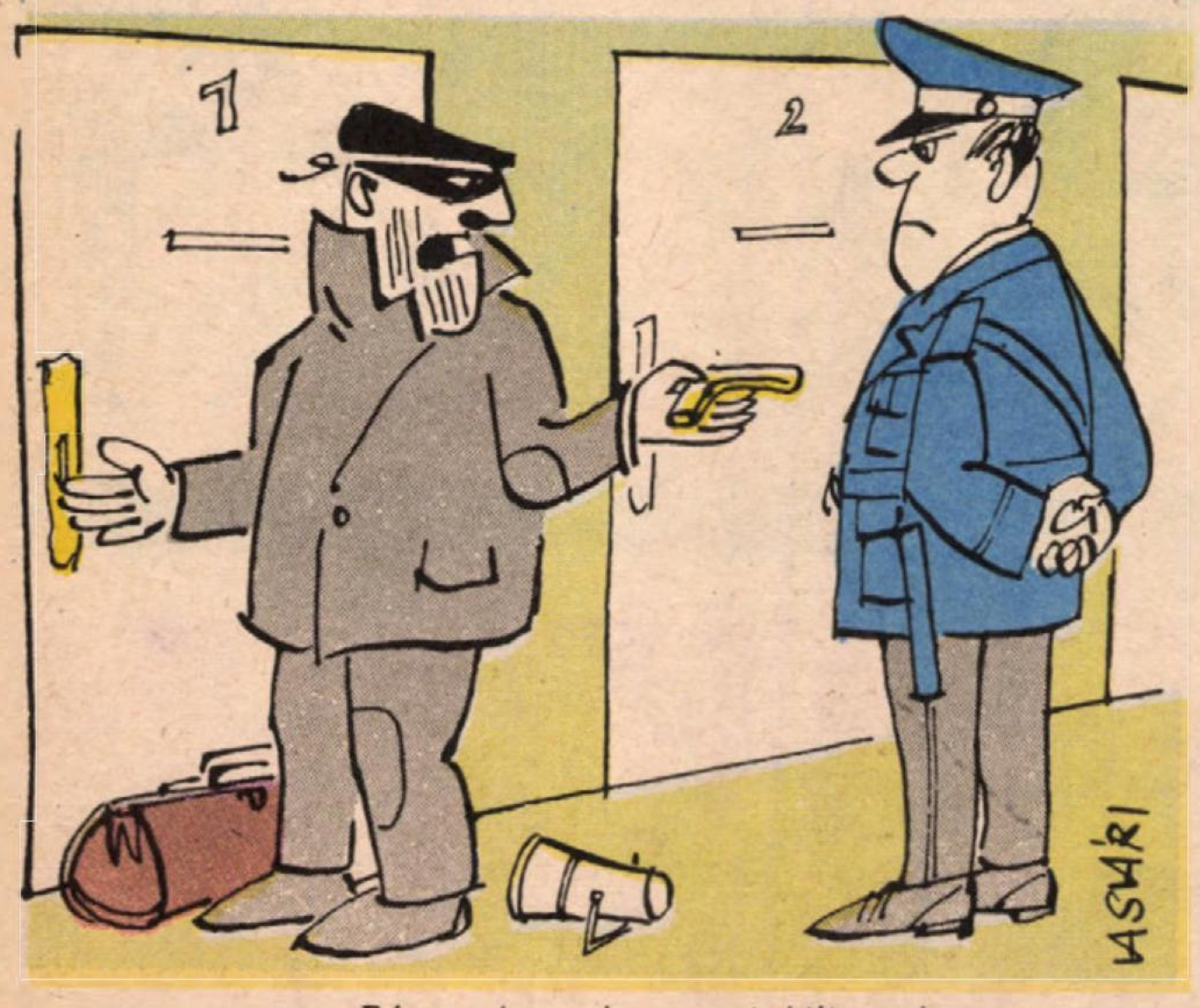
– Kérek egy kávét, Pirike...

ÉRDEKLŐDÉS

– Majd holnap olvashatjuk az újságban, hogy min vesztek össze.

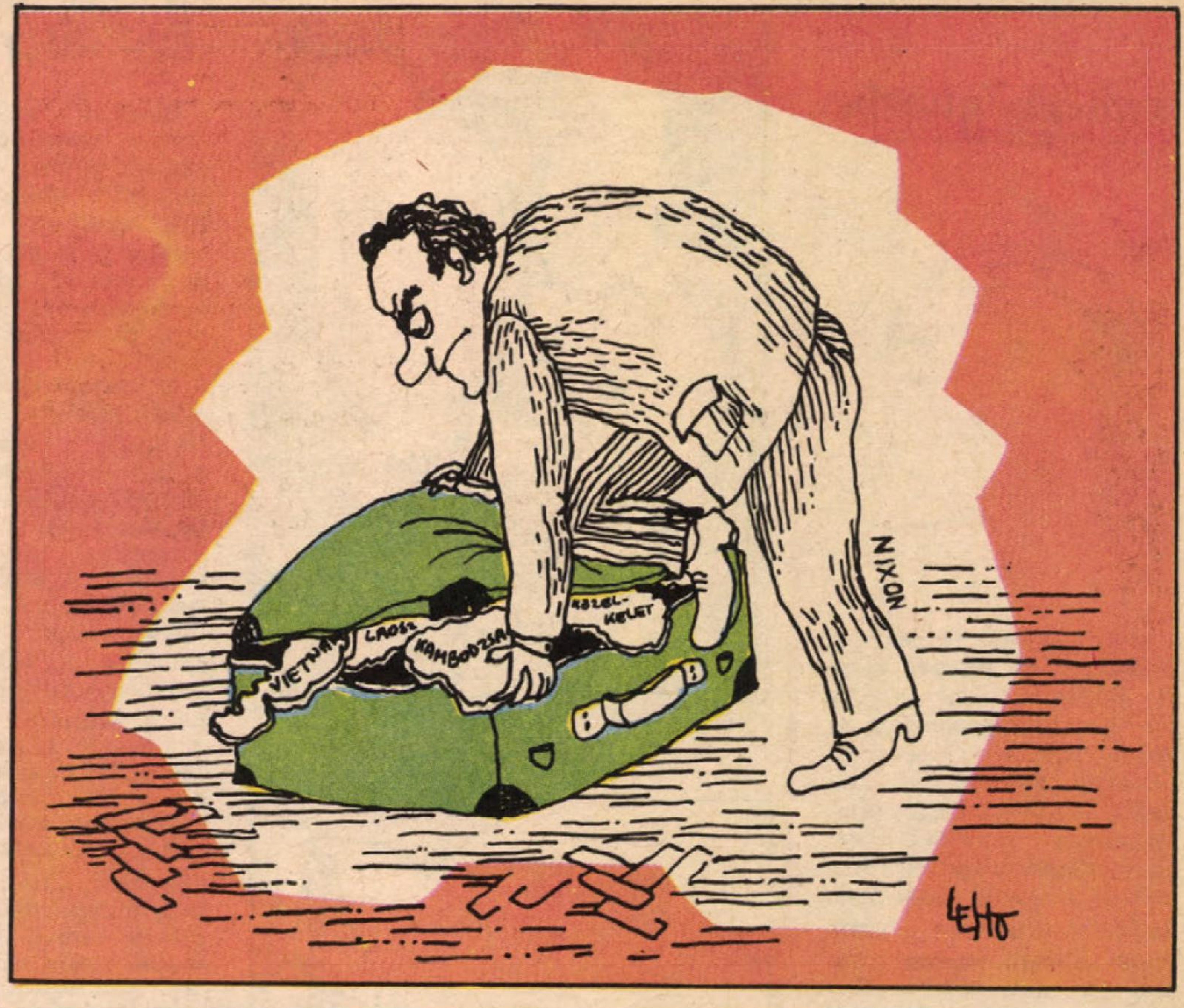
BOSSZÚSÁG

– Rémesek ezek a mai kilincsek.

AHOGY AZ ELNÖK ÚR ELKÉPZELI...

Lehoczky István rajza

BUDAPESTI BOSSZÚSÁGOK

A Budapesti Távbeszélő Igazgatóság Lipót nevű gyermeke, huncut kis központocska. Viccel az előfizetőivel. Velem például egy napon levélben közölte, hogy április 15-től megváltoztatja a telefonszámomat. A jelzett napot megelőző időszakban sorra hívtam ismerőseimet és közöltem velük az új számot. Ez körülbelül 50 forintba került, ha a mellékapcsolásokat és a „házonkívülvankérem"-eket nem számolom. A megjelölt napon reggel feltűnt, hogy a telefonom szokatlanul néma. Aztán hamarosan az ok is kiderült. Megcsörrent a készülék, és a Lipót-központ jelentkezett. Egy — másküönben rendkívül kellemes hangú — hölgy értesített, hogy Őlipótsága megváltoztatta elhatározását, és nem változtatta meg a számomat, marad tehát minden a régiben. Ha majd ismét megváltoztatja elhatározását, és megváltoztatja a telefonom számát, újfent értesít.

Mit tehettem? Újra elkezdtem telefonálni és értesítettem akiket illet, hogy nem változott a számom. Ez újabb 50 forint, újabb fél nap és újabb mértékegységgel ki nem fejezhető bosszúság.

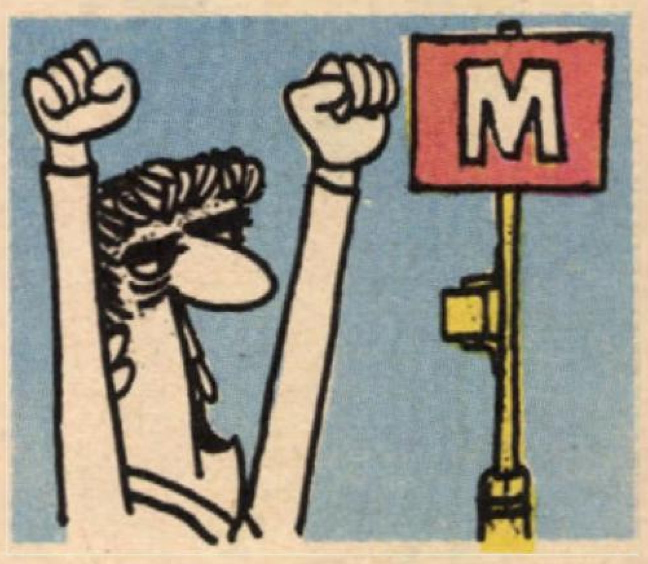
Én értem a tréfát, az is rendben, hogy az értesítést április elsején küldték, de azért ez kicsit erős vicc volt...

Felszállok a 67-es villamosra. A kocsikísérőtől megkérdezem, hányadik megálló az Erzsébet királyné úti aluljáró. Azt mondja, hogy fogalma sincs. Kérem, hogy nézze meg a könyvében. Azt mondja, hogy neki ilyen nincsen. Aztán azt mondja, hogy nagyon sajnálja, de még nem régen utazik ezen a vonalon.

Erre én azt mondom, de csak úgy magamban, hogy a BKV minimum annyit megkövetelhetne a kalauzaitól, hogy a saját vonalukat ismerjék. De a kalauznő nagyon rendes. Bemegy a kocsiba, és érdeklődik az utasoktól. Aztán kijön és azt mondja:

— Most tessék leszállni. Úgy tettem. Kiderült, hogy egy megállóval előbb szállított le. Erre én azt mondtam... De ez már nem is tartozik ide.

A Gelka hovatovább egyik legudvariasabb szolgáltató vállalatunk. A telefonos kisasszonyok köszönnek, kedvesek, készségesen szolgálnak felvilágosításokkal. Sőt — legalábbis ami az én tapasztalataimat illeti — kitűnő munkát végeznek. Ezt azért tartottam szükségesnek megjegyezni, mert nem globálisan akarom leszedni róluk a keresztvizet. De egyik szabályukba nem tudok beletörődni. A hibás készülékekért már eljönnek és haza is szállítják. Ezért az ügyfél a gép súlyától függetlenül utanként 20 forintot fizet. A szabály azonban kimondja, hogy 10 kilón aluli gépet nem szállítanak.

Van egy magnóm. Kértem, hogy vigyék el. A szabályra hivatkoztak. Kijelentettem, hogy éppúgy megfizetem, mintha 50 kiló lenne. Nagyon sajnálták, de kijelentették, hogy 10 kilón alul cipeljen az ügyfél. Megmértem a magnót: kilenc kiló 57 deka. Ajánlottam, hogy 44 deka ólmot belerakok az aljába. A telefonos kisasszony barátságos kuncogással honorálta humoromat. Ez volt minden, amit elértem. Kénytelen voltam a kilenc kiló 57 dekás géppel nekiindulni. Mire odaértem, úgy éreztem, hogy 25 kilót cipelek.

Közben azon gondolkoztam, hogy ha én megfizetem a húsz forintot és azért egy mosógépet is elvisznek, miért nincs jogom a saját pénzemért, akár egy tranzisztoros rádiót is beszállíttatni? Ki érti ezt?

S. F.

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

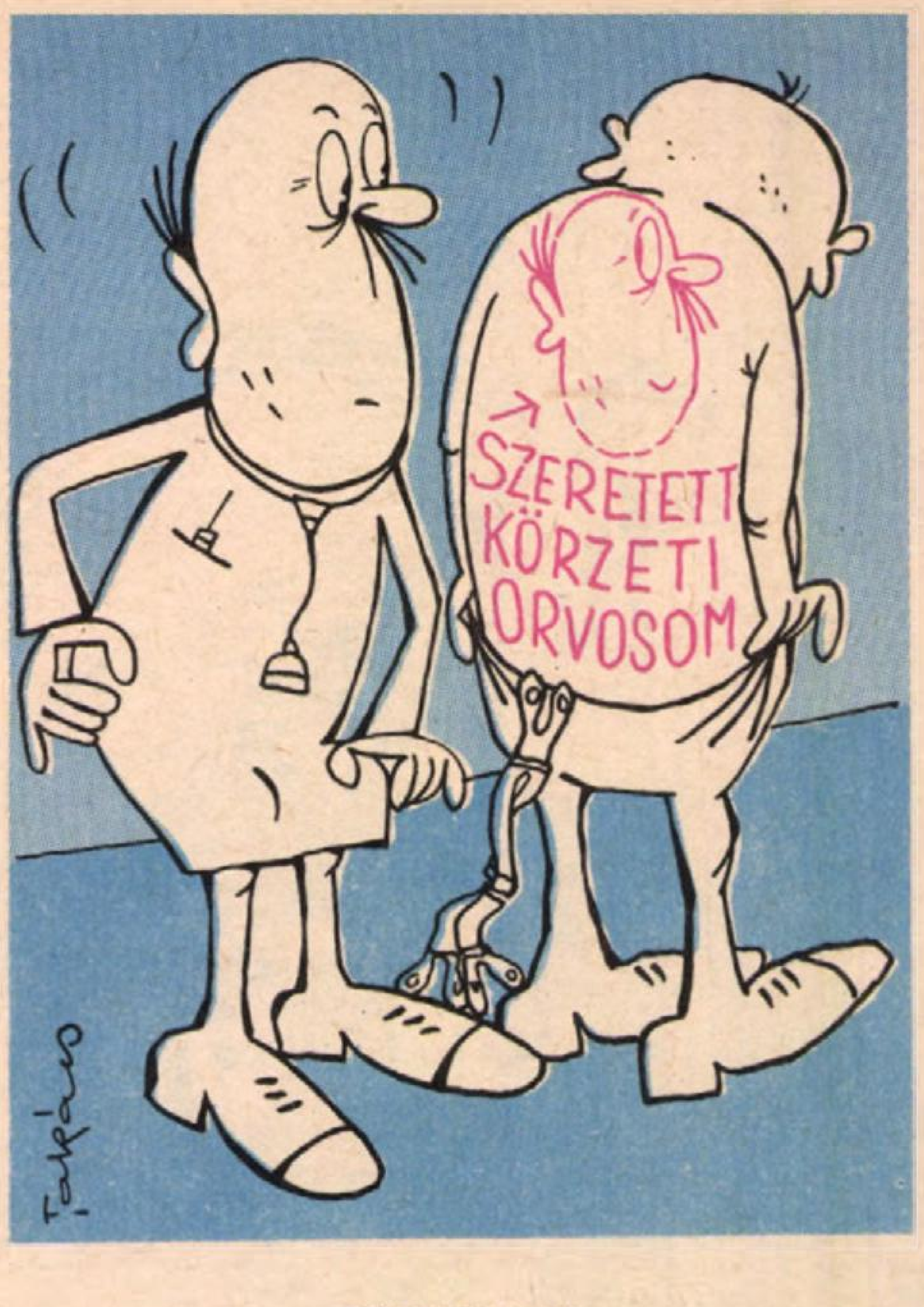
Mindig pontosan járok a próbákra, de egyszer mégis elkéstem. Darvas József darabját próbáltuk, és Major Tamás mérgesen fogadott: „Félórát vártunk, állt a próba! Persze, valami kitalált sztorival akarja mentegetni késését!” Közöltem Majorral, hogy nem kellett kitalálnom semmit, mert valóban rajtam kívül álló ok miatt késtem. Gúnyosan kérdezte: „És mi a késés oka?”

Elmondottam, hogy fürödni mentem és — szokásom szerint — bevittem a telefonkészüléket a kád elé, s egy zsámolyra tettem. Majd — ugyancsak szokásom szerint — bezártam a fürdőszoba ajtaját. Így teszek akkor is, ha egyedül vagyok a lakásban. Sajnos, belülről nagyon nehéz kinyitni a fürdőszoba ajtaját, csak kívülről forog simán a zárban a kulcs. Ezúttal se tudtam kinyitni, bezártam magam. A bejárónő számára mindig a szomszédomnál hagyom a lakáskulcsot, ezért most feltárcsáztam őt a fürdőszobából. Közben múlt az idő és kétségbeesetten gondoltam arra, hogy lekésem a próbáról. Újból tárcsáztam és azután harmadszor, negyedszer is. Végre jelentkezett a szomszédom, aki éppen akkor jött fel a közértből, ahol bevásárolni volt. Megkértem, nyissa ki a lakásajtót és jöjjön a fürdőszobához, én majd kidugom a kulcsot az ajtó alatti résen és ő szabadítson ki rabságomból. Így is történt, nyílt az ajtó, és végre kijöhettem a fürdőszobából.

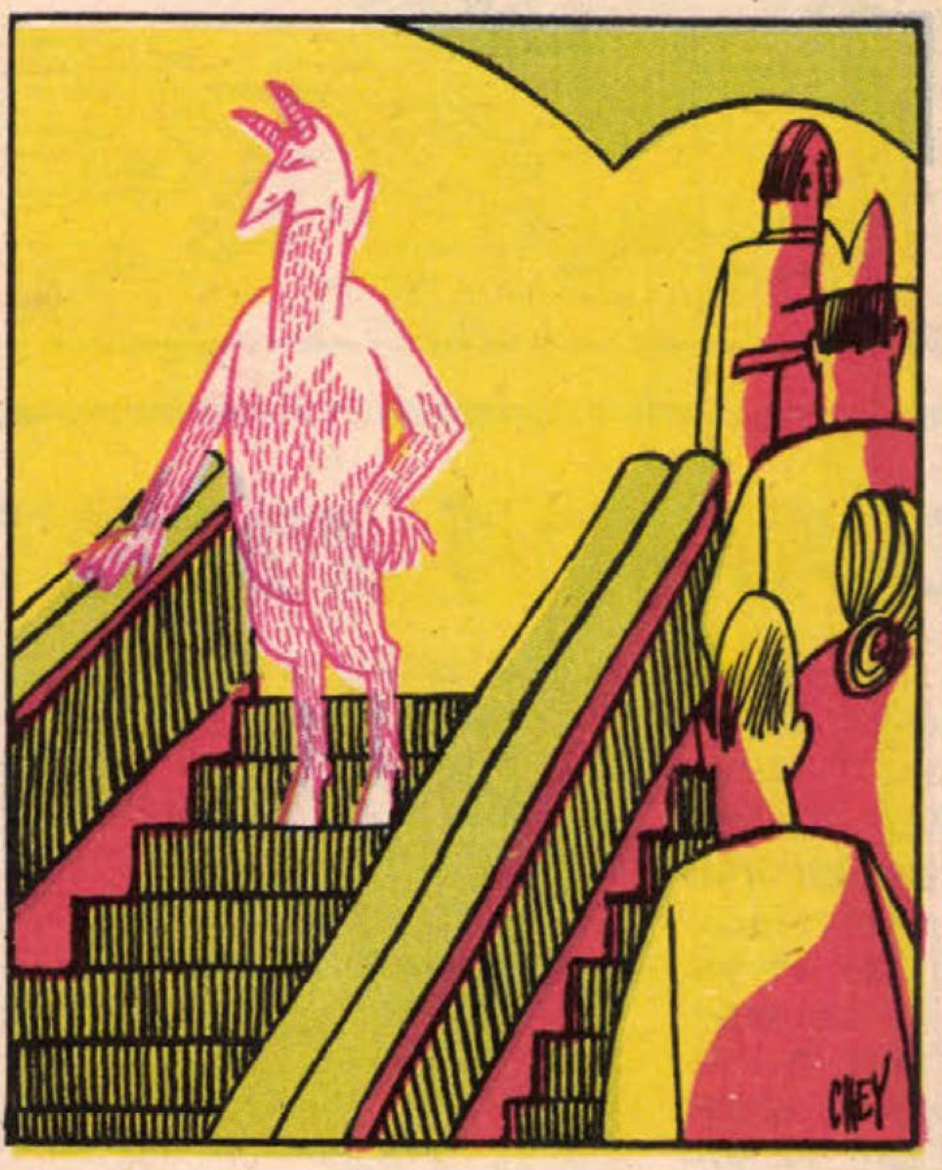
Major nem is érdemesített válaszra. Láttam, hogy egy szavamat sem hiszi el. Gúnyos arccal hallgatta végig a történetemet. Mindez nagyon régen történt, de Major Tamás azóta is meg van győződve arról, hogy én kitaláltam az egész kulcs-históriát. Ezúton is közlöm Tamással: minden szóról szóra úgy történt, ahogy annak idején elmondtam, higgye már el végre!

Törőcsik Mari

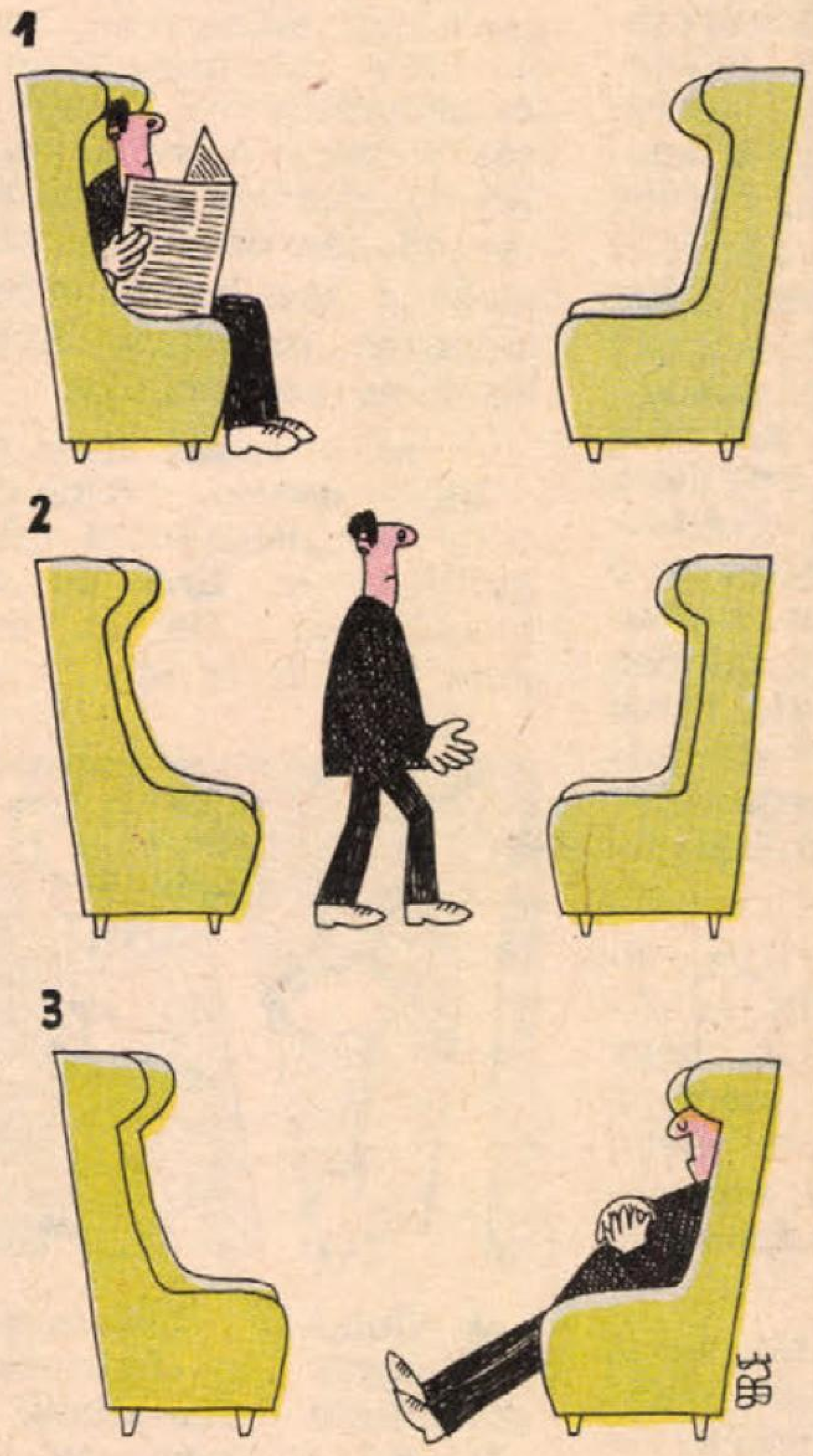
MEGLEPŐ TETOVÁLÁS

FÖLDALATTI

DÉLUTÁNI SÉTA

LERÚGTÁK MEŠTROVIĆOT

Belgrád vasútállomásán, felcihelődve a zágrábi gyorsra, a fülke plüssülésén csak egy mokány, fekete, zömök férfi ült. Rosszul szabott, sötétkék konfekciós ünneplőjében parasztnak vagy kisiparosnak saccoltam, valamelyik környéki horvát faluból. Mindegy, átlagutas, kitűnő beszélgető partner az idegenben különösen kíváncsi, mindenkiben „anyagot” kereső újságírónak. Ám útitársam túlzott udvariassága egyre gyanúsabbá vált: kilőtt nyílként pattant fel a helyéről, kézből kiragadott kofferomat zsonglőrügyességgel dobta fel a magasba, s táncosan hajlékony, széles gesztusokkal oly kegyesen kínált helylyel, mintha számozott ülését adná át egy zsúfolt kupéban. Aztán bokacsattogás, kemény kézfogás — ebben a pillanatban fogta fel nemcsak az agyam, hanem az orrom is, hogy gáláns lovagom: tökrészeg.

Köszönetfélét rebegve, csalódottan húzom elő aktatáskámból az előző heti Élet és Irodalmat, s olvasásba merülnék, ha vizavím nem böki meg a karomat: „Dobre kukuruc!” — biccent kifelé. Dobre — bólintok és lapozok. Újabb bökés, biccentés: „Amerikanszki!” Én? Dehogy: a lokomotív! — itt prüszköl mellettünk a megállóban. Bökés, ezúttal saját magára is: „Riba, riba!” Értem: ő halász. Következik a jelbeszédes nyomozás az én nacionálém után. És máris borízű hangon énekel. „Az a szép, az a szép” kezdetű nótánk dallamára. Újabb, minden eddiginél erősebb bökés: „Magyarszke muzsika dobre!” Dobre — bólintok türelmesen és lapozok... A változatosság kedvéért most egy literes üveget bök az orrom alá: „Mastika, dobre!” Erőszakolja, nem fogadom el. Pedig, hej, a magyarok! — s megmutatja, hogyan isznak. Hát én már csak ilyen csökött magyar vagyok, nem iszom. Sikerült megsértenem, ami számomra végre nyugalmat hozott. Sajnos, rövid időre. Éppen Aragonról olvastam, amikor erőteljesen megzizzentik az újságom: „Politika ne!” Számoltam vele, hogy aligha szereti Aragont, mégis magyarázkodtam: nem politika, literatura... Még erélyesebben tiltakozik: „Literatura ne!” Se politika, se literatúra — hát mi? Sport! Gyűrött sportújságot vág ki a zsebéből, s egy fotóra mutat: „Cincar!” Ki ő? „Voda labda!” Áhá, vízipólós! Persze, a futball se maradhat el: „Albert, Bene, dobre!”

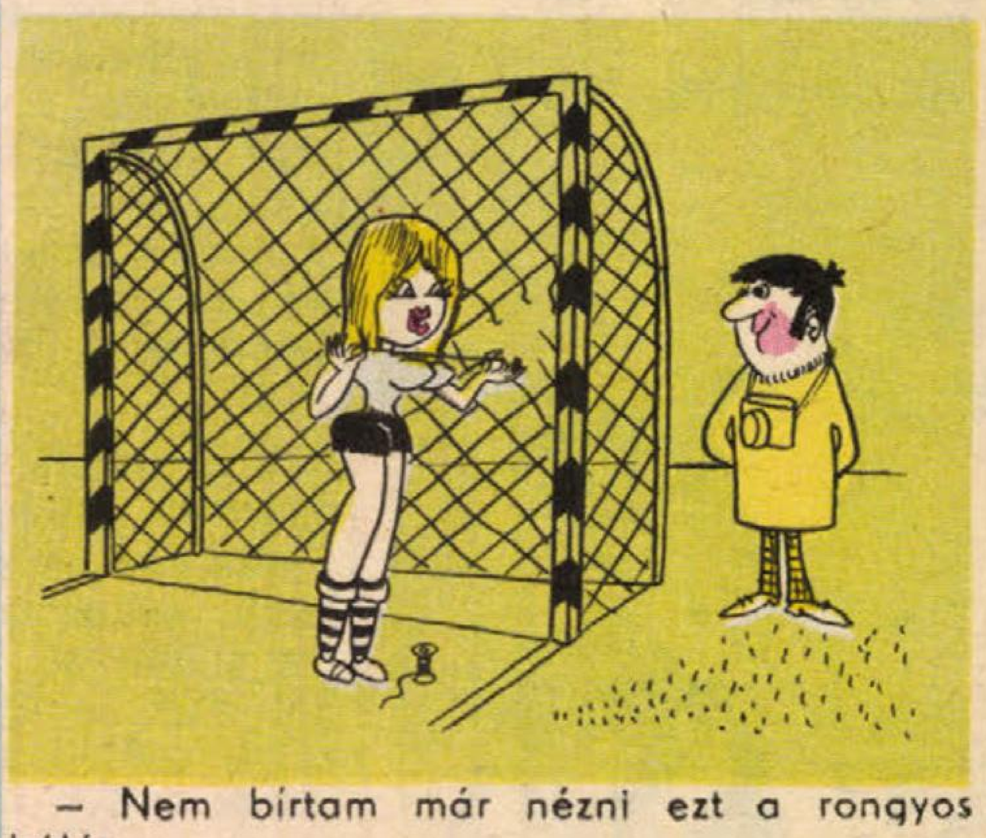
Dobre, dobre — csak az olvasásról kell végképp lemondanom. Valósággal újjászületek, amikor cihelődni kezd. Közeledik a faluja. Bokacsapás, kézfogás. Kipillantok az ablakon, meglátom a névtáblát: *Vrpolje.* Mint akit megcsíptek, megragadom az én halászom karját: *Meštrović!* Rozumi? Bambán pislog rám: „Milyen Meštrović?” értelmezem a gesztusából. Iván — mondom, s ha tudnék a nyelvén, azt is elmondanám, hogy tegnap csodáltam meg Belgrádban monumentális szobrait és robusztus formaképzését az Avala-hegyi Ismeretlen katona síremlékén. De ó, borzalom, partnerem ismét kérdez. Inkább érzem, mint értem: melyik klubban vagy csapatban játszik? Kétségbeesetten magyarázom, hogy az ő falujában született, meghalt Amerikában — de újdonsült barátomnak már ugrania kell a vonatról. Sikeresen lehuppan, de az ablakom alatt még megáll, és erőteljesen, rúgó mozdulat kíséretében felkiabál hozzám: „Amerikanszki!”

Így adta értésemre, hogy szegény Meštrovićot Amerikában lerúgták... Ő ne tudná? Vrpoljei!

Bertalan Imre

NŐI FUTBALL

– Nem bírtam már nézni ezt a rongyos hálót.

– Zsuzsika, maga NB I-es!

AZ ELLENSÉGES CENZÚRA

Ma már világszerte ismert (a magyar lapok is beszámoltak róla) a „Hair” (Haj) című zenés színdarab, amely egyik jelenetéről vált nevezetessé. Ebben a jelenetben ugyanis valamennyi szereplő anyaszült meztelenül jelenik meg a színen. Számos botrányt okozott ez a jelenet, s több országban nem engedélyezték a darab bemutatását.

Braziliában viszont akadálytalanul bemutathatják, mert a cenzúra szerint a színdarab „egyáltalán nem erkölcstelen, nem szemérmetlen”.

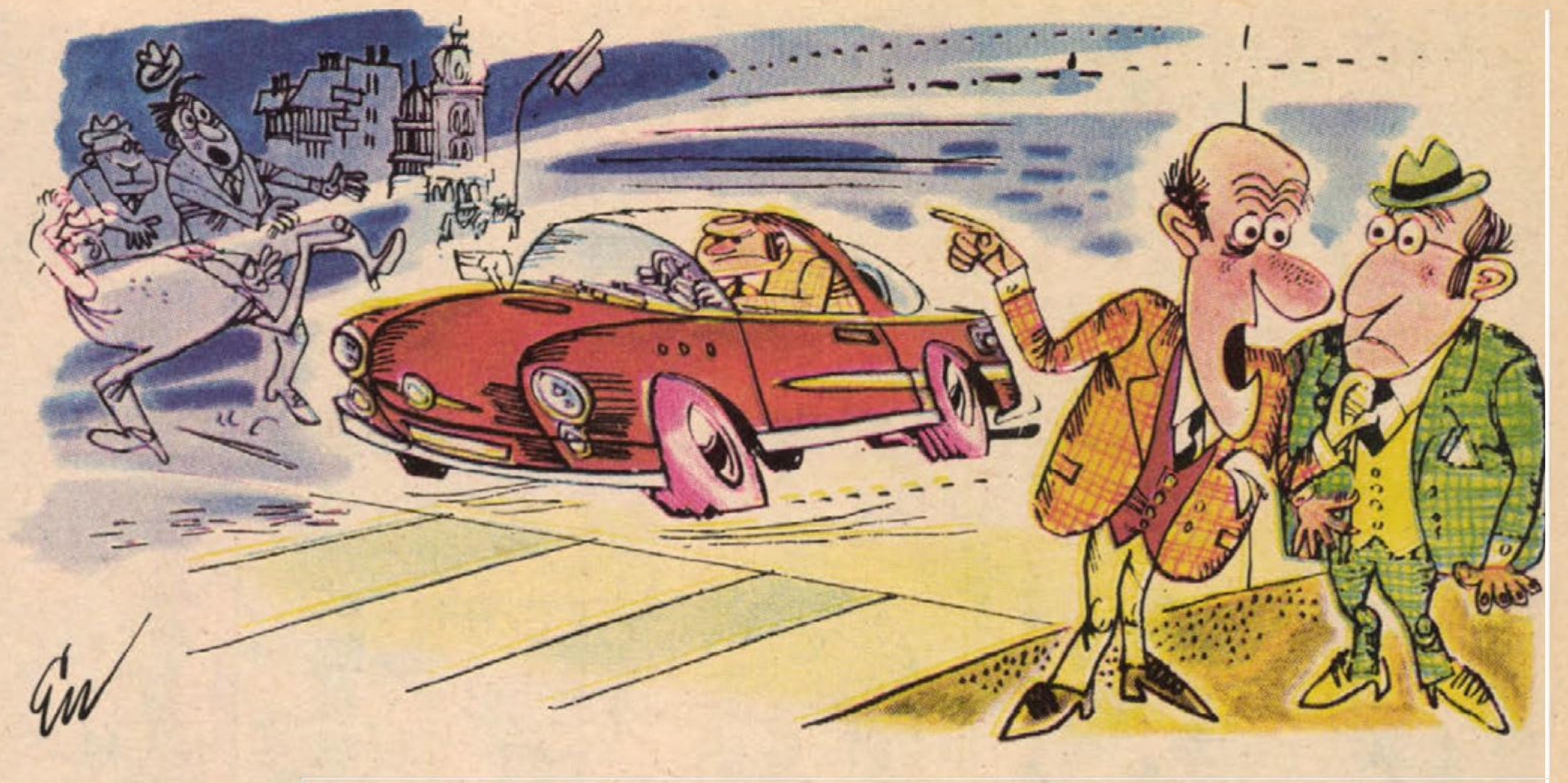
– Jó, jó – mondta a színház igazgatója –, de ki fogja megnézni a darabot?

SZOLGÁLATKÉSZ BEOSZTOTT

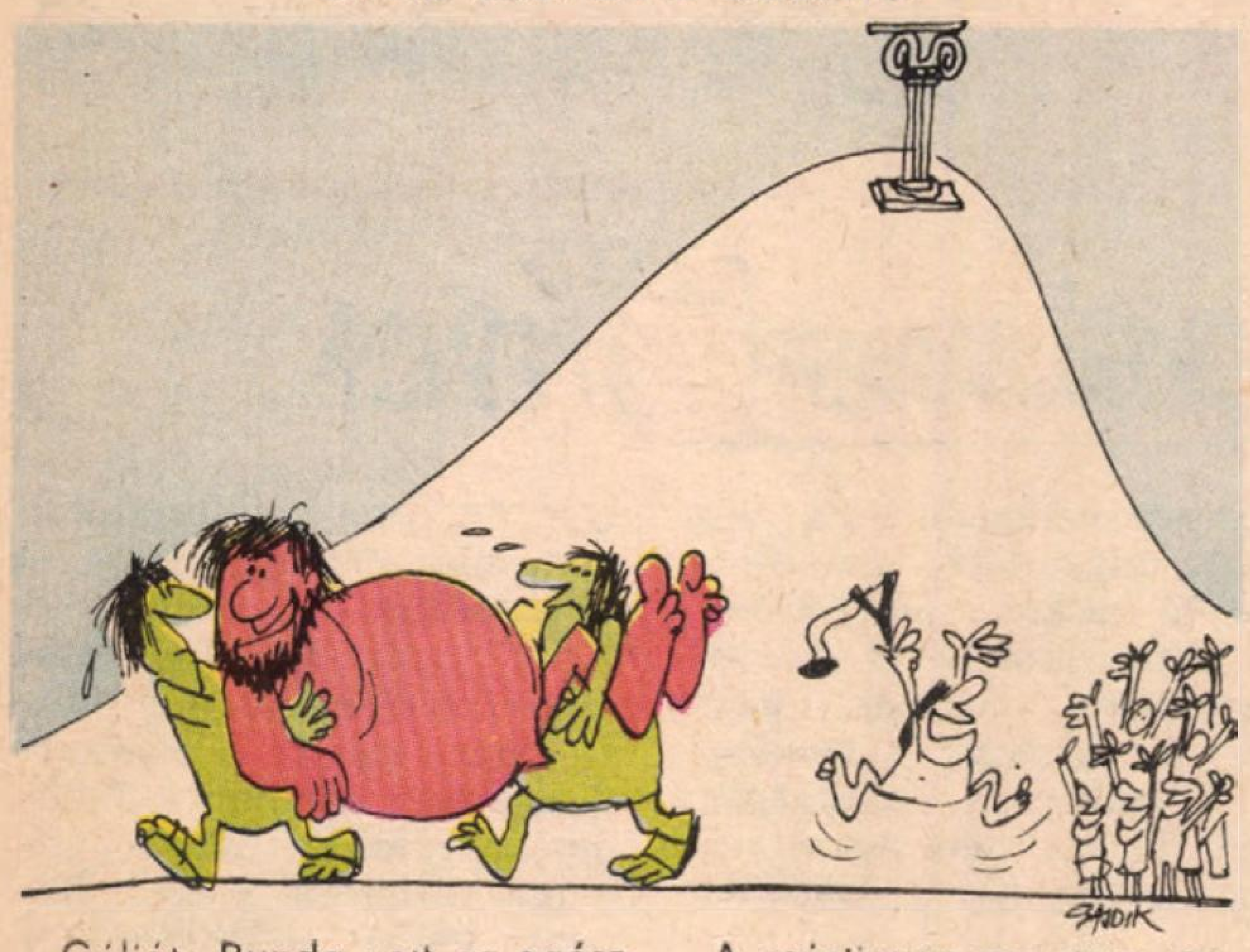
— Parancsoljon rágyújtani, főnök kartárs!

A PESTI UTCÁN

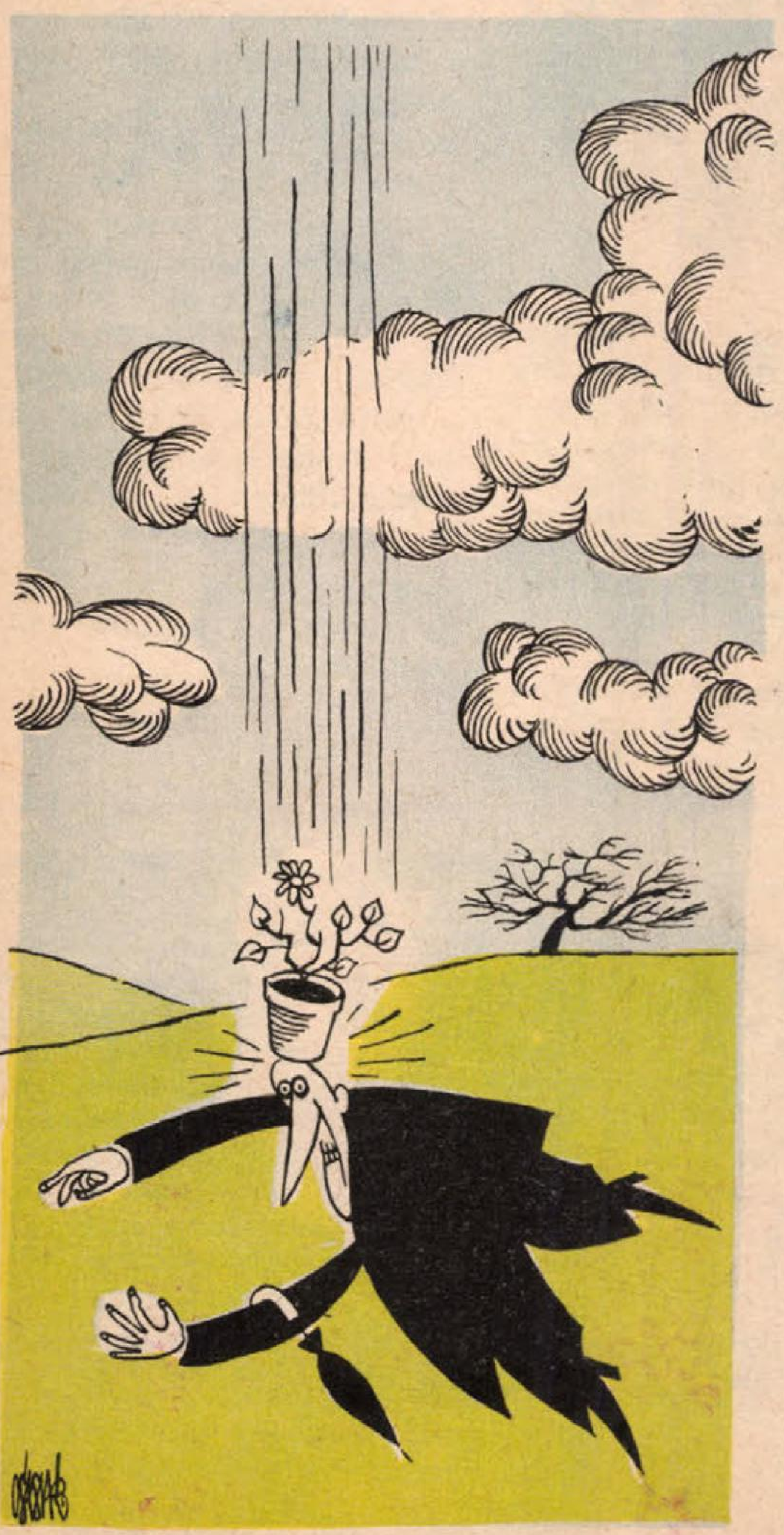
— Világszínvonalon is a legjobb ámokfutók közé tartozik!

DÁVID LEGYŐZTE GÓLIÁTOT

Góliát: Bunda volt az egész... A csúzligyár szervezte, és én jobban járok így...

SORSÁT SENKI SEM KERÜLHETI EL

A STÚDIÓKBÓL

— Kedves hallgatóink! Gondoljanak azokra, akiknek rosszul megy. Erősítsék fel rádió- és tévékészülékeiket...

*

— *Most pedig felhívjuk a kitűnő ötlet szerzőjét. 729—564? Csörge lakás?*

— *Csörge Vilmos beszél.*

— *Itt a Televízió. Kedves uram! Beküldött ötletét műsorunk szerkesztősége jutalmazza. Adásunk folyik. Be tudna jönni most a stúdióba?*

— *Sajnos, éppen lábat mosok. Mivel...*

— *Mivel?*

— *Természetesen a kitűnő illatú „Ámor" szappannal. Használjon ön is Ámor szappant! Sokat nyer vele! — Pamm.*

*

— Én olyat szeretnék nézni a tévében, ahol csókolóznak.

— Én nem kedvelem a politikát.

Kedves nézőink! Most elbúcsúzunk önöktől. A Kossuth rádióban Juliette Greco párizsi sanzonokat énekel, a Petőfi rádióban dr. Szeladon Imre előadását hallhatják Levéltetvek az aljnövényzetben címmel. Kérem válasszanak tetszésük szerint.

*

— Most pedig, kedves nézőink, kapcsoljuk brüszszeli tudósítónkat...

— Halló Brüsszel? Halló Brüsszel? Zsőtér Istvánt kérem a telefonhoz. Itt Görbedi a Magyar Televíziótól.

— Maga az, Görbedi fiam? Itt a Zsőtér nagymama. Pistának el kellett menni hazulról, de meghagyta, ha maga keresi, mondjam meg, hogy küldi a melltartót a feleségének...

— *...a halottak száma meghaladja a 300-at. További 200 személy eltűnt, életben maradásukra kevés remény van. Híreinket hallották. Nyugodalmas jó éjszakát kívánunk!*

*

Új könyvek című rovatunkban Homérosz Iliászát és Szent Ágoston Vallomásait ismertettük.

*

Most pedig felkérjük a közönséget, döntse el, tetszett-e az előadott sláger. A villanygyújtással való népszavazás után új módszert választunk. Akinek tetszett a műsor, nyissa ki a gázcsapot. Egyben fogadják részvétünket.

(novo)

INTRIKA

— Állítólag ismeri a kottát!

VERSIKÉK

NÁTHA

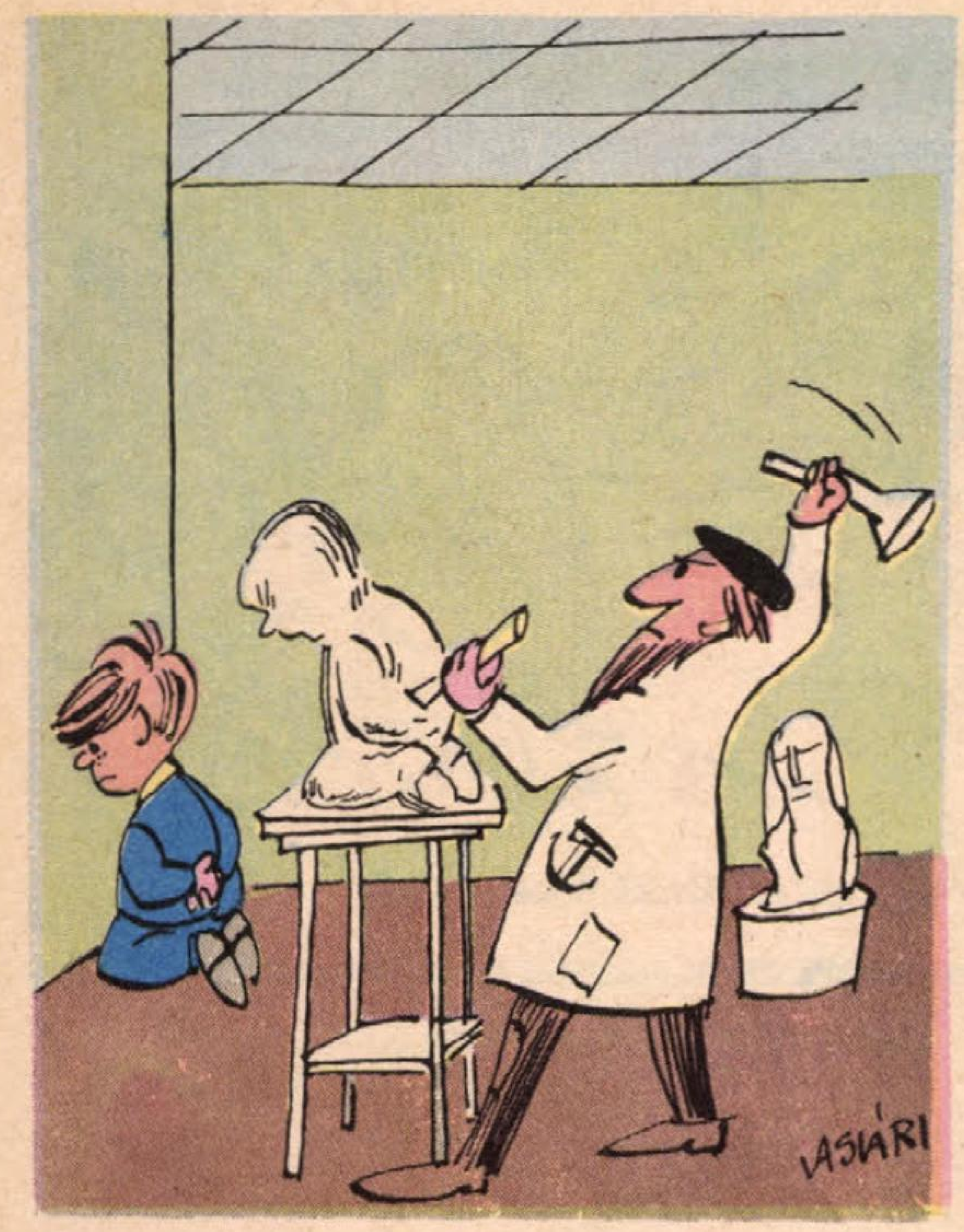
A szerelem olyan mint a nátha,
Az ember lázas,
Fáj a feje.
Mégse kell rögtön
Lefeküdni — vele!

FANTASZTIKUS ÖTLET

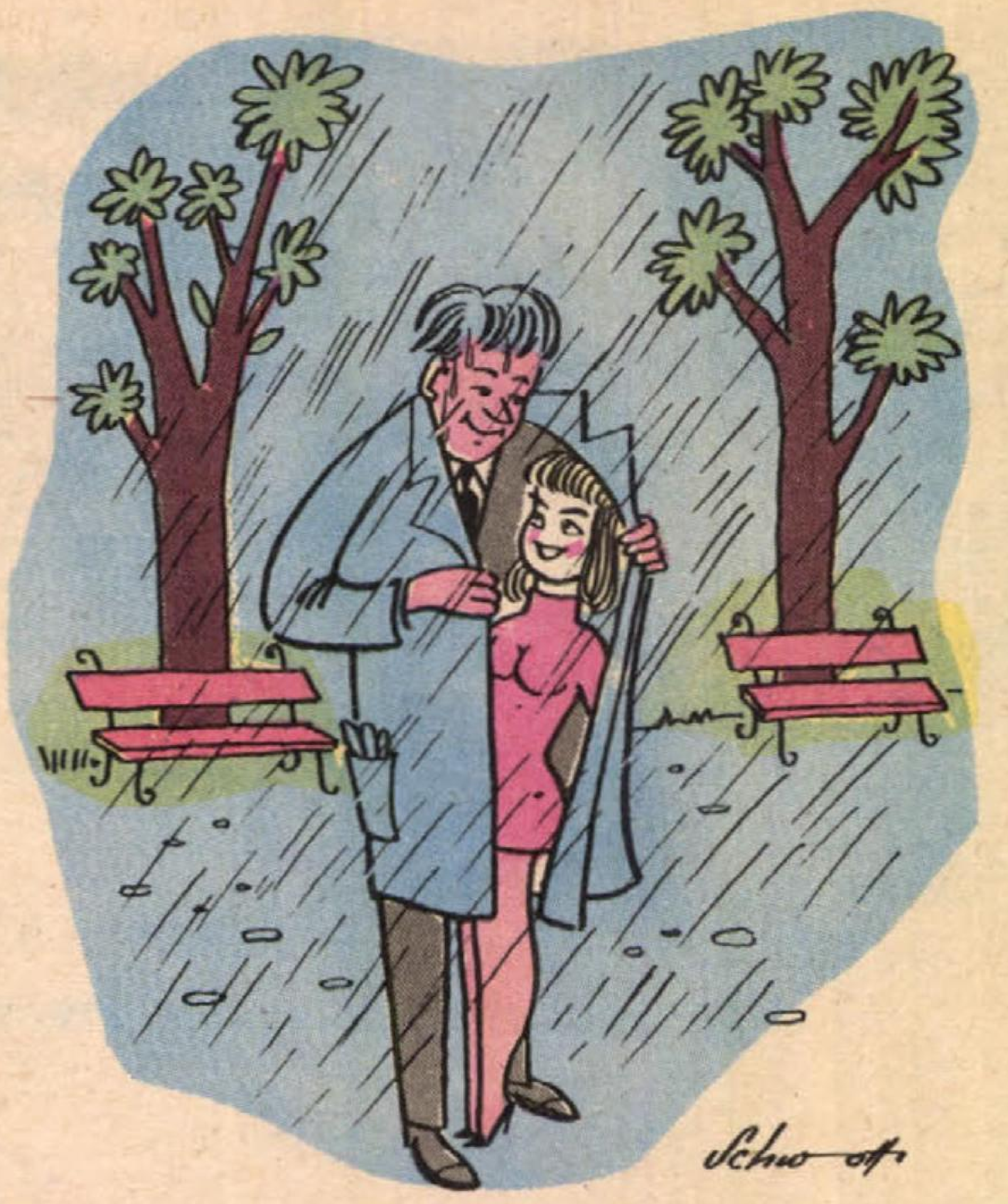
A híd magas — a Duna jeges,
Lúgkő-koktél sem kellemes.
A harakiri — mint módszer maradi,
A gáz is gázos — ez sem az igazi!
Ha vasútsínen fekszel végig,
Esetleg a vonat késik.
A kötél viszont könnyen szakad,
Pajtás! ne bízd rá a nyakad!
Fantasztikus ötletem:
(Bár ez is csak frázis!)
TAVASSZAL ÉLNI IS LEHET
És élni hagyni mást is!

G. Dénes György

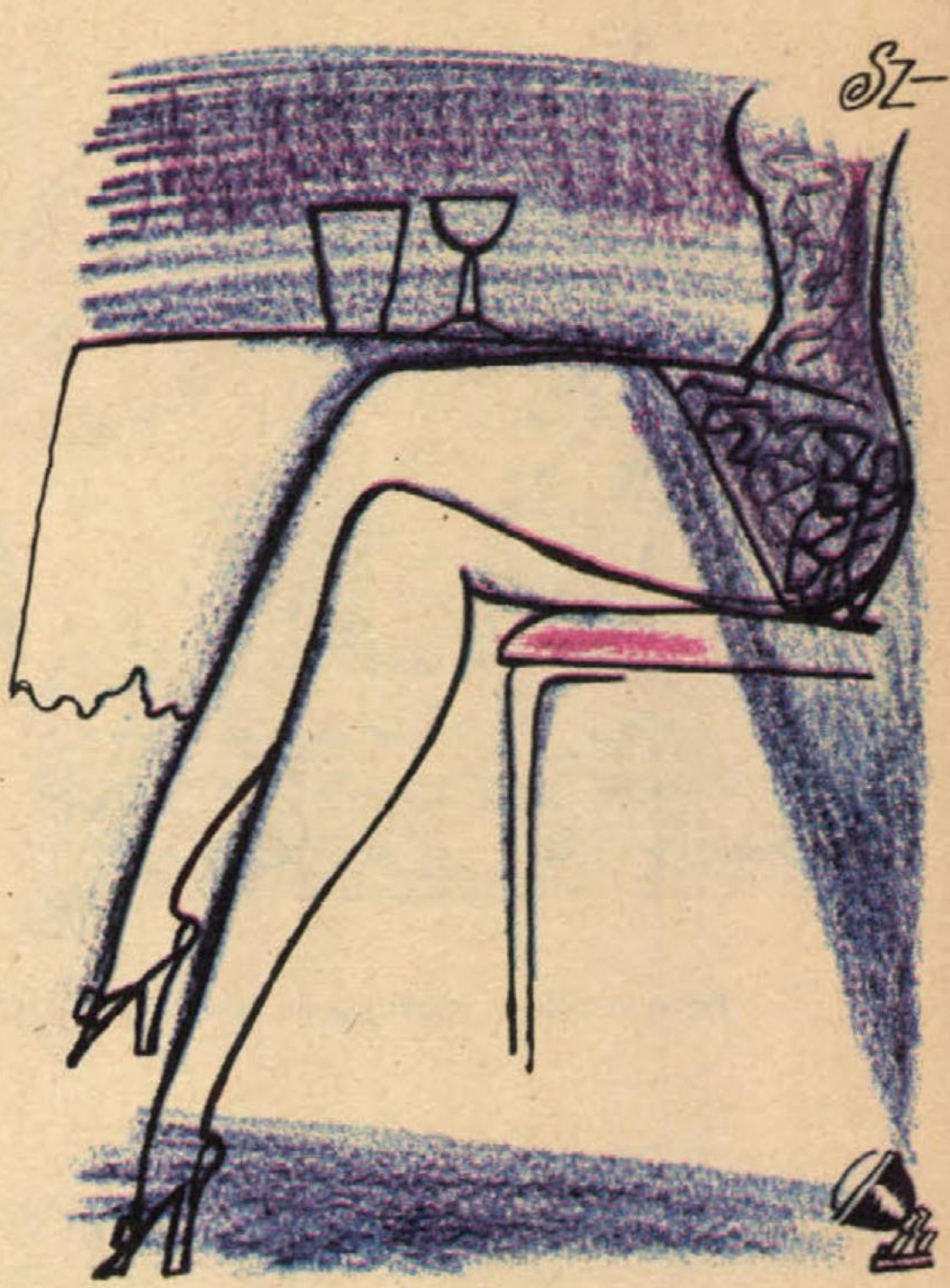
MŰTEREMSAROK

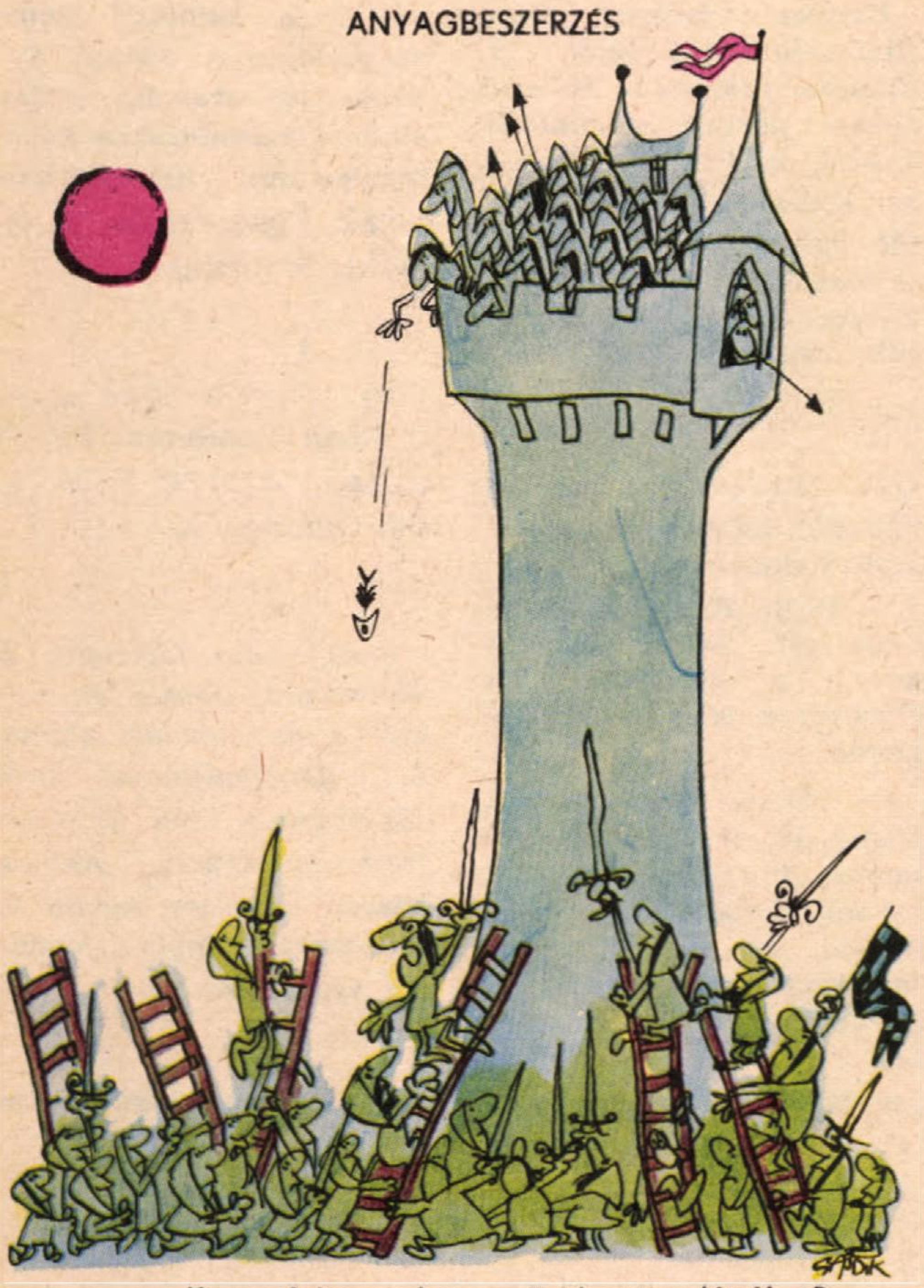
MÁJUSI ESŐ ARANYAT ÉR

HATÁSVILÁGÍTÁS

ANYAGBESZERZÉS

– Ki rendelte ezeket a rövid ostromlétrákat?

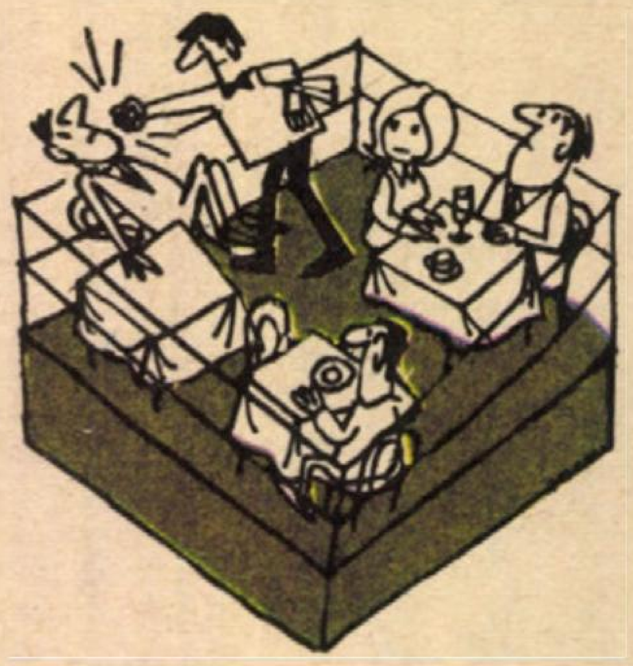
TÜRELEM ~~ÖKÖLCSAPÁST~~ TEREM

A pontos megfogalmazások híve vagyok. Ezért emelek óvást a következő cím ellen, amely egy bírósági tudósítás fölött jelent meg:

„Ötévi szabadságvesztésre ítéltek egy brutális pincért."

Mit tudunk meg a tudósításból? A 18 éves oroszlányi felszolgáló munkáját hanyagul végezte. Az is előfordult, hogy ittasan dolgozott, és többször megütött egy-egy vendéget. Egy alkalommal, amikor az egyik oroszlányi étteremben szórakozott, sértegetett egy asszonyt, majd arcul ütötte. Három hét múlva, szolgálaton kívül tartózkodva munkahelyén, az Arany Csille étteremben, egy ittas vendég beleköfött. A magatehetetlen embert az utcán egyetlen ökölcsapással leterítette, majd a járókelők figyelmeztetése ellenére tovább bántalmazta. A részeg ember életét csak a gyors orvosi beavatkozás mentette meg.

Amint a fentiekből kitűnik, nem azért került bíróság elé, mert „előfordult, hogy többször megütött egy-egy vendéget". Ez még nem nagy ügy, sőt, még nevelő hatású is lehet a vendégekre, amúgy is annyit ugrálnak. Akadnak, akik azt hiszik, hogy a vendéglő őértük van. Láthatjuk, emiatt nem esett semmi baja, hiszen már „többször

megütött egy-egy vendéget", egy másik étteremben pedig — ahol szórakozott — inzultált egy asszonyt. Az élet és a pofonok ezután is zavartalanul folydogáltak tovább, hiszen az ominózus eset, amiből mégis baj lett, három héttel később történt.

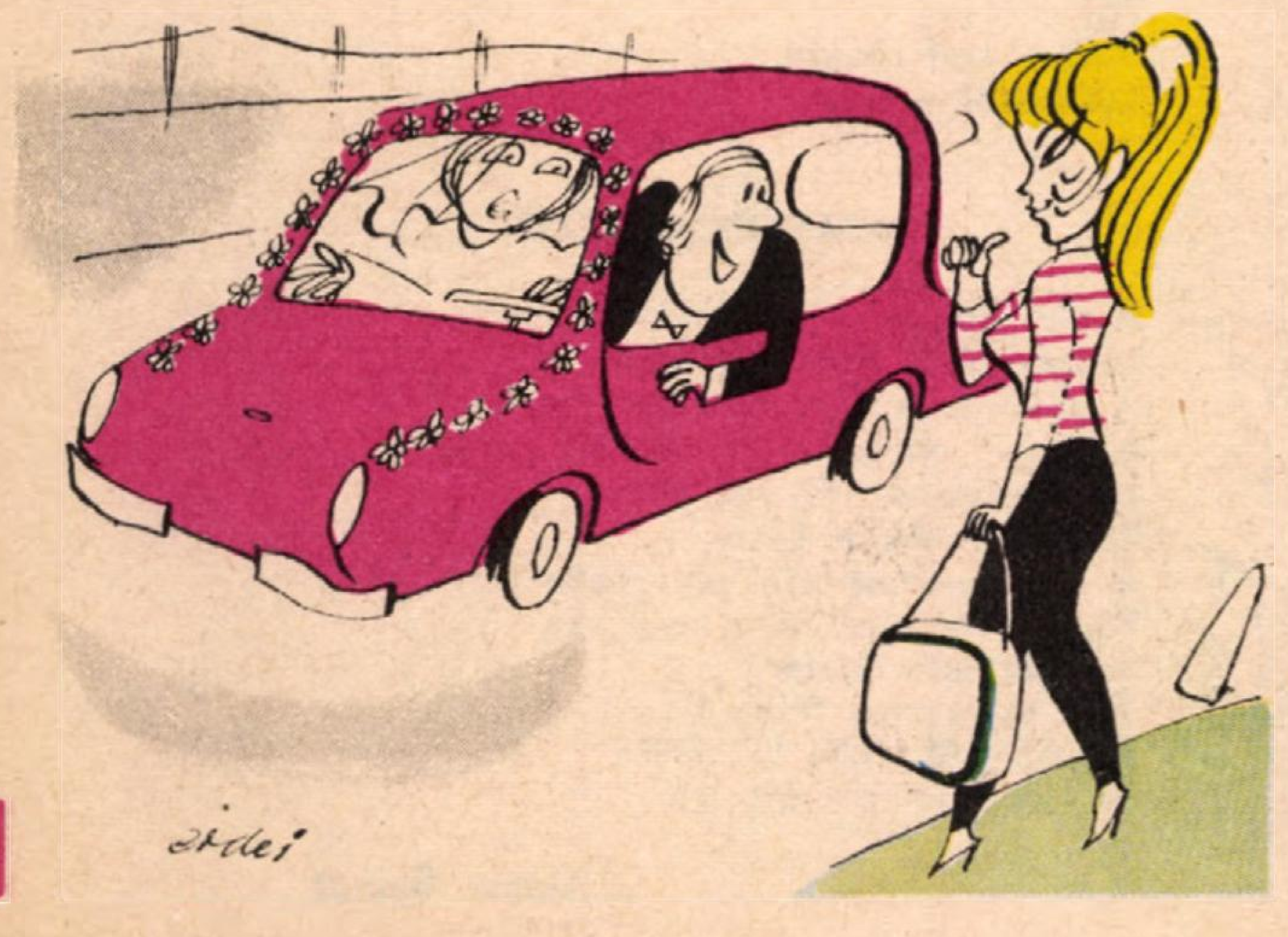
Ekkor azonban nem mint pincér ütötte le munkahelyén az ittas vendéget, hanem mint vendég, hiszen — olvashattuk — „szolgálaton kívül" volt. Igaz, az asszonyt is mint vendég ütötte arcul, de ez a konkurrenciánál történt. Talán nem is rossz az Arany Csillének, hogy a másik helyen bárki beleköthet a vendégbe, míg náluk rend van: csak a pincér üthet. De hogy akkor rendezzen botrányt a munkahelyén, amikor nincs is szolgálatban, amikor csupán egyszerű vendég, ez már sok.

Mindezek alapján pontatlannak tartom a címet, amely szerint egy brutális pincért ítéltek el, tekintve, hogyha nem kerül össze *szolgálaton kívül* azzal az ittas emberrel, akit félholtra vert, időtlen-időkig pofozhatta volna *szolgálatban* a vendégeket. Ezért sokkal helyesebbnek — és figyelmeztetőbbnek — tartottam volna ezt a címet:

„Ötévi szabadságvesztésre ítéltek egy brutális vendéget."

Földi Iván

A SZEMTELENSÉG TETEJE

ÁLMOK

A SZOLID NEMDOHÁNYOSOK

Mivel a dohányzás árt az egészségnek, az egész világon vannak már Nemdohányzó Egyesületek, amelyeknek tagjai főként volt dohányzók. Persze, nem könnyű ellenállni a kisértésnek, ezt mindenki tudja, aki már hosszabb-rövidebb időre abbahagyta a dohányzást. De van megbizható ellenszer. Egy Fess Parker nevű amerikai színész a következőkben ismertette az ő módszerét:

– Ha nagyon megkívánom a cigarettát, akkor felhívom telefonon egyik klubtársamat, együtt elmegyünk valahova és berúgunk!

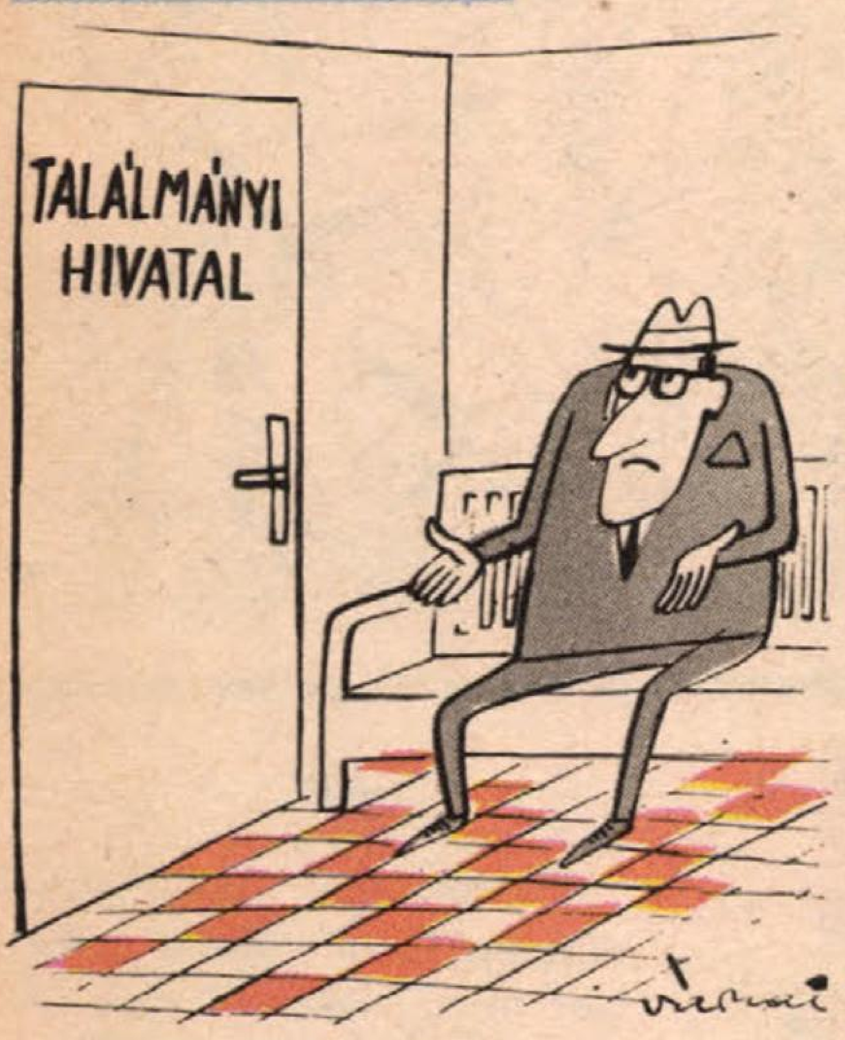
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mit nem kellett volna feltalálni?

Balázs-Piri Balázs:

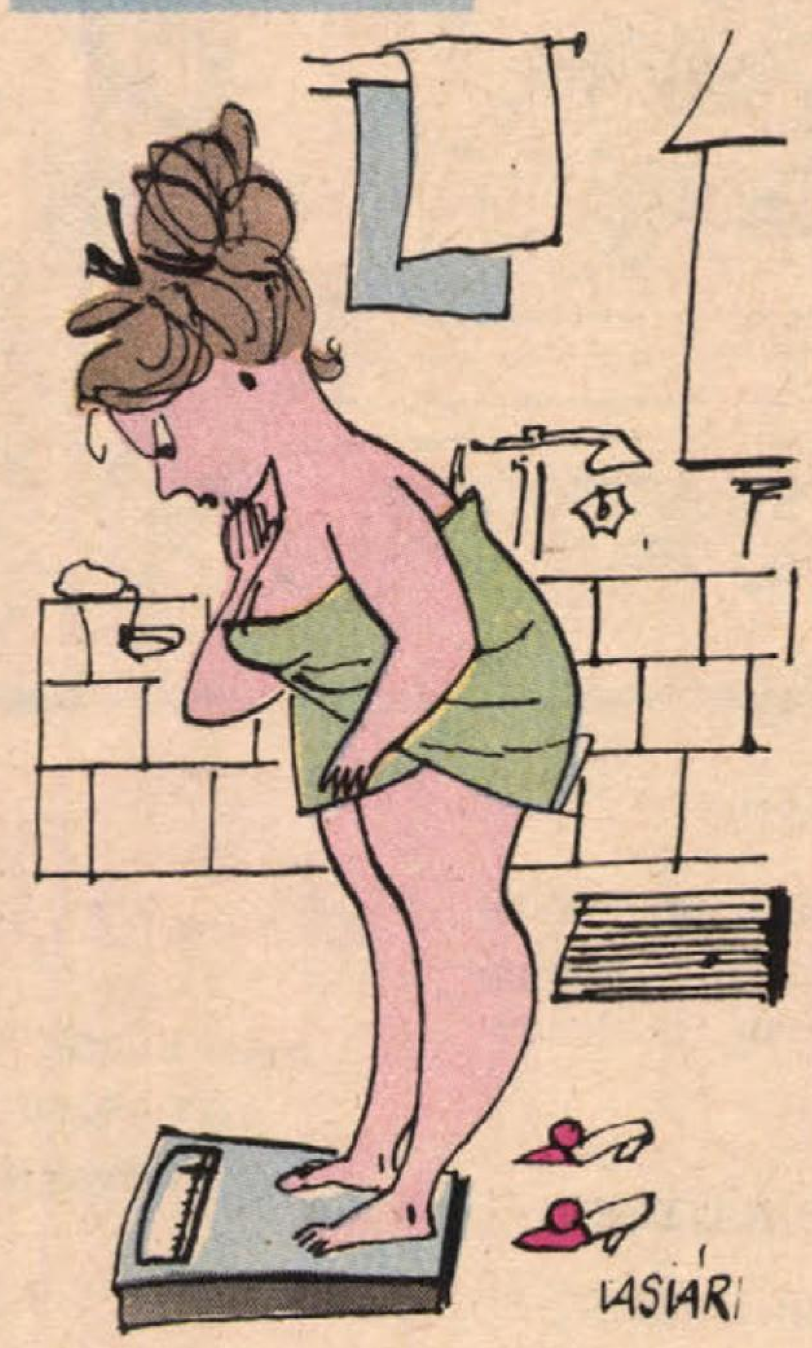
– A lóversenyt, mert nagyon szégyenlős vagyok.

Várnai György:

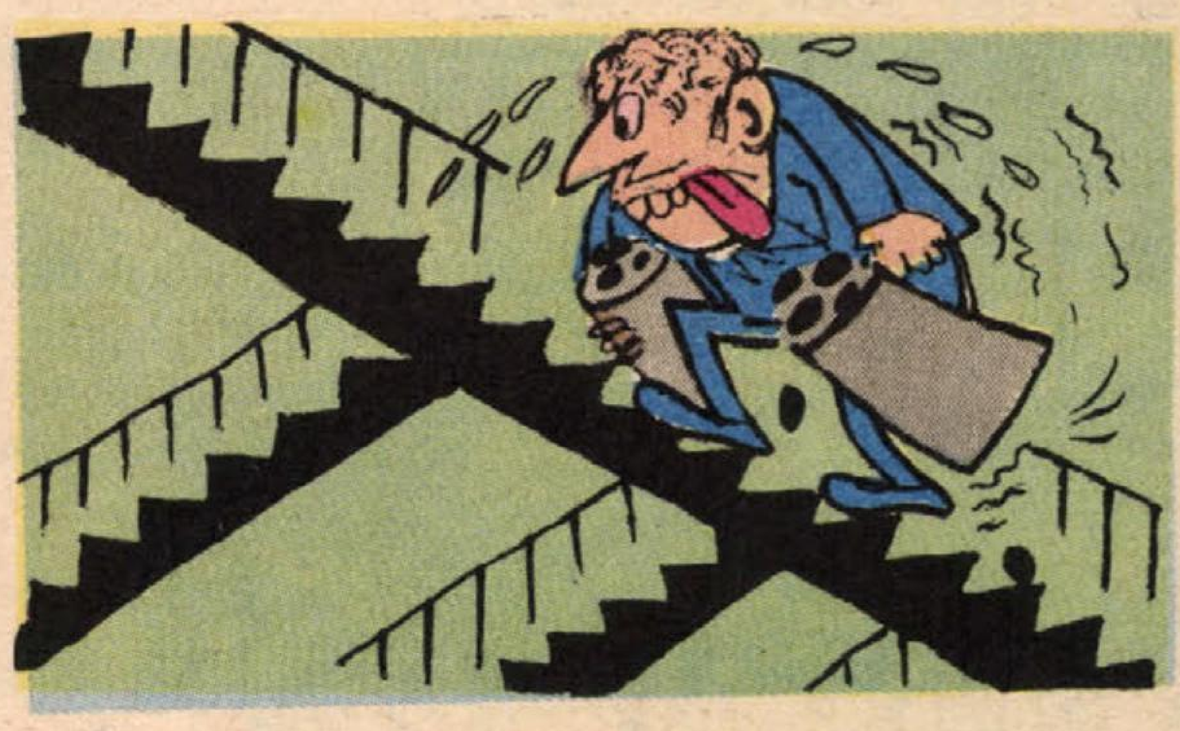
– A hiánycikket.

Vasvári Anna:

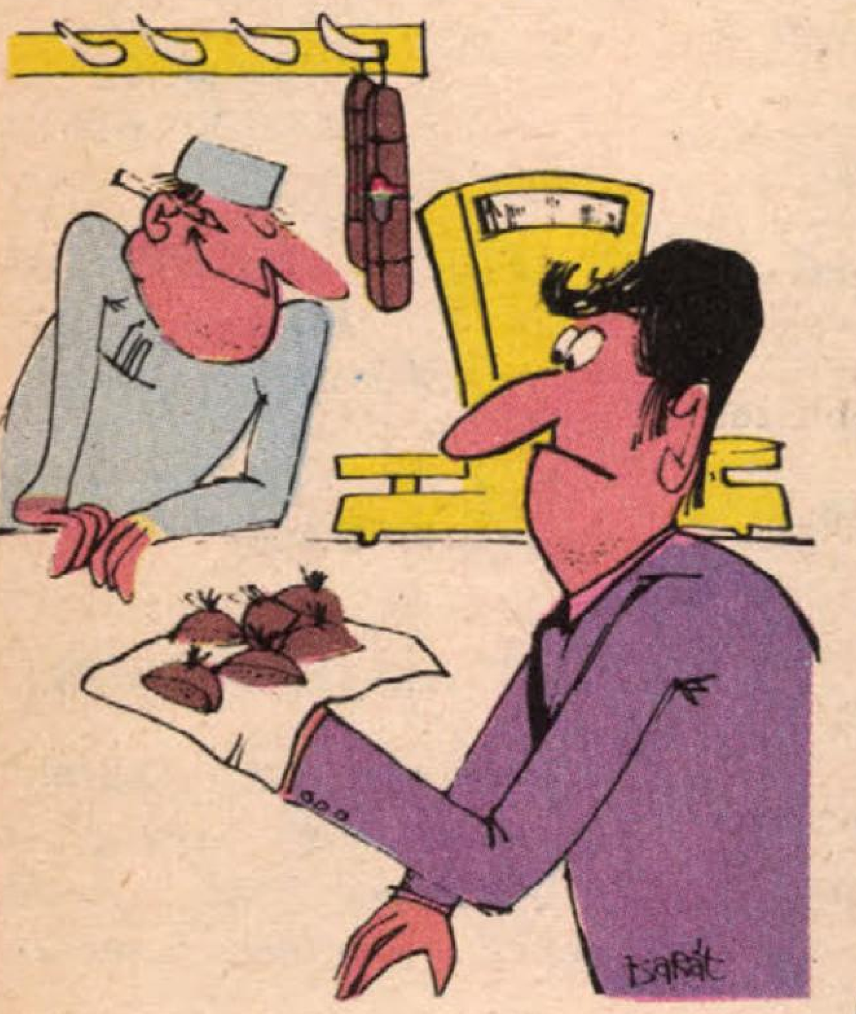
– A mérleget.

Fülöp György:

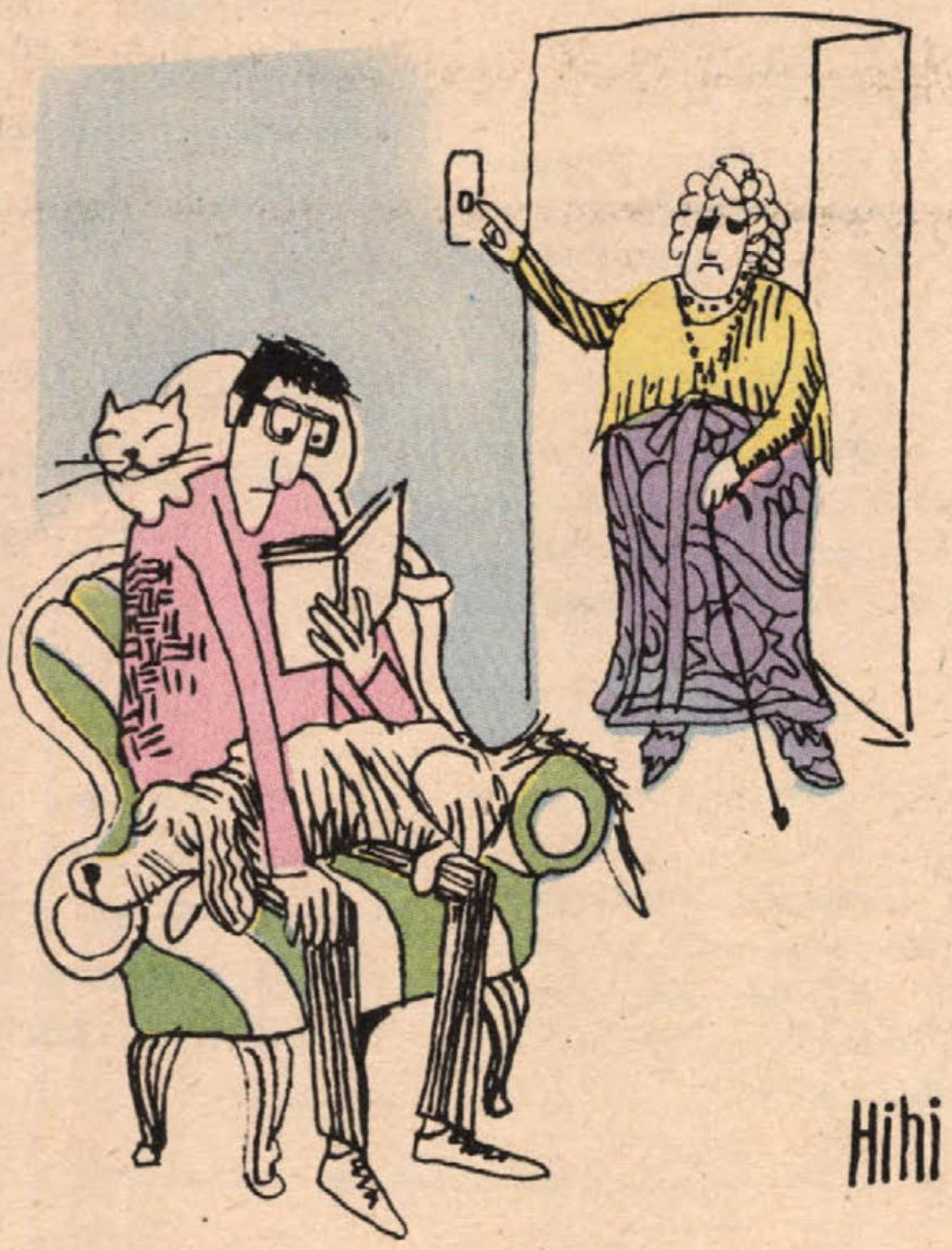
– A tüzet.

Barát József:

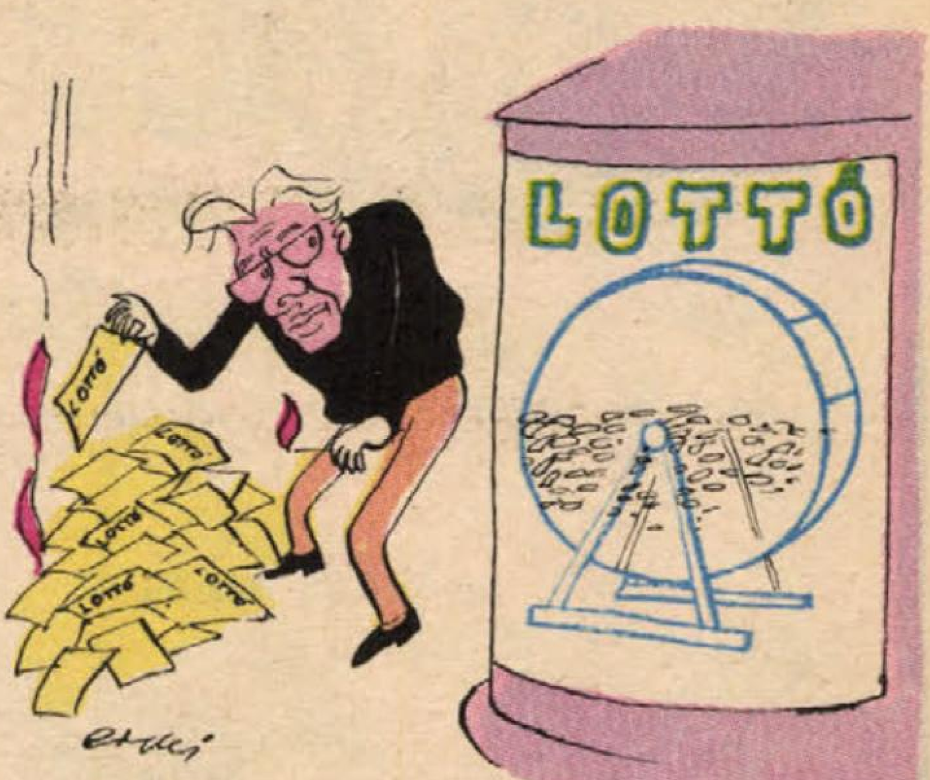
– A szalámivéget.

Hegedűs István:

– Az albérletet.

Erdei Sándor:

– A kereket.

Sajdik Ferenc:

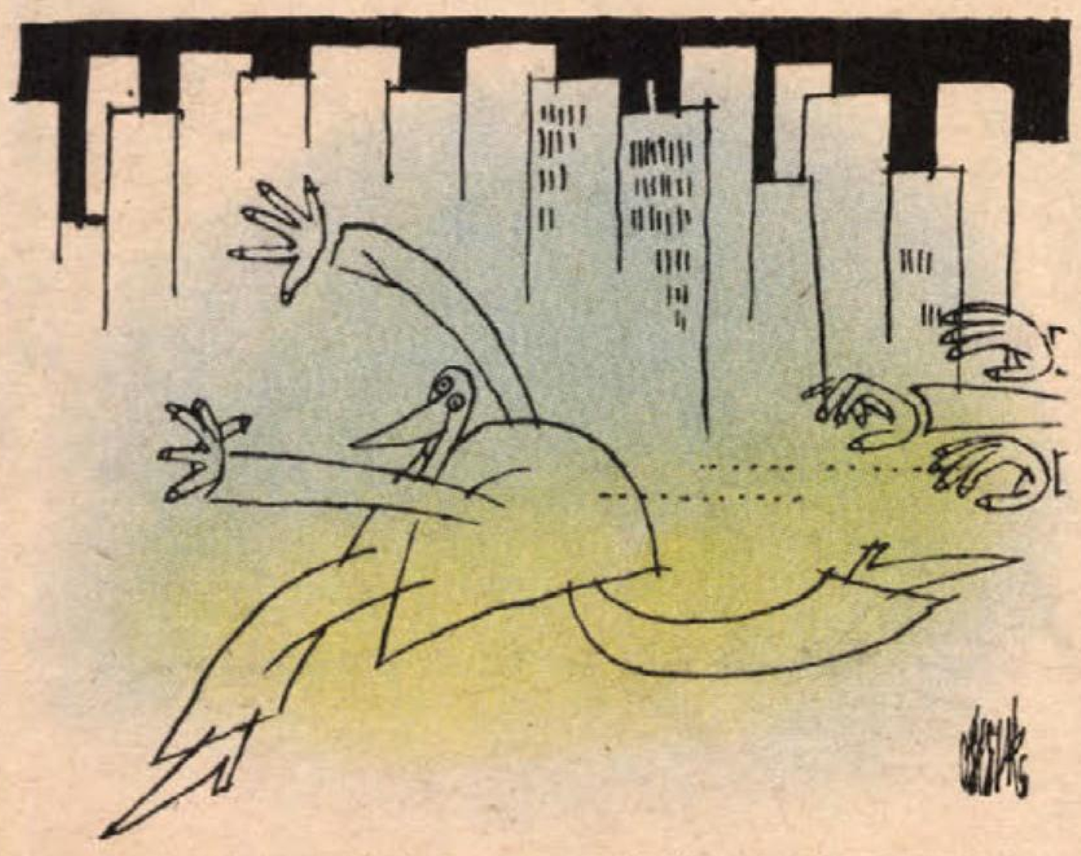
– A levonásokat.

Szűr-Szabó József:

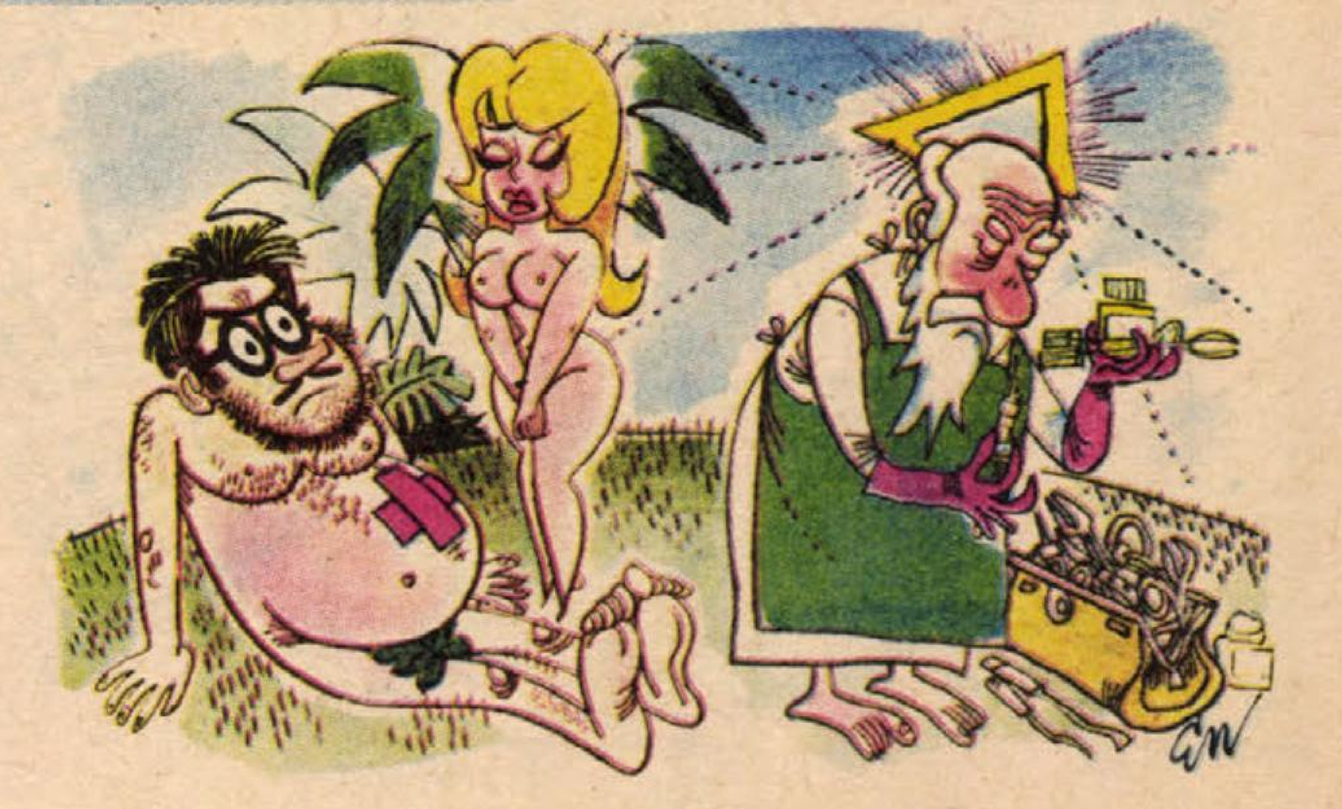
– A csatabárdot!

Császár Tamás:

– A pénzt. Akkor nem üldöznének a hitelezőim . . .

Endrődi István:

– Az első operációt.

INDISZPONÁLT MÚZSA

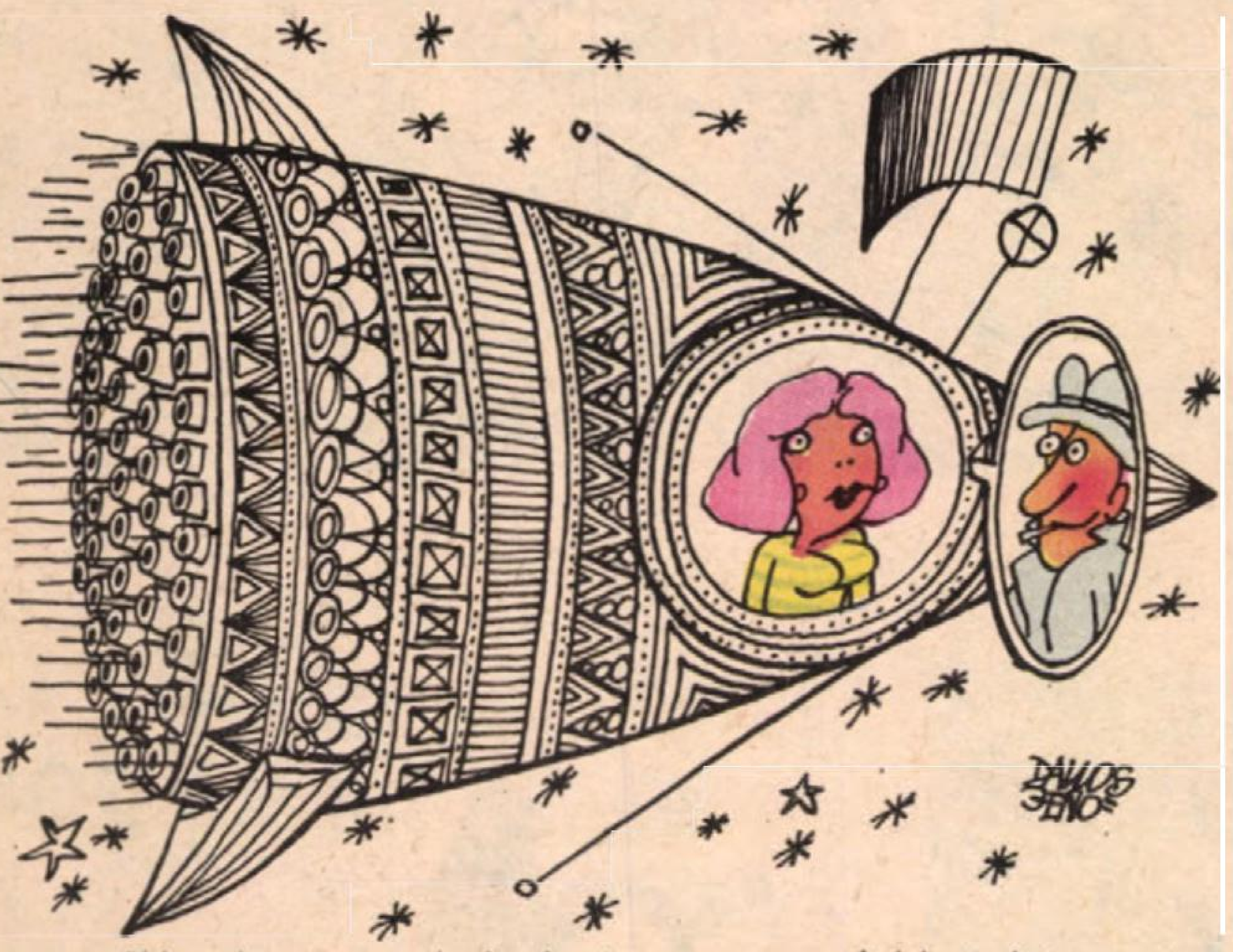

– Legalább egy tévéjátékra valót!

ELADÓSODOTT KIRÁLYSÁG

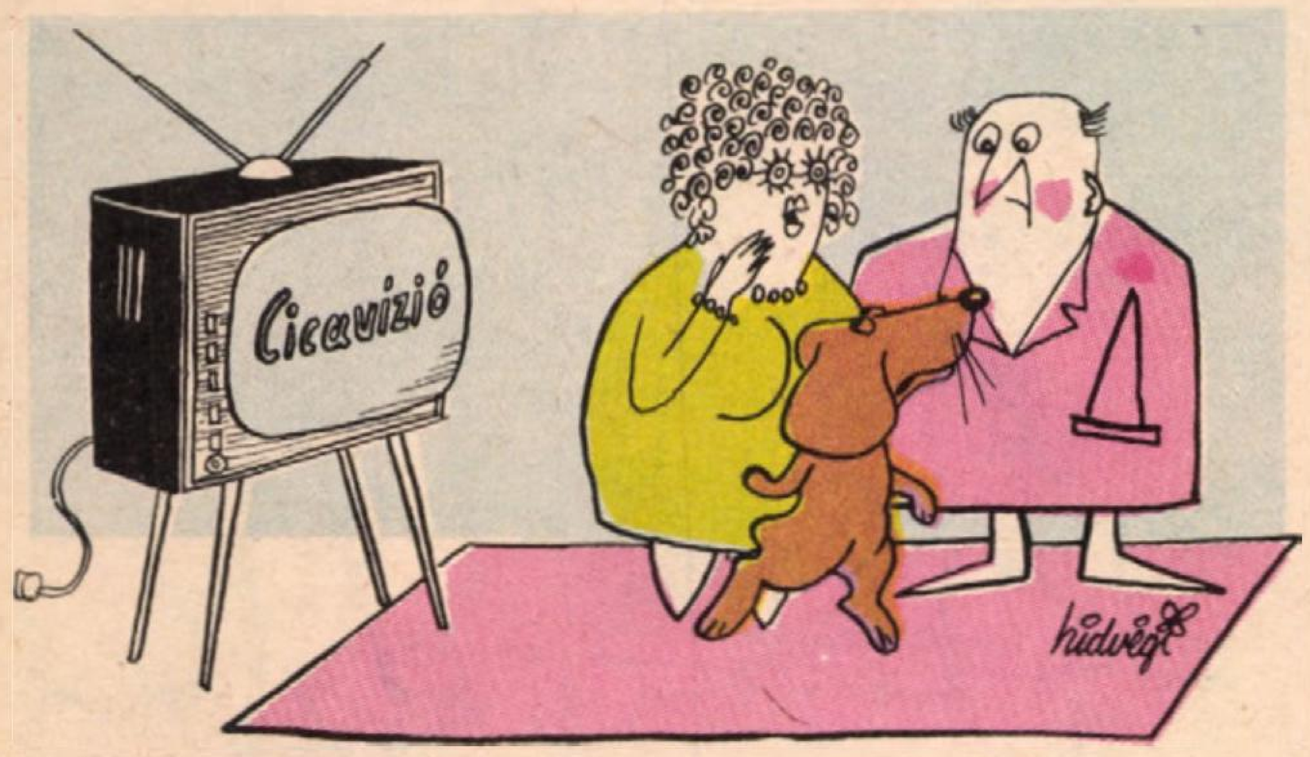

VISSZAPILLANTÓ TÜKÖR

– Képtelen vagyok lerázni ezt az aszfaltbetyárt...

MAKACS KUTYUS

– Egyszer igazán végignézhetnéd!

GOND

– Csak tudnám, hogy ki legyen a gyilkos? – töprengett izgatottan a krimiszerző.

KENYÉRIRIGYSÉG

A szomszéd kerület péksége jobb kenyeret süt, mint az én kerületem sütőmestere. Ezt nevezzük kenyéririgységnek.

FIZETÉS

Örülök, hogy felemelték az ápolónők fizetését. Emelhetnék a betegekét is.

TÁRSTALANUL

– Társ nélkül nagyon nehéz élni – mondta egy kisiparos, aki tőkebefektetést keresett a műhelyéhez.

MOZI

Egy 1932-ben készült filmet vetítenek a moziban. A szünetben a pereces bácsitól vásárolok két perecet. Beleharapok. Szerény véleményem szerint egyidőben készült a filmmel.

SZILÁNKOK

FIGYELMEZTETÉS AUTÓSTOPPOS LÁNYOKNAK

Sose fuss olyan szekér után, amelyik felvesz!

MAI ADAGOK

– Remélem, ízlett az ebéd uraságodnak? Gondolom, jól fog esni egy kávé.

– Inkább hozzon még egy ebédet!

DON JUAN

Minden gyermeknek köszön az utcán. Hátha az övé.

EB

Y. egy turistaúton Franciaországban járt, és Párizs környékéről egy kutyát hozott. Most mérges, hogy az eb nem érti a Zala megyei tájszólást.

ZSAROLÓ

Tisztelt asszonyom! Amennyiben holnap éjfélkor nem helyez el 1000 forintot a Kamaraerdőben, a főúttól jobbra a harmadik tölgyfánál, udvarlója tudomására hozom, hogy ön valójában hány éves.

Tisztelettel:
FEKETE KÉZ

FIGYELMEZTETÉS EGY JÁRMŰVEZETŐHÖZ

Még a menyasszonyodat se vezesd ittasan!

SZÍNHÁZRAJONGÓK

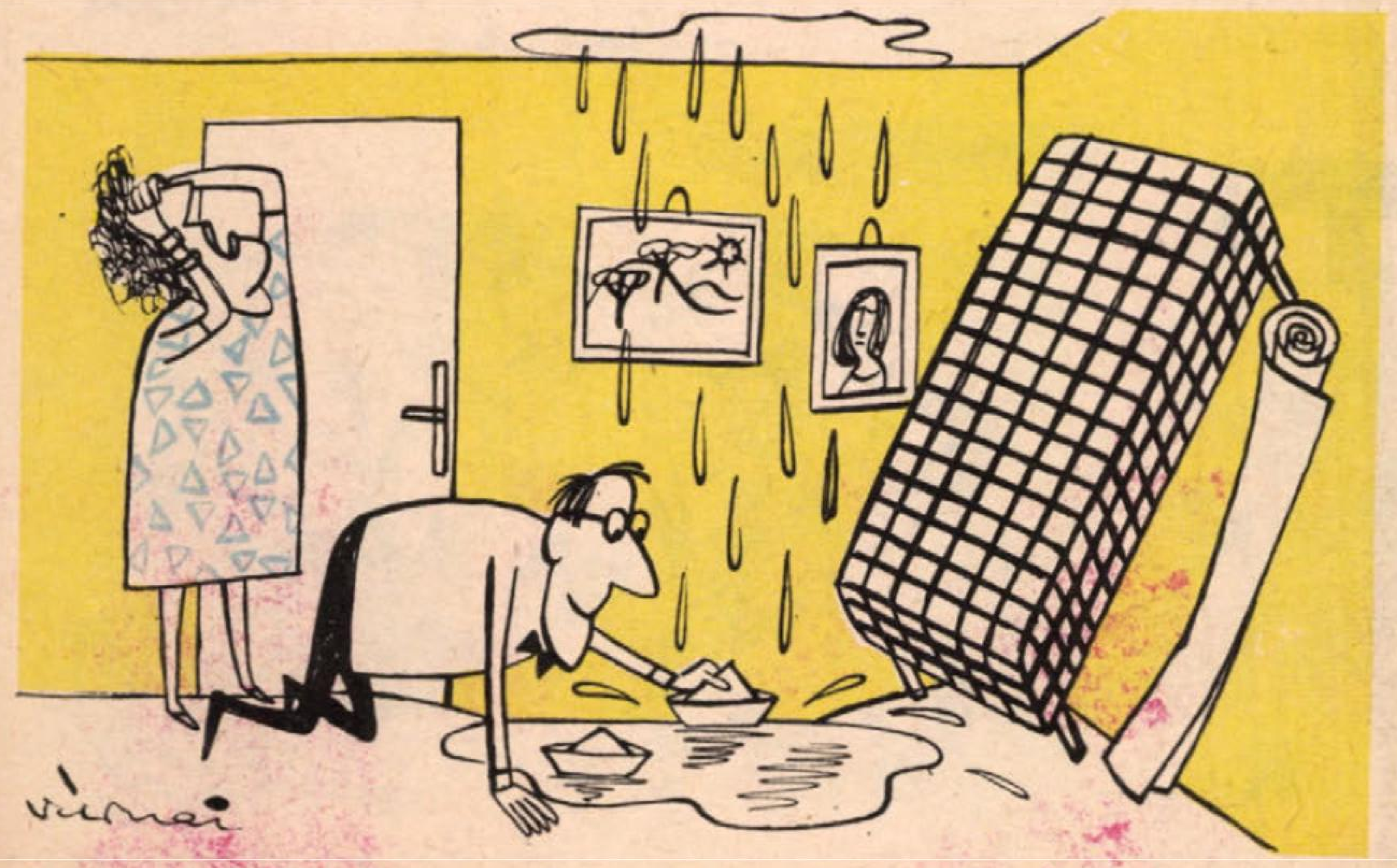
X.-ék csak azért akarnak gyereket, mert imádják a bábszínházat, de gyerek nélkül röstellnek bemenni.

JAVASLAT

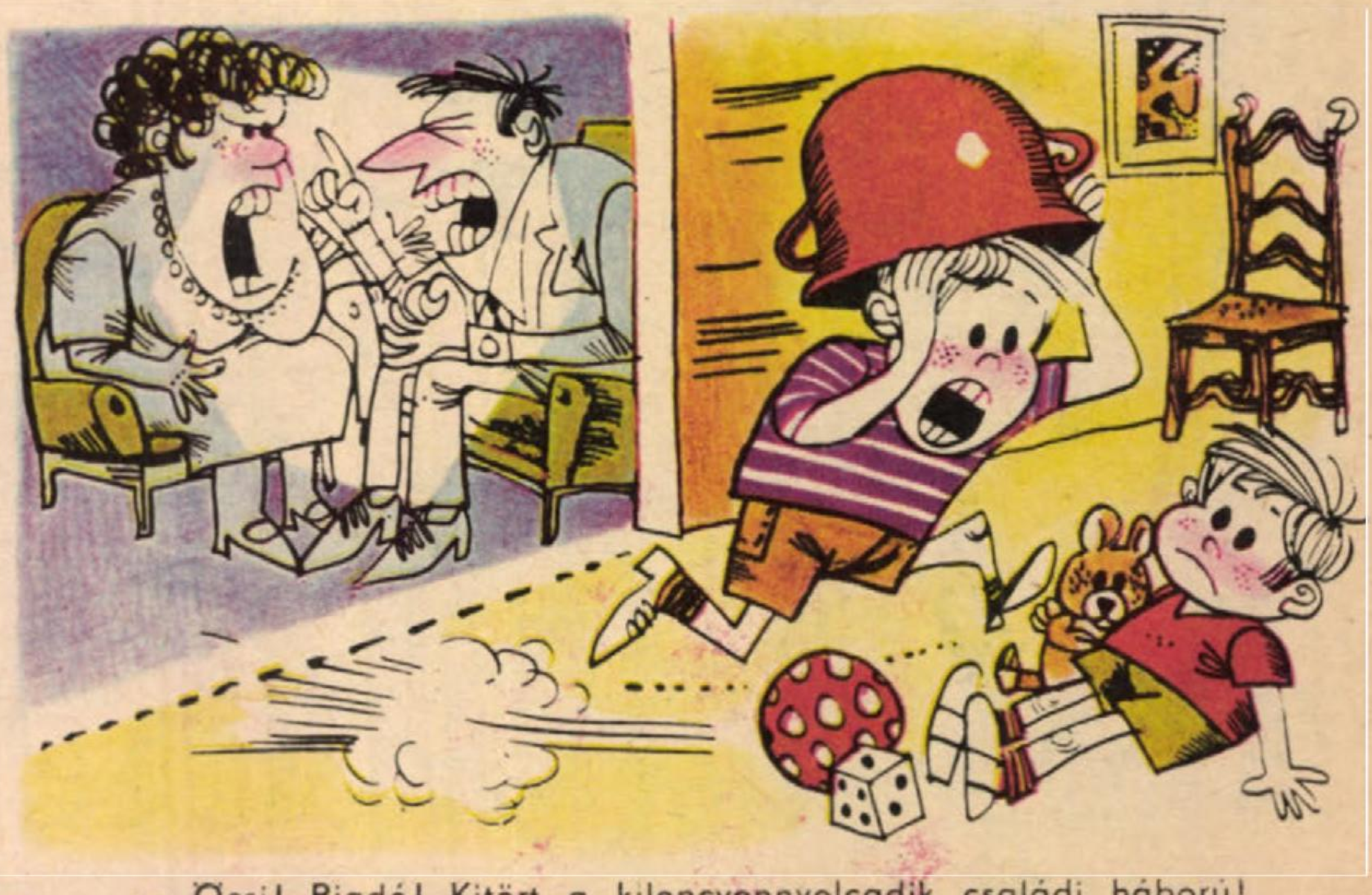
Nyáron sokkal előnyösebb betegnek lenni, mert a körzeti orvosnak nincs annyi elfoglaltsága, mint a téli influenzajárvány idején.

Galambos Szilveszter

GYERMETEG KEDÉLY

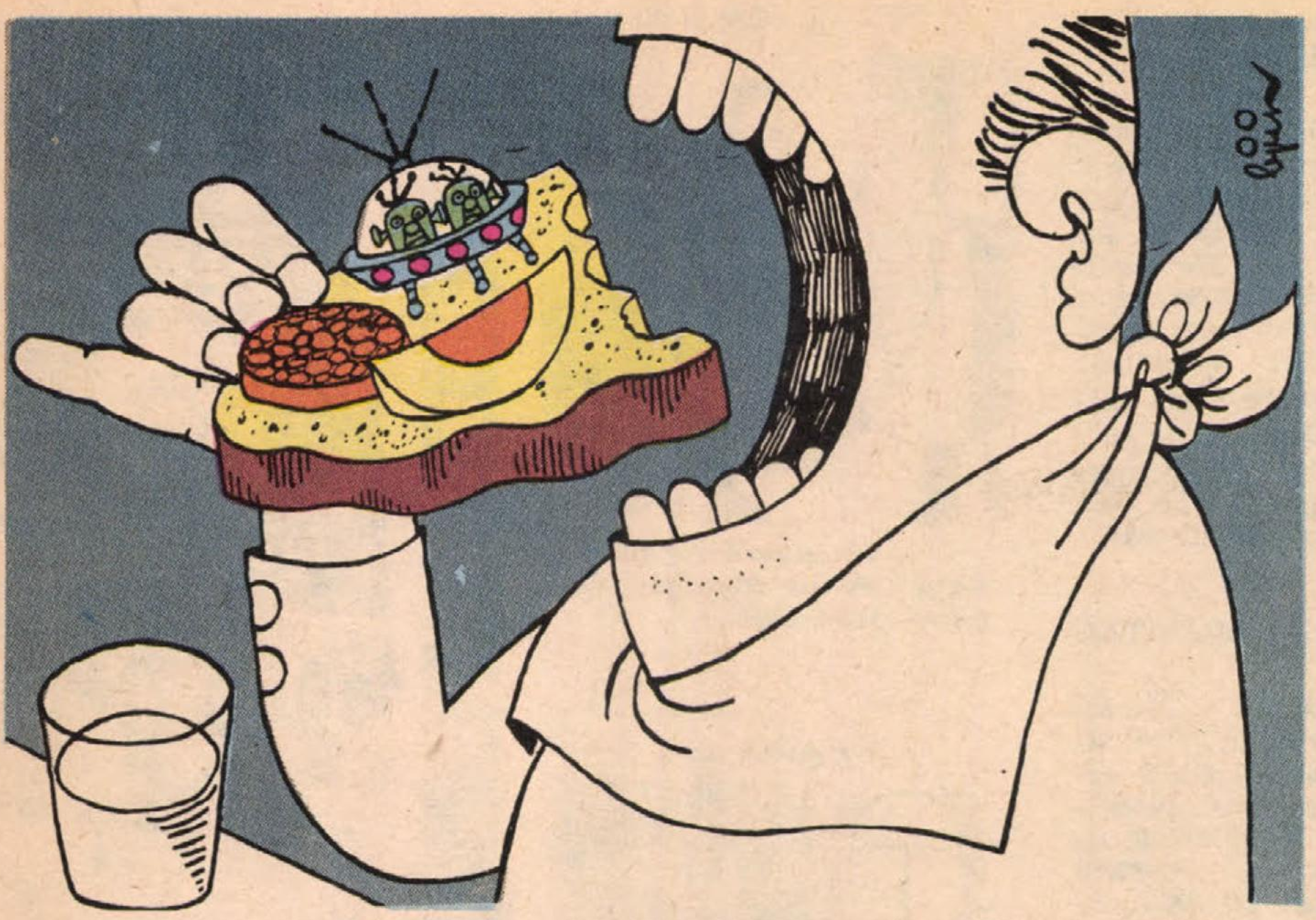

ISMERI A DÖRGÉST

– Öcsi! Riadó! Kitört a kilencvennyolcadik családi háború!

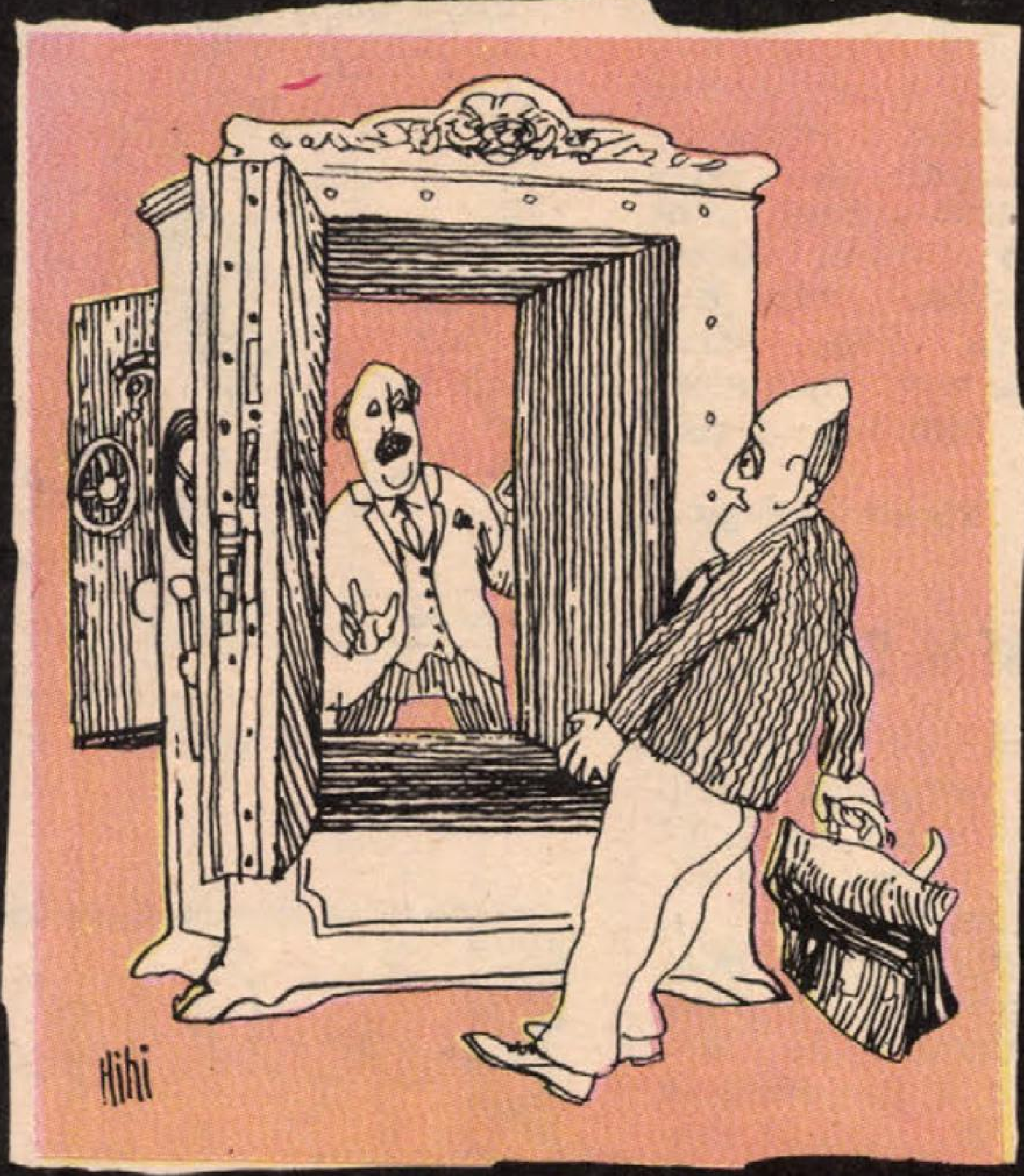
PECH

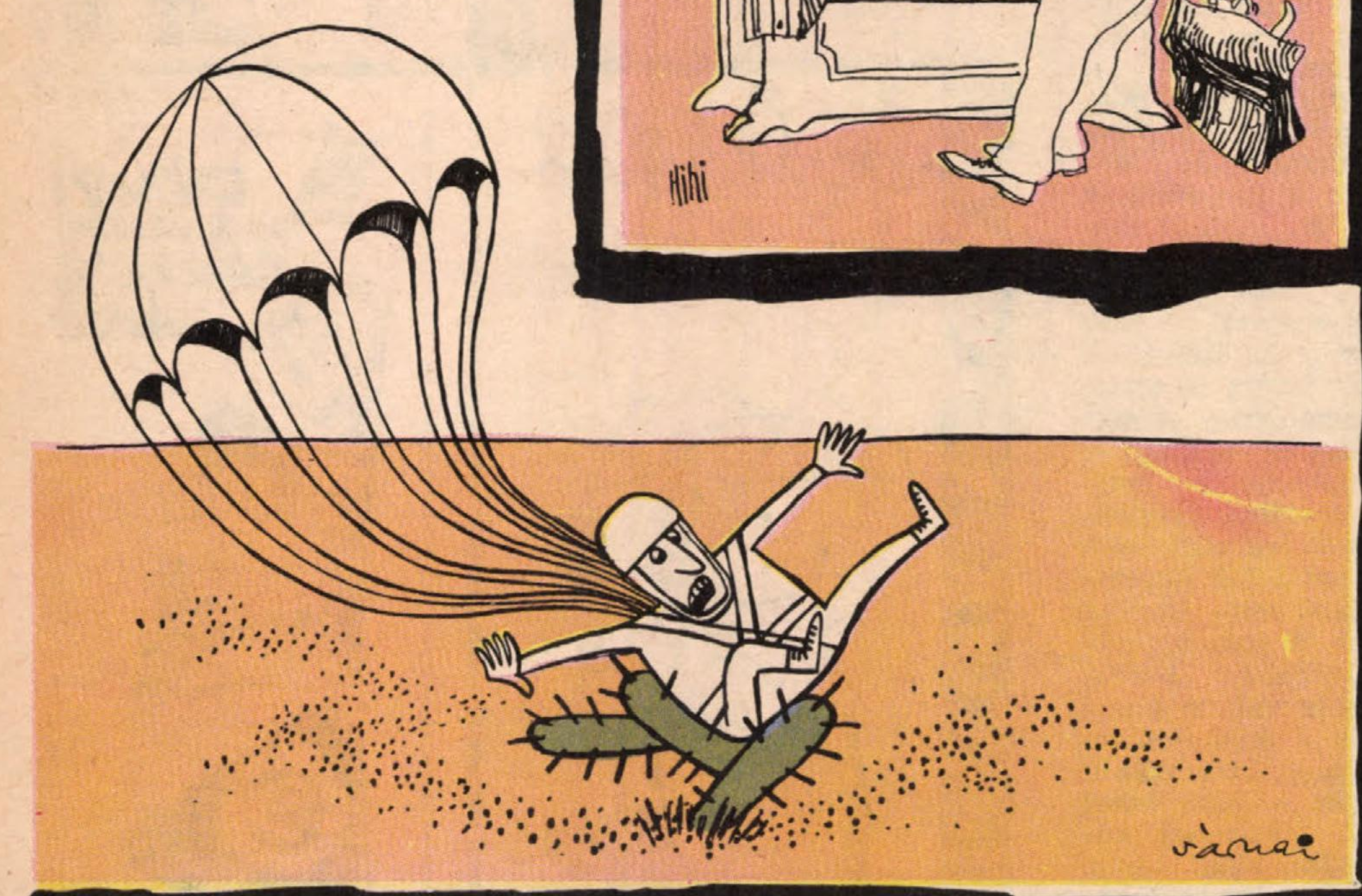

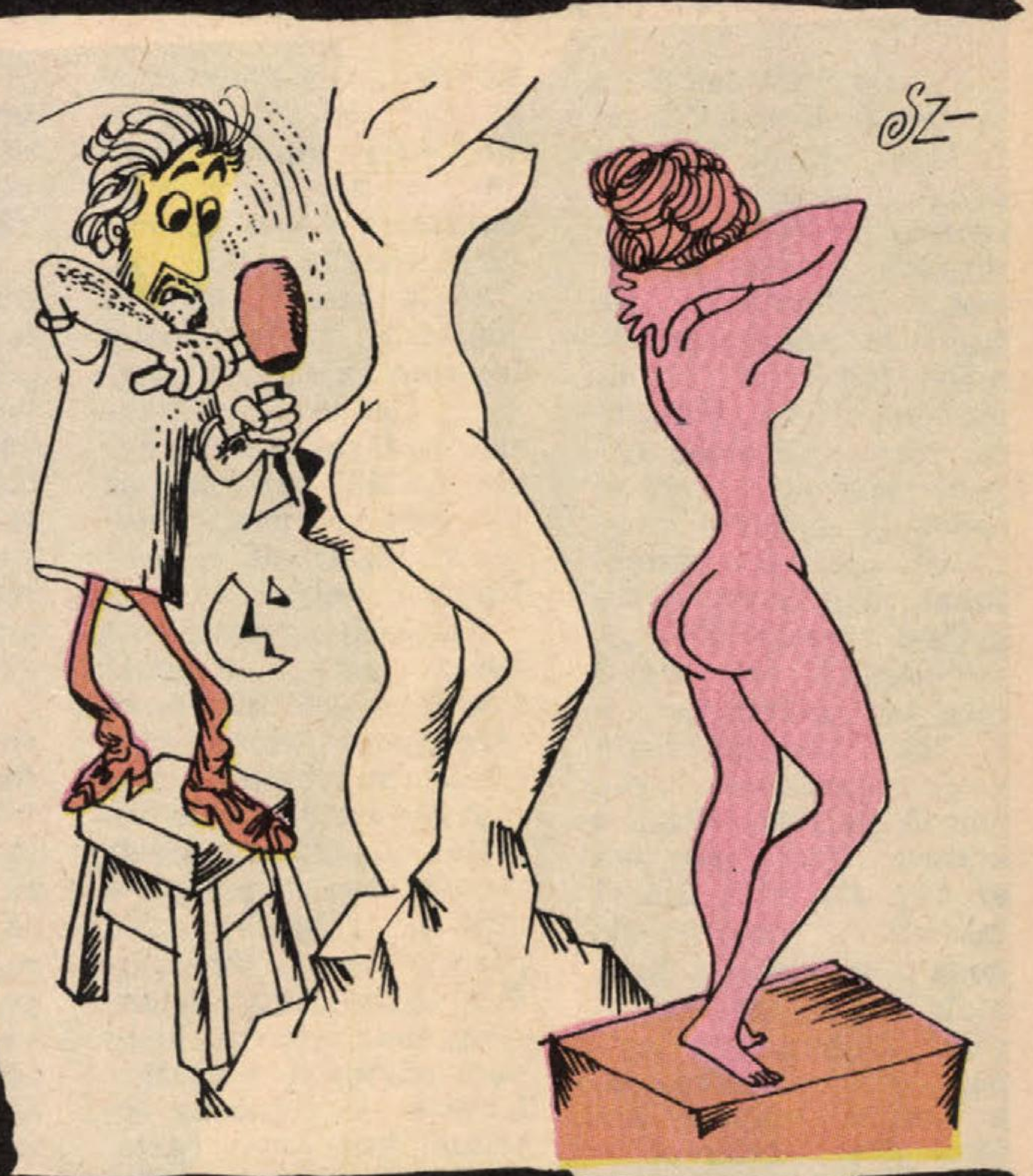

PECH

BALÁZS-PIRI, HEGEDŰS, VÁRNAI, PUSZTAI, SZŰR-SZABÓ, FÜLÖP, SAJDIK

ezt olvastam

NEM HASZNÁLHATÓ VÁLLALAT

Egy sajtónyilatkozatból: „Vállalatunk a műanyagok gyártását *külső vállalatnál* rendelte meg, azonban *az a használatra teljesen alkalmatlannak bizonyult.*"

Javaslom a használatra teljesen alkalmatlan külső vállalat mielőbbi megszüntetését. Igaz, hogy a belső vállalaton ezzel még nem segítettünk.

FORDÍTÓDÁS

A külföldi magyarok számára készülő Magyar Hírekben bukkantam az alábbi gyönyörű mondatra: „A tardiak megötszöröződött keresete tehát, a jövedelemnövekedést jóval meghaladó arányban, a táplálkozás földjavítására *fordítódik*".

Nem lehetett volna elérni, hogy ez a cikk (amelyet tévedések elkerülése végett *nem* külföldi magyar írt) a megjelenése előtt magyarra *fordítódjék?*

AKI NEM TUD ARABUSUL...

Egyik lapunk vasárnapi keresztrejtvényeiben többször szerepelnek francia szavak, amelyek nem is várnak megfejtésre, mivel ezt a rejtvény készítője zárójelben megadja. Szerencsére. Különben sosem jöttem volna rá, hogy a cseresznye franciául *„ceris"*, a szerény pedig *„modes"*. Ebben alkalmasint a szótárak a hibásak, amiért a cseresznyét általában „cerise"-nek, a szerényt *„modeste"*-nek írják, a „modes" szót — pedig — megmagyarázhatatlan hóbortból — így fordítják: *„divatok"*.

MADÁRTANI PROBLÉMA

Az Illustré című svájci lap nyomán számol be az egyik hazai újság egy párizsi ügyvéd két papagájáról: „Ito és Jacotte nemcsak szavakat tud, hanem *beszélget, mondatokat komponál.* A kérdésekre a két madár *értelmesen felel.*"

Attól tartok, itt nem két madárról van szó, csupán egyről. *Kacsáról.*

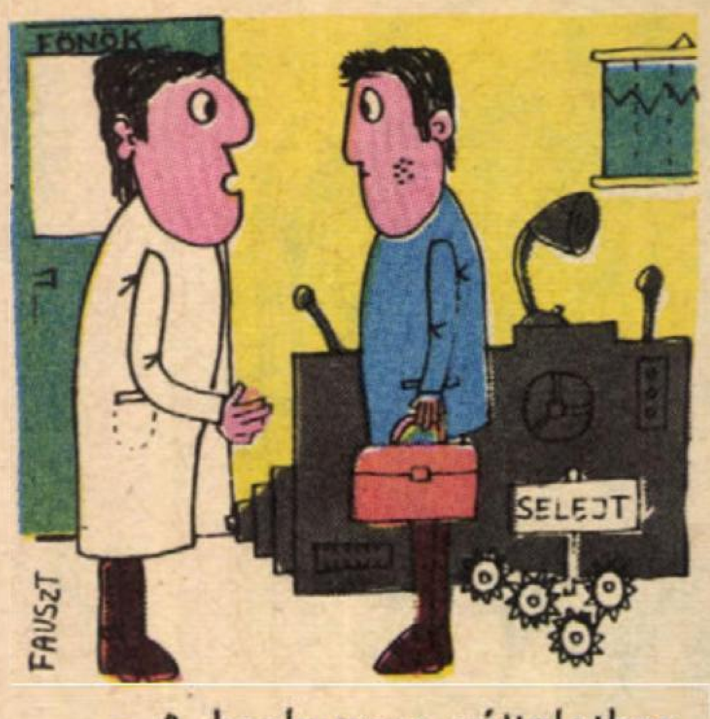
EGY KIS SZÁMTAN

A Magyar Nemzet sportrovatában olvasom: *„Hatvan évvel ezelőtt* aratta első győzelmét a magyar labdarúgó-válogatott Ausztria ellen. Ezen az *1903 júniusában* lejátszott budapesti meccsen..." stb.

Hatvan évvel ezelőtt (kételkedők számoljanak utána!) nem anynyira 1903-at írtak, mint inkább 1910-et, Bécsben csakúgy, mint Budapesten. Vagy lehet, hogy a most megjelent cikket 1963-ban írták?

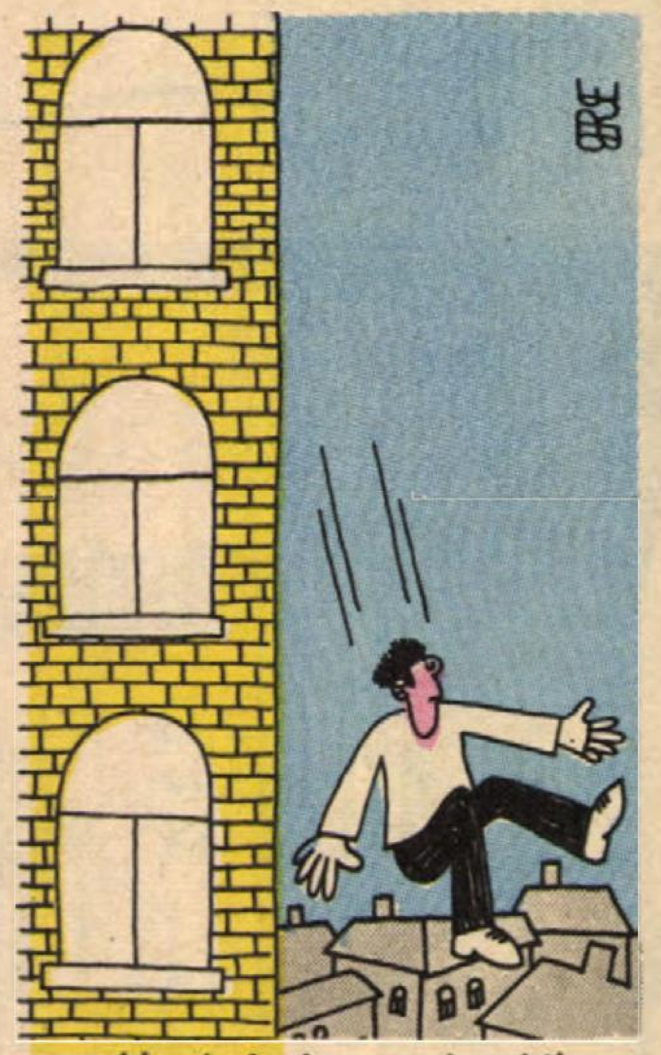
Timár György

GYENGE SZAKEMBER

– A konkurrens vállalathoz megy? Akkor ragyogó véleményt adok önről.

AZ OPTIMISTA

– Ha leérek, megint kilenc emeletet gyalogolhatok fölfelé...

NE BÁNTSUK A JÓT, MÉG A NYELVBEN SE!

Jó fegyvertársunk a nyelvművelésben Timár György; igen hasznos munkát végez „Ezt olvastam" rovatában. Bizonyára sokan figyelnek, hallgatnak rá. Ezért is kötelességünk, hogy fölhívjuk figyelmét legutóbbi botlására. Ne vegye rossz néven! Megrója a Népsportnak ezeket a mondatait: „Két labdarúgójukat *megidézett* a fegyelmi bizottság"; „A játékvezető nem *adott* meg egy szabályos gólunkat". Tárgyas ragozású igealakot kíván alanyi helyett, mind a kétszer. Pedig jól van az úgy. Őszintén szólva inkább örülhetünk, hogy akadnak még, akik hagyományszerűen különbséget tudnak tenni ilyenképpen a kétféle ragozás között. „Két labdarúgójukat *megidézte*"; ezt úgy is lehetne érteni, hogy összesen két labdarúgójuk volt. A másik mondatban pedig arról van szó, hogy több szabályos gólunk közül egyet nem adott meg; nem csupán egyetlenegy szabályos gólunk volt.

Ezt olvashatjuk az Akadémia leíró nyelvtanában (A mai magyar nyelv rendszere, II. köt. 159. l.): „A birtokos személyragos névszói tárgy határozatlan, tehát alanyi ragozású igei állítmánnyal jár, ha részleges tárgyi jelentése van"; s ez a példa következik utána: „Két könyvemet *elvitt*", vagyis a több közül kettőt. „Két könyvemet *elvitte*": ez azt jelentené, hogy mind a kettőt elvitte, ami volt, amiről szó esett. A másik bizonyító példa ott: „Máját *kérek*", azaz a májából kérek, nem akarom az egészet megenni, jusson a többieknek is. Gyakran elhangzik családi asztalnál az ilyesmi: „Combját *kérek*", „Szárnyát *kérek*". Nagyon helyes ez így.

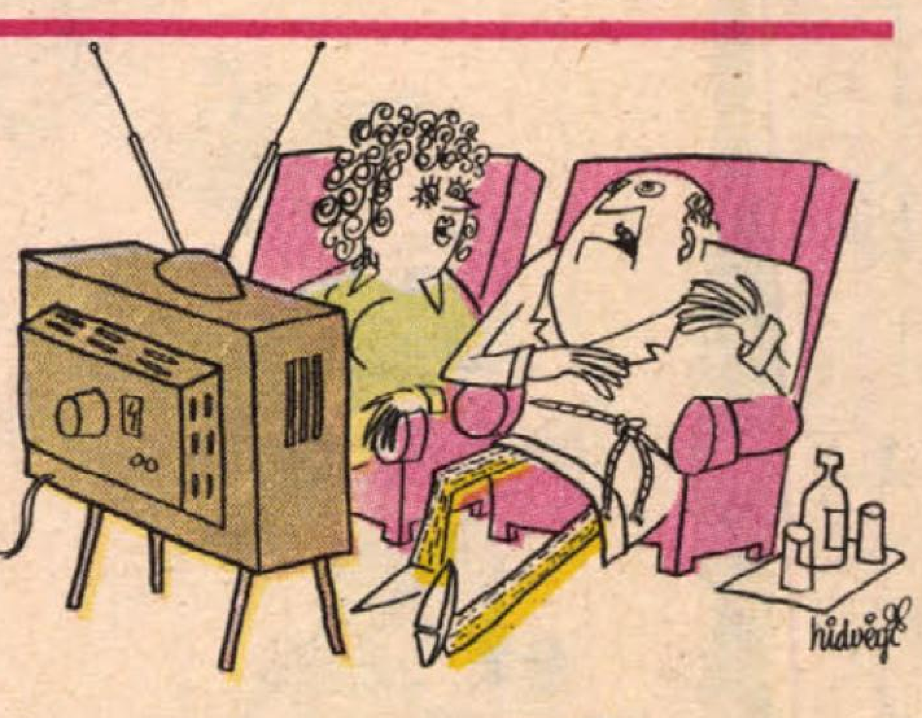
Nagyobb nyelvtanaink egész sereg hasonló példát gyűjtöttek össze legnagyobb íróink, költőink műveiből. Íme egy kis ízelítő (Klemm Antal Magyar történeti mondattana nyomán, a 123—4. lapról.): „Én párját nem *tapasztalok*" (Csokonai); jelentése: nem hiszem, hogy van párja; a *tapasztalomnak* az volna az értelme, hogy van párja, de nem tudok róla. Arany Jánosnak sok ilyen mondata közül kettő: „A hidegnek én jó orvosságát *tudok*" (Toldi estéje, 6. ének, 14. versszak), vagyis a hidegnek több orvossága közül tudok egyet. „Három új hámomat üresen *hagyának*" (Toldi szerelme, 1. ének, 17. versszak), azaz több közül hármat.

Az efféle példák mindennaposak: *„Tégy* bele tojássárgáját is!", *„Hozott* a gyerekeknek vásárfiát", „Tanácsházát *építenek*"; az ilyen összetett szók birtokos személyragjától még nem válik határozottá a mondat tárgya; a birtokos személyrag csupán az összetétel belügye.

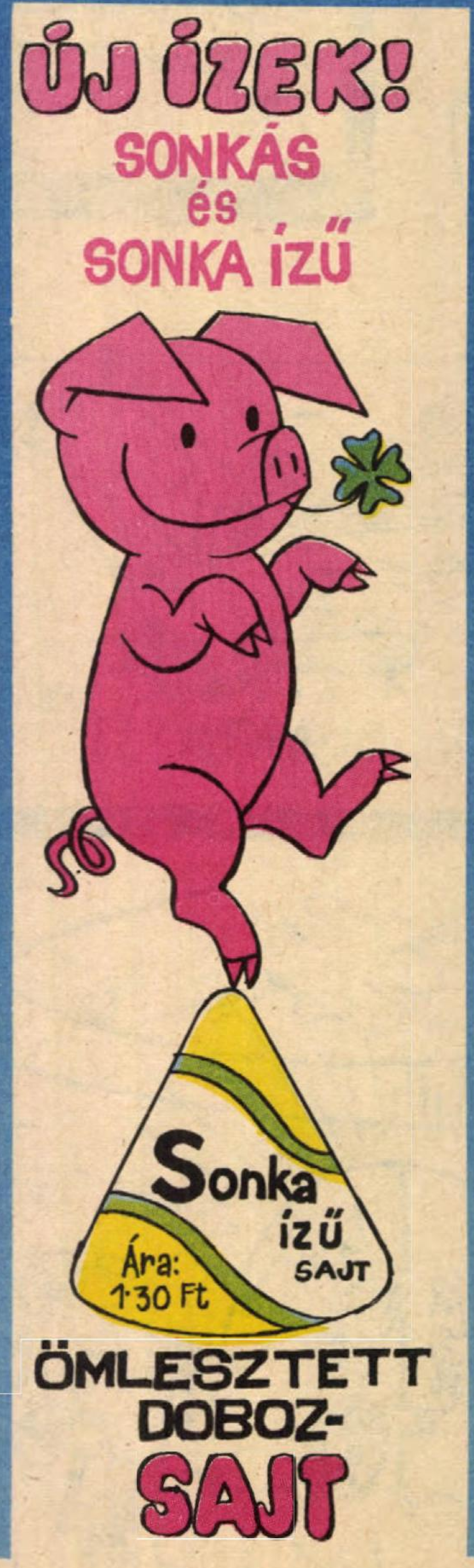
Visszatérve a Népsport példáira, megvallom, nem merném helyteleníteni a két mondatot akkor sem, hogyha az igék tárgyas ragozásúak volnának benne, mert már nagyon elterjedt ez a forma. Anynyira, hogy lám, már a régi jón is fönn lehet akadni. Mégis azt kérem, becsüljük meg jobban nyelvi örökségünket, kivált, ha nyereség a megtartása. Ne mondjunk le olyan könnyű szívvel finoman árnyaló nyelvi eszközeinkről!

Ferenczy Géza

ROSSZ VOLT A MŰSOR

– Holnap odaadjuk a televíziónkat egy tanyai iskolának!

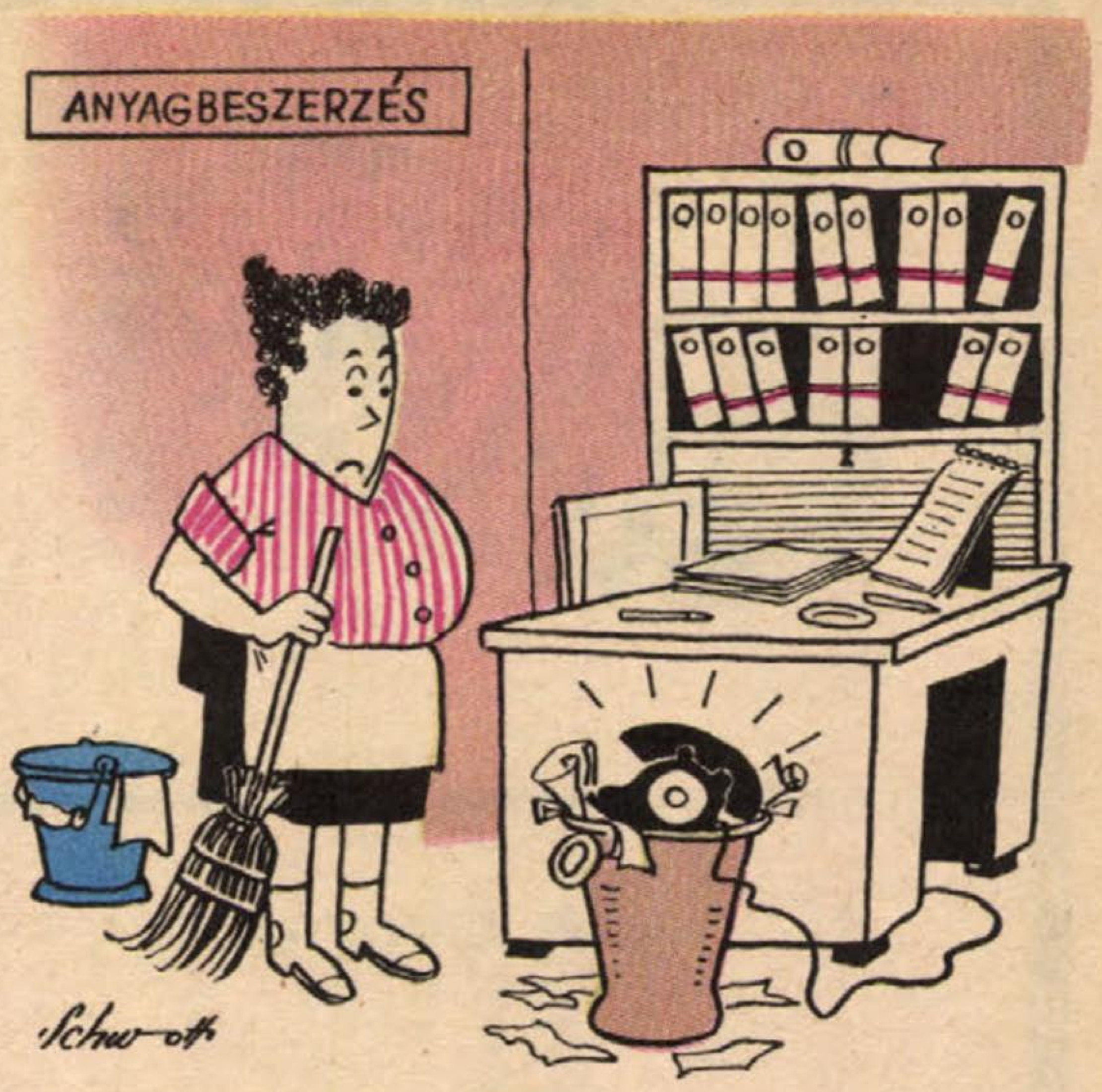

ÉBER FELESÉG

– Honnan volt neked ennyi pénzed, Jenő?

EGYÜTTÉRZÉS

– Megint rumlis napjuk lehetett...

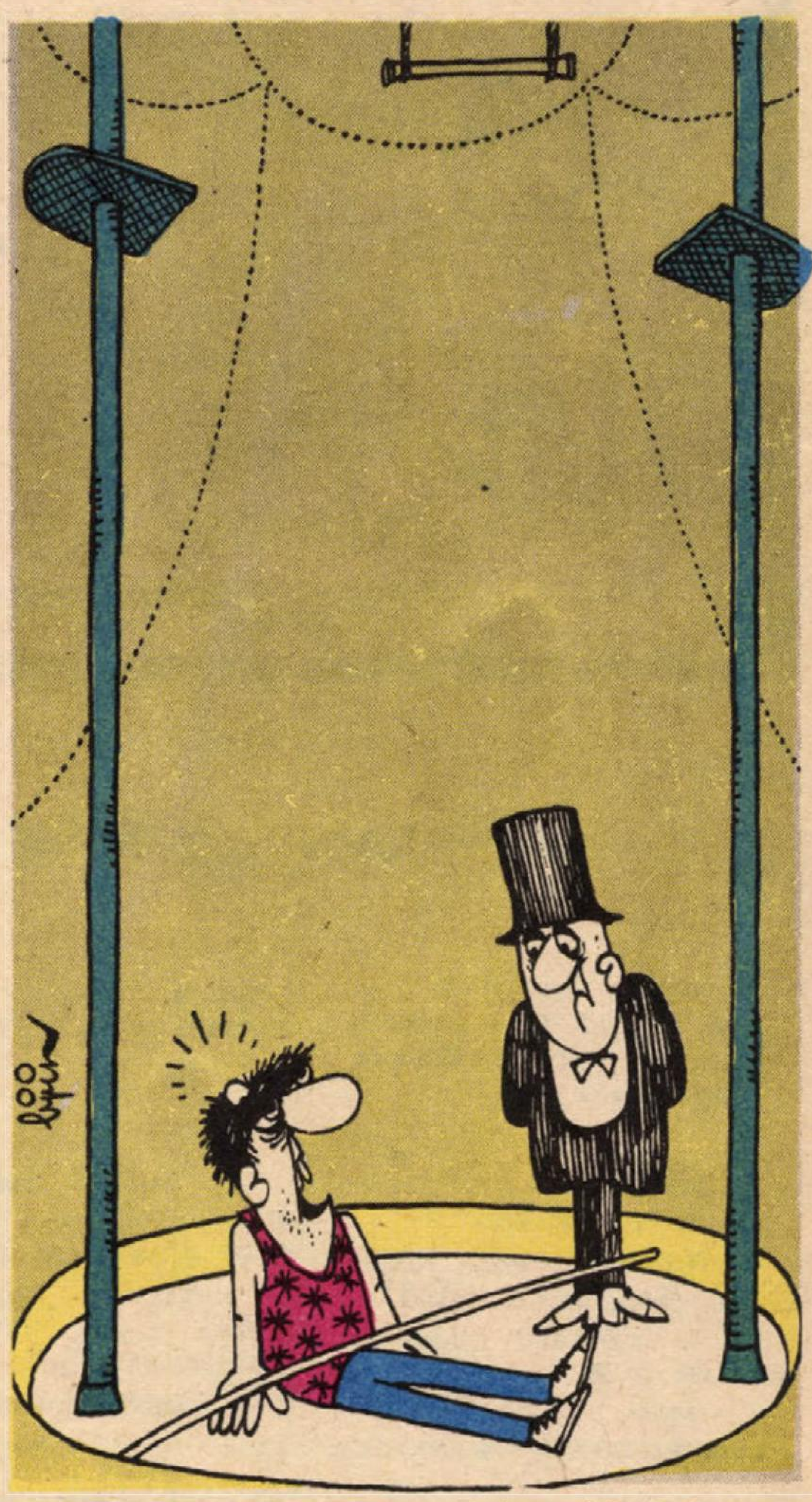
A TRUBADÚR

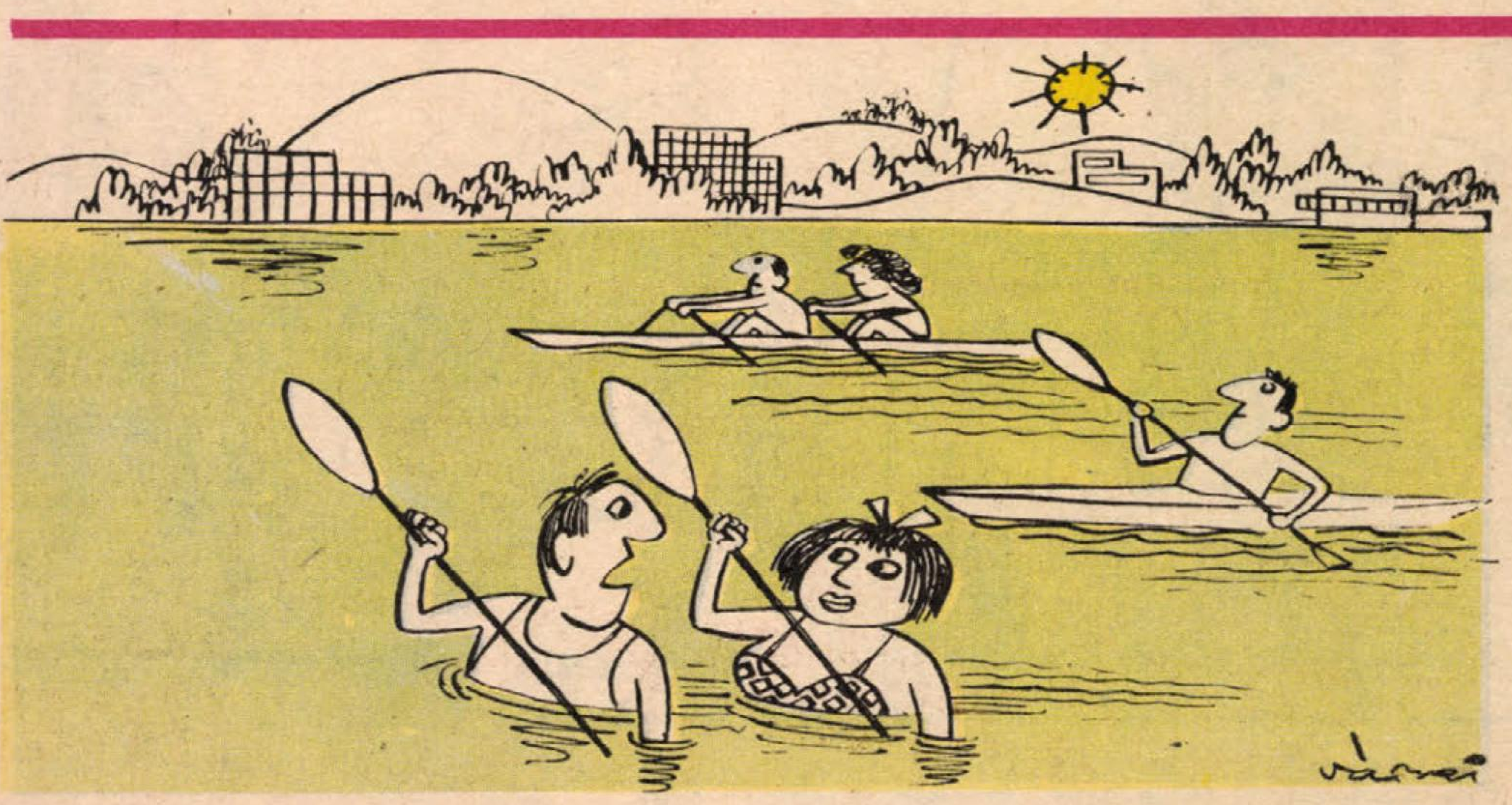
Egy jó férjről, ki nagy gavallér,
szól mai, röpke kis mesém.
Önála hűbb, gyengédebb hitvest
sehol sem lelsz e földtekén.
Miközben baj, vész, háborúság
söpört e nagyvilágon át,
elhalmozta ő minden széppel
csinos, bűbájos asszonyát.
Születés-, névnap, évforduló
valóban el nem telhetett,
hogy ajándékról ez a jó férj
egyszer is elfelejtkezett.
Ám történt egyszer – ó, mi balsors! –
betegség futott rajta át,
ágyba feküdt és néhány hétig
el nem hagyhatta a szobát.
Föleszmélve, mint lábadozó,
egy szörnyű gondtól nyugtalan:
mert hiszen kedves asszonyának
holnap már nevenapja van!
Mit tegyen? Hol is van az asszony?
Szatyorral vásárolni ment,
mennyi dolga van szegénykének,
ó, egy beteg férj mit jelent!
S most itt a névnap. Izgatottan
lépdelt föl-alá – bár ez árt –,
közben kitévedt a konyhába,
ahol bizony ő ritkán járt.
S mit látott ott? Piszkos edények
halmaza volt az asztalon,
s ekkor benne, mint trubadúrban,
feltámadt a nagy buzgalom.
Miként ha páncélt öltene, úgy
vett a nyakába egy kötényt
és ajándékként, szerelmes hévvel
– föl kell jegyezni ezt a tényt –
elmosta mind a sok edényt!

Lovászy Márton

TÁRSADALMI TULAJDON

– Már megint ellopta valaki a kötelet!...

VIZI SPORT

– Azt hiszem, a hosszú tél alatt kissé elnehezedtünk!

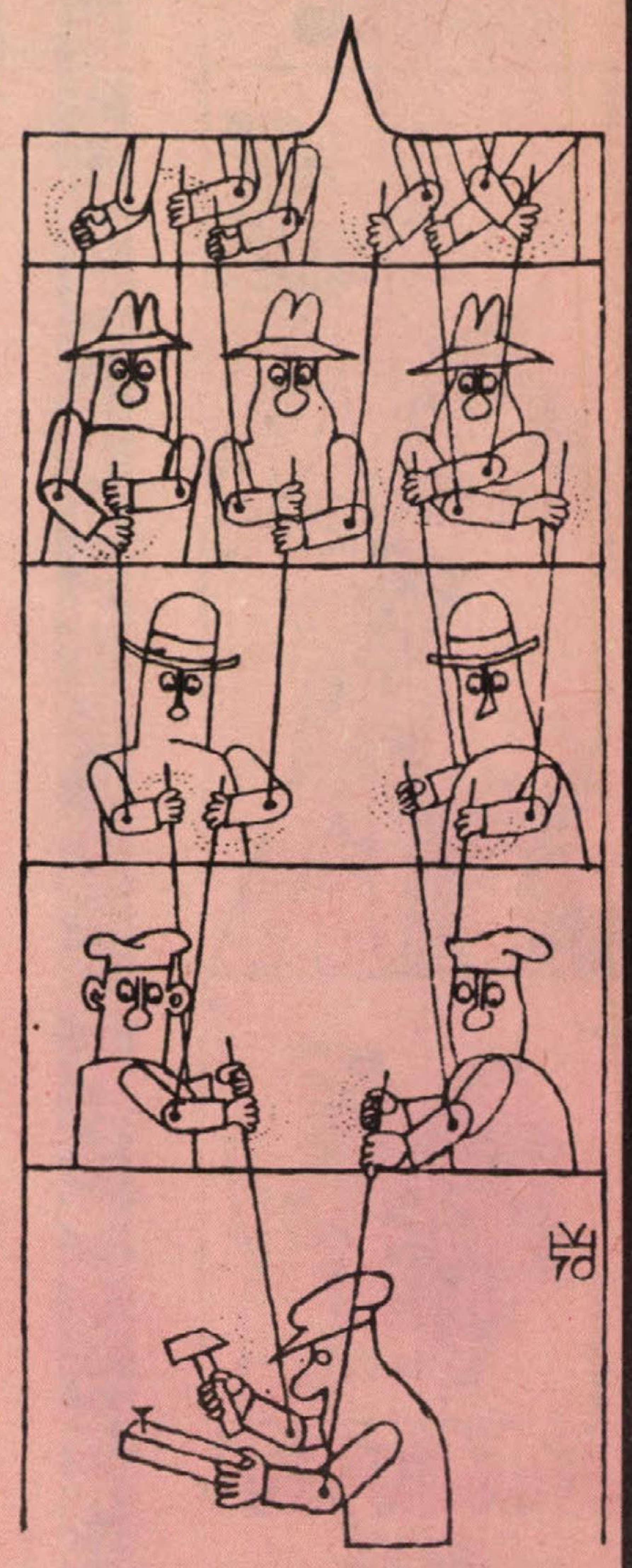
IMPORT HUMOR

A MAGAS CÉ!

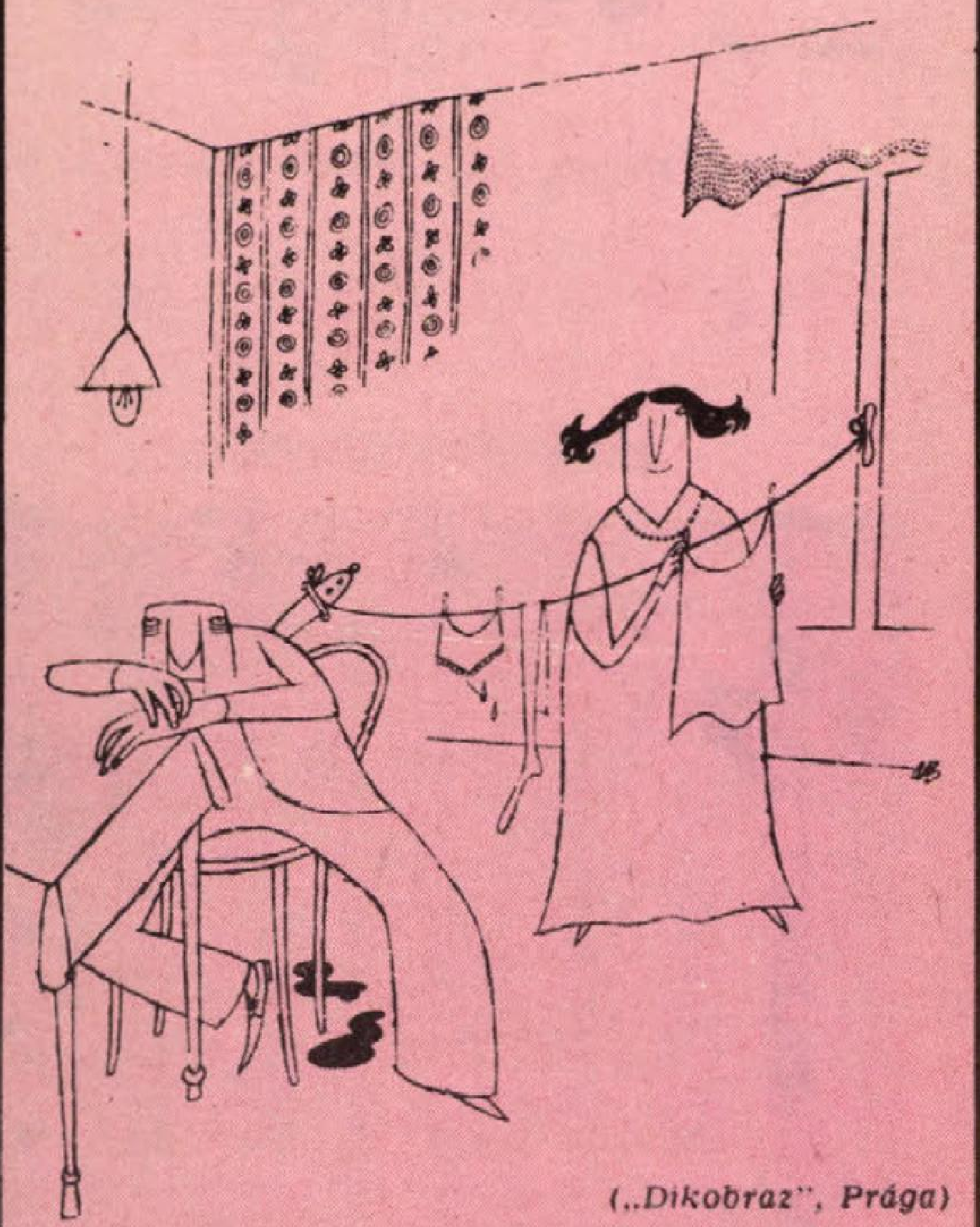
(„Eulenspiegel", Berlin)

TÖKÉLETES MUNKASZERVEZÉS

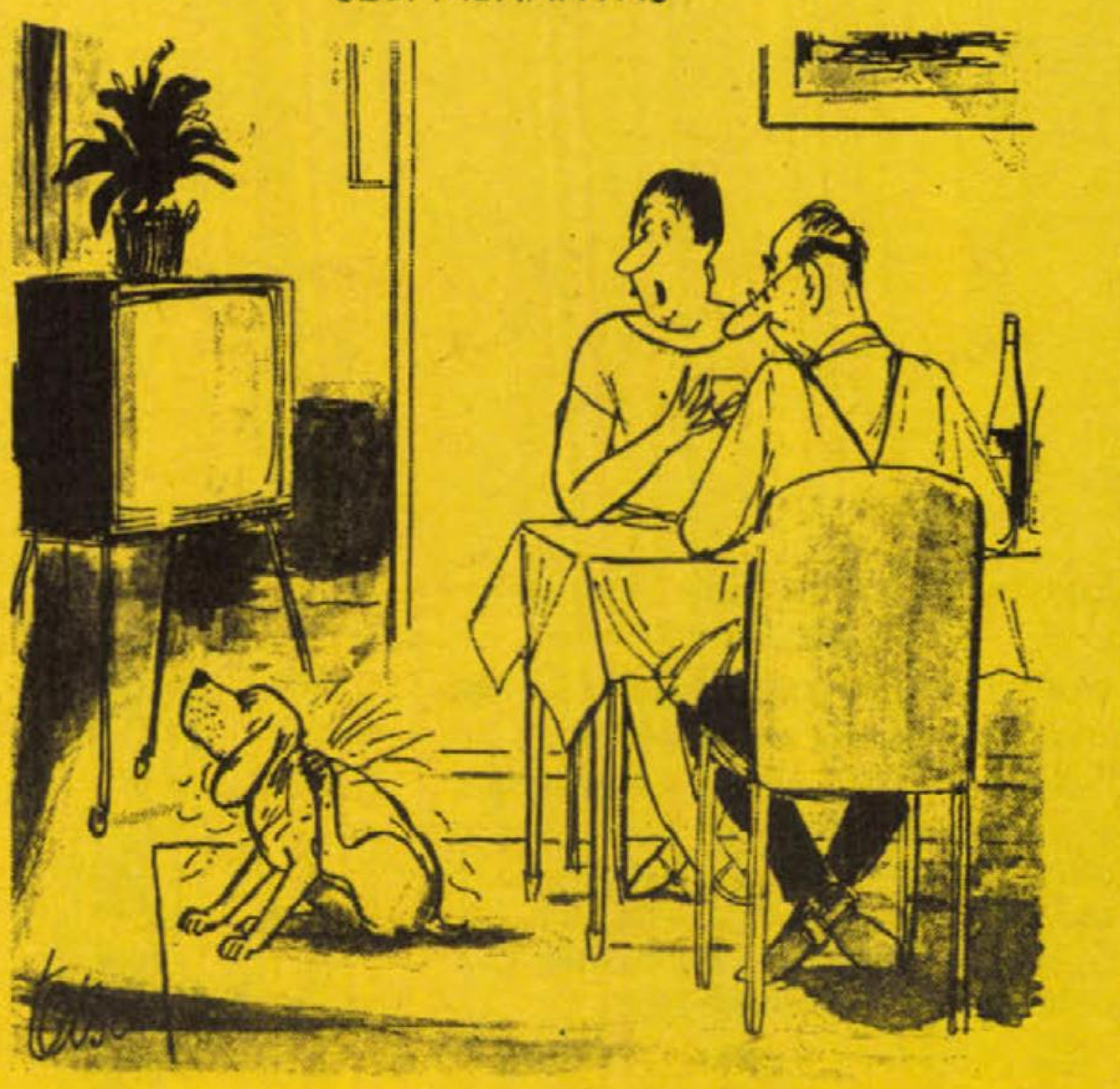
(„Pikker", Tallinn)

HÁZIAS ASSZONYKA

(„Dikobraz", Prága)

SZEMREHÁNYÁS

– Fiam! Te bolhát hoztál haza a hivatalból!

(„Le Rire", Párizs)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Mama, megtakarítottam neked hatvan fillért.

— Nagyon helyes, kislányom. Hogyan csináltad?

— A névtelen levelet, amelyet a Kovács néninek írtál, nem adtam fel expressz a postán, hanem én magam adtam át neki...!

*

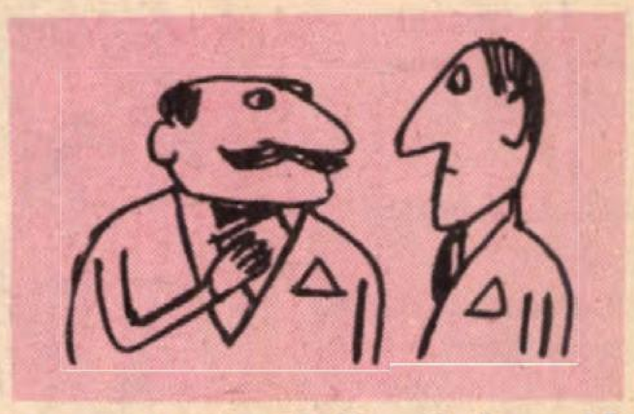
Az esküvő reggelén az após egy takarékkönyvet akar átnyújtani vejének.

— Tízezer pengő van benne. Ugye, nem számítottál erre a pénzre?

— Egyáltalán nem.

Az após erre zsebre vágja a takarékbetétkönyvet, és így szól:

— Na, akkor nem adom neked, nehogy csalódás érjen.

— A fiadból elsőrendű árverező lesz, ha felnő — mondja büszkén a feleség a férjnek.

— Miből gondolod?

— Előtte van az órád, és épp most emeli fel a kalapácsot...

*

— Kérem, hozzon egy adag borjúpörköltet.

— Már nincs.

— Akkor sertéskarajt kérek.

— Elfogyott.

— Bécsiszelet van?

— Nem szolgálhatok.

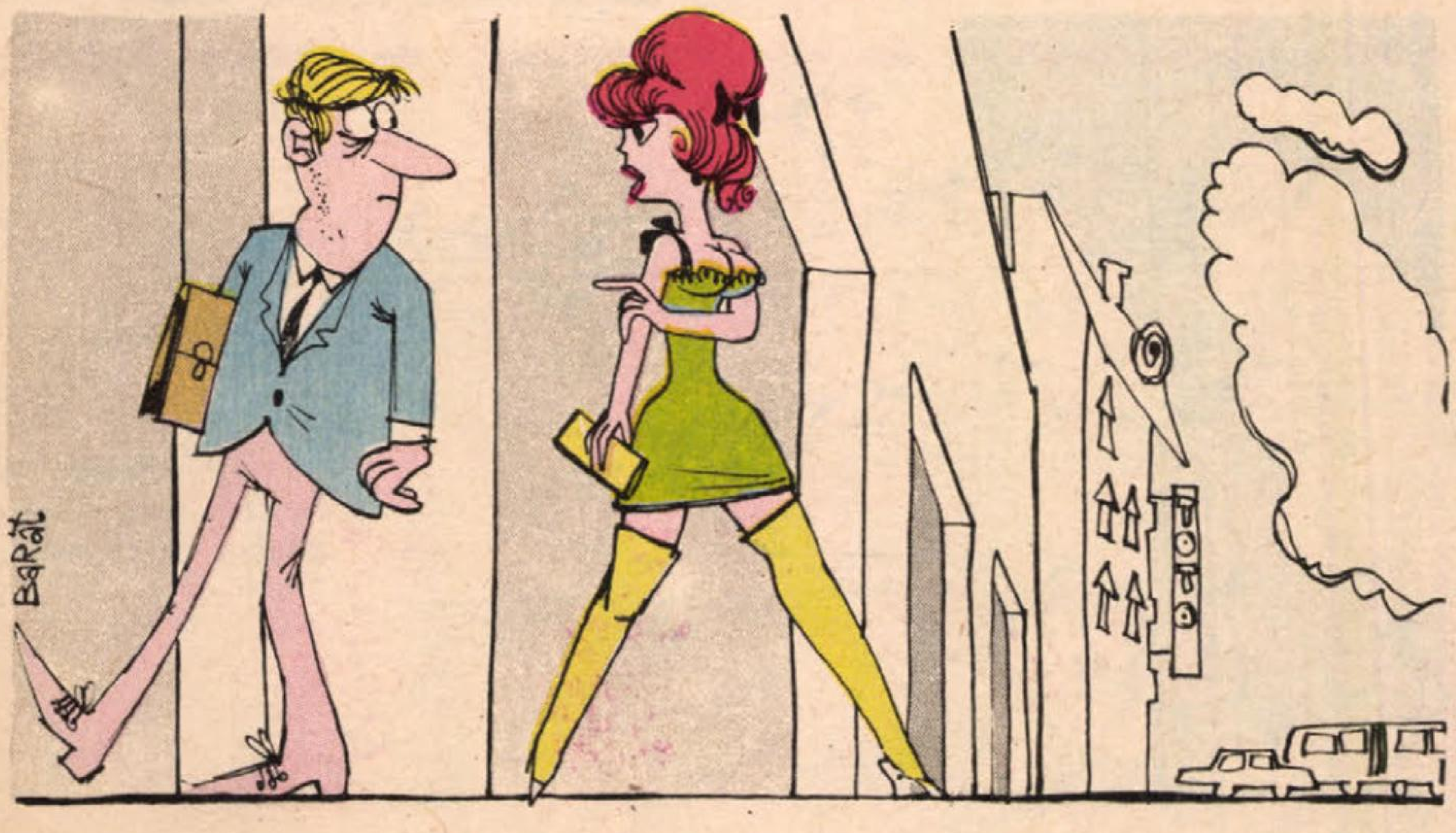
— Akkor hozza a kabátomat.

A pincér az üres fogasra néz, és sajnálkozva mondja:

— Már azzal sem szolgálhatok.

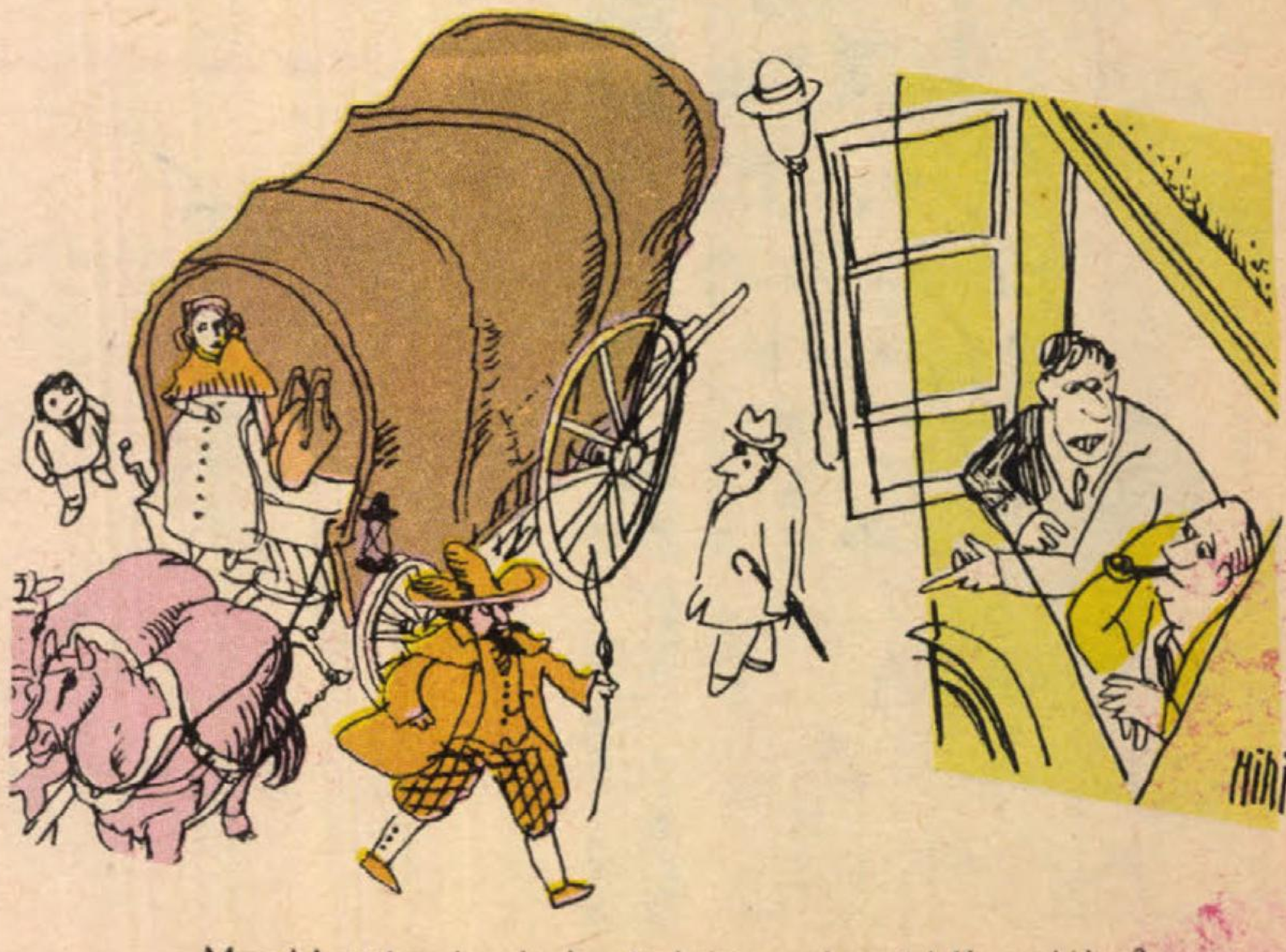

TÚLZOTT OPTIMIZMUS

– Miklós, te sorba állsz gépkocsiért, én lakásért. Amelyikünk előbb végez, az leszalad a közértbe tejért...

VENDÉGEK ÉRKEZTEK

– Mondd, mikor is vándoroltak ki a rokonaid Kanadába?

AZ UTOLSÓ SLUKK

A HÉT HÍREIBŐL

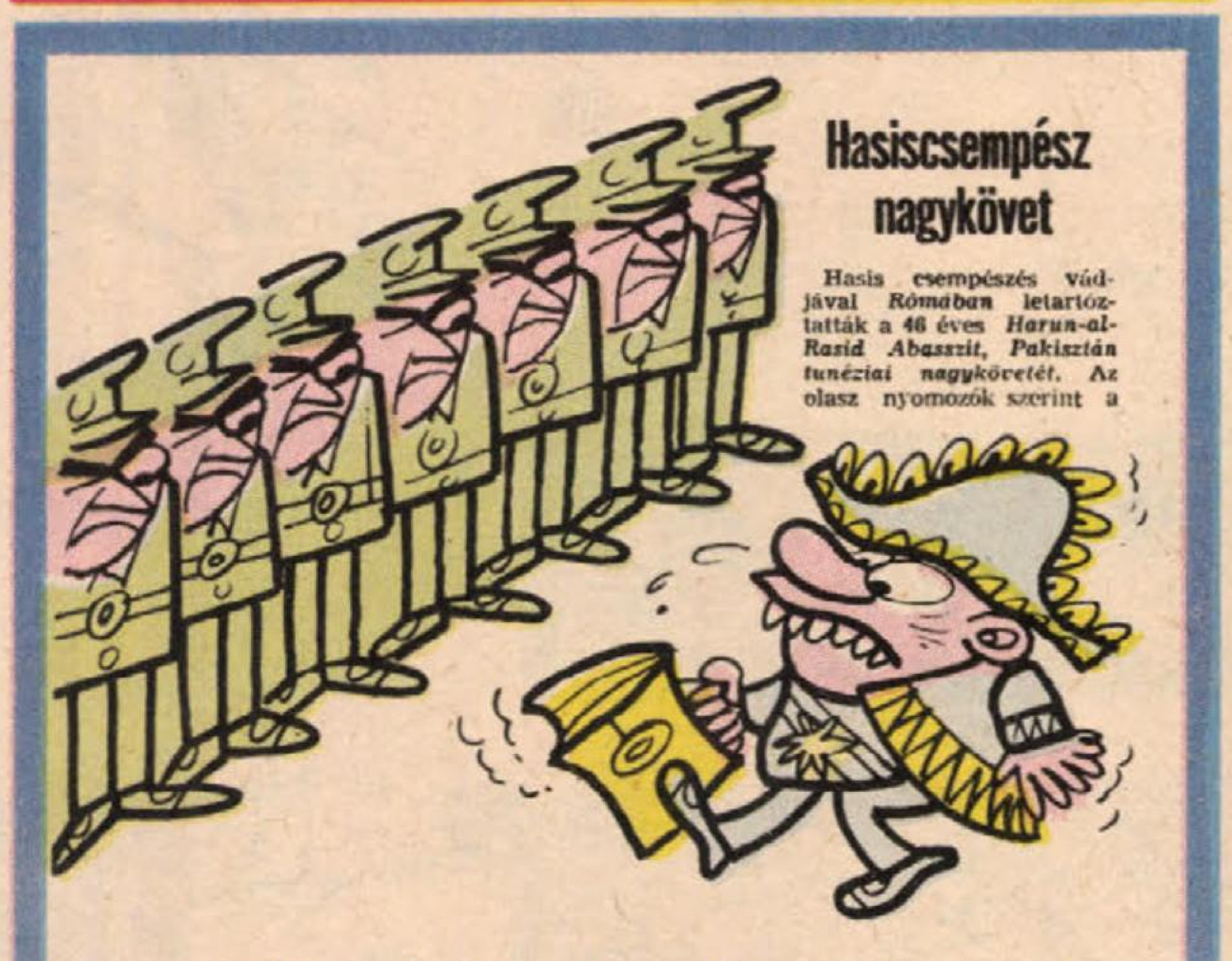
Fülöp György rajzai

– Hurrá, Lujza! Gazdagok leszünk!

– Miért tőlem kérdi? Beszéljen ő!

– Nagy ég! Ez nem díszszázad, hanem ámőrség!

– Pedig igazán fáj megválnom ettől a szép hídtól, még a Széchenyi Pistától kaptam nászajándékba.

RÉBUSZ

121. rejtvényünk megfejtése:

M
O

Amazon

A 100 forintos díjak nyertesei a következők: Hell András, Budapest IV., Munkásotthon u. 74—76. Fazekas József, Veresegyház, Huszai u. 7., Balla András, Budapest I., Attila út 41.

123. REJTVÉNYÜNK

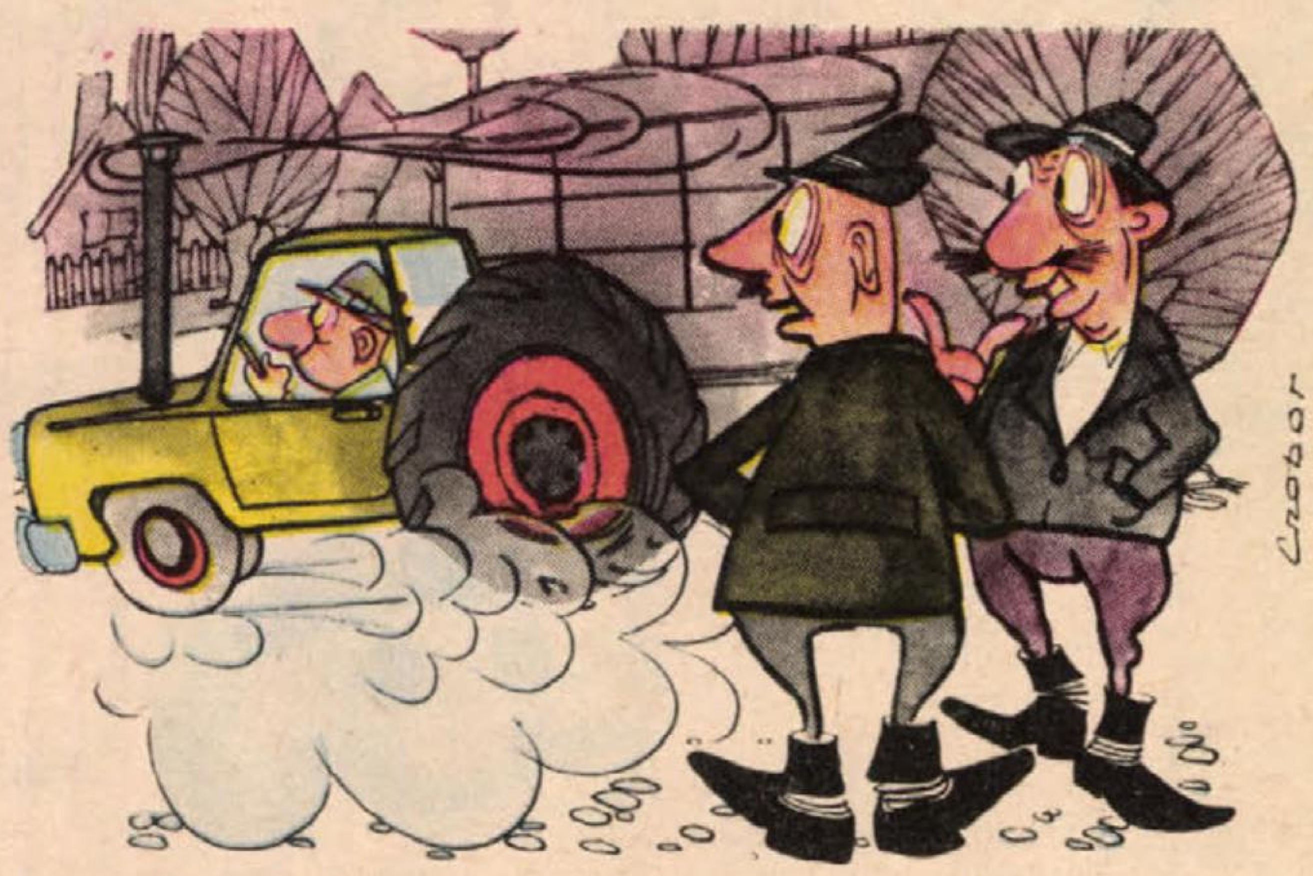

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb május 11-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

FUSIZÁS

– A helybeli traktorállomáson javíttatta a kocsiját.

HALLOTTUNK EGY VICCET

Az egyik amerikai vasárnapi iskolában a tanító azt magyarázza a gyerekeknek, hogy az emberből mindig az lesz, amivé őt jó tündére avatja. Amikor az ember a világra jön, a jó tündér eljön hozzá és múzsaként megcsókolja. Ha homlokon csókolja, akkor tudós lesz belőle, ha a kezét csókolja meg, akkor szobrász vagy festő, ha a száját, akkor énekes vagy szónok, ha pedig a lábát, akkor táncos lesz az illetőből.

Itt egy kis szünetet tart a tanító, amikor észreveszi, hogy az utolsó padban a kis Jack nyújtogatja a kezét:

— No, mit akarsz, fiam?

— Tanító úr, kérem, az én apámat hol csókolta meg a tündér?

— Miért kérded, fiacskám?

— Mert két éve a Sing-Singben ül.

BUKSI JÓ GYEREK

Sajdik Ferenc rajza

HIVATALI MELLÉKÜZEMÁG

– Itt az elévült aktáinkból zacskót ragasztunk...

CINKOSSÁG

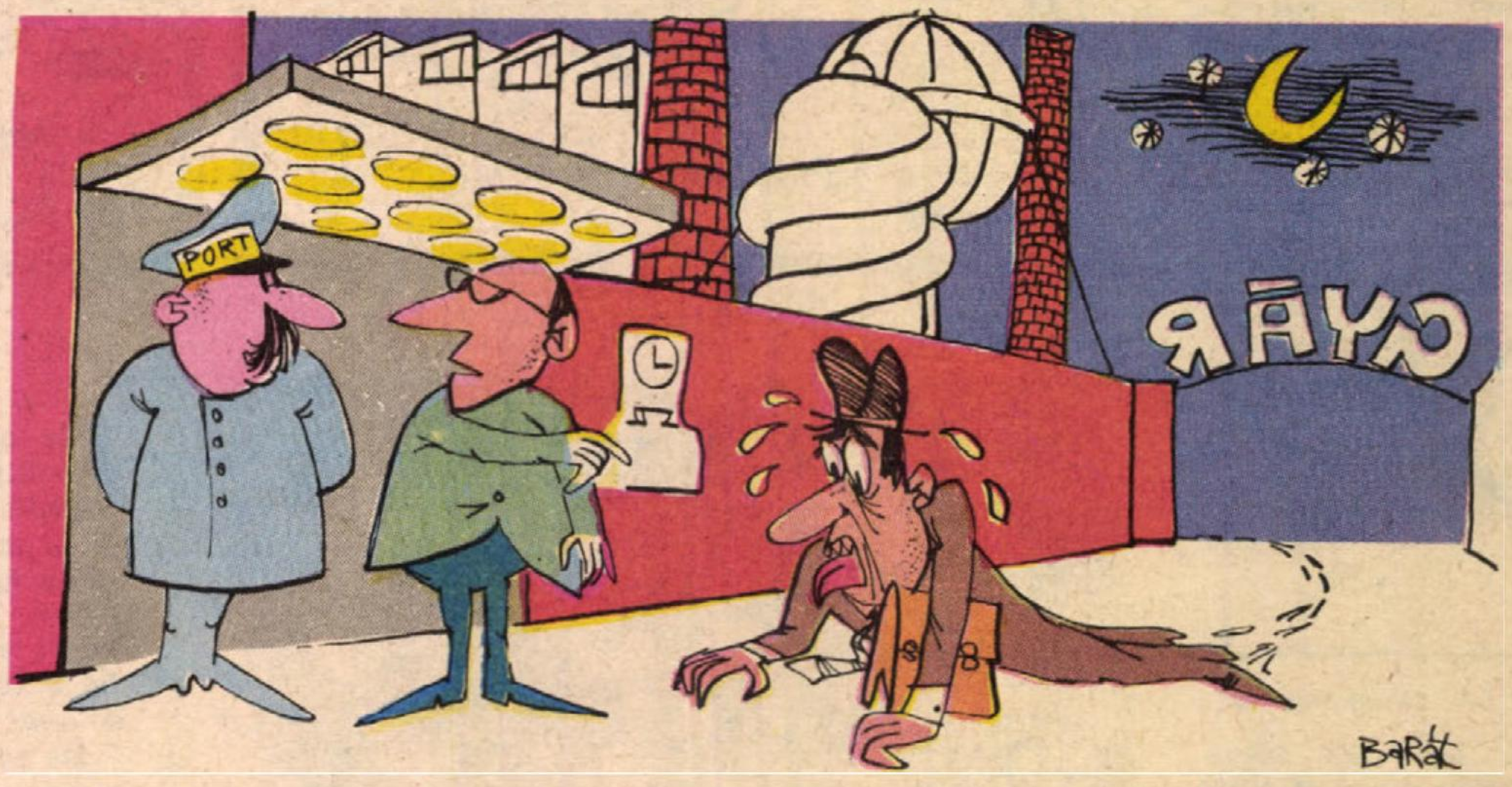
– A bal alsó fiókban van a férjem kisvasútja. Legyen szíves, vigye már el azt is...

HOL AZ EGYENLŐ ELBÁNÁS?

Ezt kérdezte a dél-afrikai Bronkhorstspruit város igazságügyi hatóságaitól az öreg Balsazar van den Berg, amikor részegségért elzárásra ítélték. A dolog úgy történt, hogy az öreg szamárfogaton ment be a városba, majd amikor felvette nyugdíját, betért egy kocsmába, hogy nyugdíjának legalább egy részére ne legyen több gondja. Kocsiját a két szamárral kint hagyta. Barátai megsajnálták a verejtékező állatokat, és egymás után vitték ki nekik jókora kupákban a sört. Mire Balsazar bácsi kijött a kocsmából, már mind a hárman részegek voltak, nemcsak ő, hanem a két szamár is.

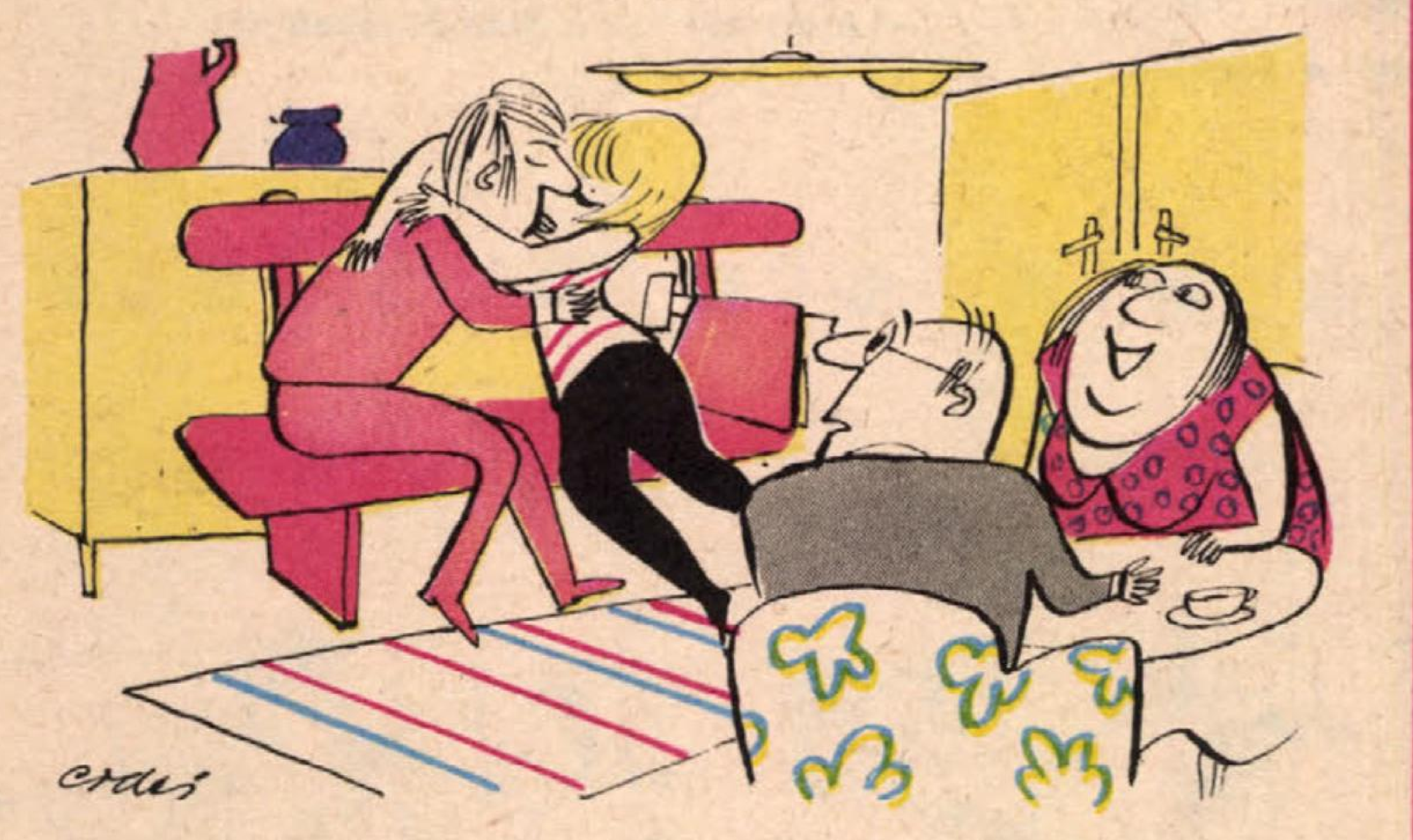
De csak őt ítélték el!

KÖZVESZÉLYES MUNKAVÁLLALÓ

– Nálunk dolgozik a tizedik másodállásában...

JÓ ÖTLET

– Így legalább a gyerekek mindig szem előtt vannak...

PESTI ÖRÖMÖK

– A magáé volt az autó? Most vitték el, mert rossz helyen parkolt...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
Készült a Zrínyi Nyomdában 70.2693/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre
INDEX: 25.504